

JAMES REDFIELD

A mennyei prófécia

Fordította: Révbíró Tamás

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

James Redfield: The Celestine Prophecy. Warner Books.

Copyright (c) 1993 by James Redfield
Hungarian translation (c) Révbíró Tamás, 1995

Sarah Virginia Redfieldnek

Az értelmesek pedig fénylenek,
mint az égnek fényessége;
miként a csillagok örökkön-örökké.
Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek,
és pecsételd be e könyvet
a végső időig:
tudakozzák majd sokan,
és nagyobbá lesz a tudás.

DÁNIEL 12:3-4.

Köszönetnyilvánítás

Oly sok ember hatott erre a könyvre, hogy lehetetlenség volna valamennyit felsorolni. Mégis ki kell fejeznem köszönetemet a következőknek:

Alan Shields, Jim Gamble, Mark Lafountain, Marc és Debra McElhaney, Dan Questenberry, BJ Jones, Bobby Hudson, Joy és Bob Kwapien, Michael Ryce, a "Miért történik meg velem újra" című kazettasorozat szerzője, és főként a feleségem, Salle.

Fülszöveg

A perui őserdő mélyéről, az ősi romok közül titokzatos kézirat kerül elő. Csodálatos, az ember, sőt az egész emberiség életét megváltoztató eszmék olvashatók a szövegben. A több ezer éves próféciák megjósolják, hogy a huszadik század végén az emberiség fejlődésében döntő fordulat megy végbe. A Kézirat által előrevetített kilenc felismerés mindenki számára elhozza a megvilágosodást.

A Kézirat azonnal felkelti a tudományos világ és kalandorok érdeklődését. A hivatalos körök, köztük a katolikus egyház vezetői mindent elkövetnek, hogy a Kézirat ne kerüljön nyilvánosságra. Egy fiatal amerikai férfi teljesen gyanútlanul kerül az események középpontjába, és rövid idő alatt kulcsszerepet kap a hiányzó, Kilencedik Felismerés felkutatásában. Közben beutazza Peru vadregényes tájait, az Andok csúcsai között rejtőző templomromoktól a szegény kisvárosokig, ahol csodálatos módon mindig megtalálja azt, aki hajlandó segíteni rajta akkor is, amikor fegyveres üldözői elől menekül.

Épp ez a Kézirat próféciáinak lényege: a csodák természetes velejárói az emberi létnek: nem hinni kell bennük, hanem támaszkodni rájuk.

Redfield regénye valóságos kultuszt teremtett: a könyv hatására világszerte sokan változtatták meg életüket; Amerikában és Nyugat-Európában klubok, vitakörök, sőt folyóiratok alakultak, amelyekben „A mennyei prófécia” tanulságait, további lehetőségeit elemzik, kutatják a legkülönbözőbb tudományágak képviselői, a szerteágazó érdeklődésű olvasók.

A könyv végre magyarul is megjelent. Várható, hogy hatása nálunk sem lesz csekélyebb, mint az angol nyelvterületen.

A szerző jegyzete

Immár fél évszázad óta újfajta tudatosság kezd behatolni az emberi világba: egy új típusú, amelyet csak ezzel a jelzővel illehetünk: transzcendens, spirituális. Ha ezt a könyvet olvasod, legbelül talán magad is érzed már, hogy mi történik.

Úgy kezdődik, hogy az ember magasabb szinten kezdi érzékelni élete folyamatát. Felfigyelünk a véletlen esetekre, amelyek mindig épp a legmegfelelőbb pillanatban következnek be, mindig épp a legmegfelelőbb embereket hozzák eléink, hogy életünkben fontos változást idézzenek elő, új irányba tereljék. A mai ember hajlamos mélyebb jelentőséget tulajdonítani az ilyen eseményeknek, mint a megelőző korok emberei.

Tudjuk, hogy az élet lényegében személyes és elbűvölő spirituális kibontakozás - olyan kibontakozás, amelyet mindmáig sem a tudománynak, sem a filozófiának, sem a vallásnak nem sikerült teljesen tisztázni. És tudunk még valamit: ha egyszer megértjük majd, mi történik, ha bekapcsolódunk ebbe a fontos folyamatba és hatását a lehető legerősebben érvényesítjük életünkben, akkor a társadalom minőségi ugrást hajt végre - megvalósítva legjobb hagyományainkat -, és megteremtí az új kultúrát, amelyre az emberiség egész történelme során törekedett.

A következő történet ezt az új típusú megértést szolgálja. Ha megérint, ha segít kikristályosítani benned valamit, amit magad is tapasztaltál az életben, akkor felismerésedet add tovább másoknak - azt hiszem ugyanis, hogy az újfajta, spirituális tudatosság épp ezen a módon terjed: nem úgy, hogy reklámozzák, nem úgy, hogy tömegesen terjesztik, hanem a személyes kapcsolatokban, az emberek közötti, pozitív hatású "fertőzés" által.

Mindannyiunknak csak annyi a tennivalónk, hogy függesszük fel kételyeinket, szétszórtságunkat... és csodálatosképpen miénk lesz ez a valóság.

1. fejezet

A kritikus tömeg

Odahajtottam a vendéglőhöz, és leparkoltam a kisteherautót, aztán hátradőltem az ülésen, hogy még egy kicsit törjem a fejem. Tudtam: Charlene már odabent van, és vár rám. De miért? Hat éve egy szót sem hallottam felőle. Miért épp most bukkan fel, amikor egy hétre elvonultam a világtól a hegyek közé?

Kiszálltam a kocsiból, és elindultam a vendéglő felé. Mögöttem a lenyugvó nap utolsó sugarai aranyos borostyánszínbe vonták a parkoló nedves betonját. Egy órával ezelőtt rövid zivatar robogott át a környéken; a hűvös nyári estében a megújulás leheletét lehetett érezni, és az alkonyi fényekben szinte szürreális volt a táj. Az égen ott függött már a hold sarlója.

Az épülethez közeledve a Charlene-ről őrzött emlékképek rajzoltak a fejemben. Vajon még mindig olyan szép, olyan határozott? Vajon mennyit változtatott rajta az idő? És mit gondoljak arról a kéziratról, amit említett? Állítólag valahol Dél-Amerikában rábukkant egy ősi leletre, és alig várja, hogy velem beszéljen róla.

- Van két órám az átszállásig a reptéren - mondta a telefonba. - Együtt tudnánk vacsorázni? Imádni fogod ezt a kéziratot - pont neked való rejtély.

Nekem való rejtély? Mit akart ezzel mondani?

Zsúfolva volt a vendéglő. Többen álldogáltak, várva, hogy megüresedjen egy asztal. A hostess közölte, hogy Charlene-nak már van asztala, és a nagyterem szintjéből kiemelkedő terasz felé intett.

A lépcsőkön fellépdelve az egyik asztalt körülvevő embercsoportra figyeltem fel; két rendőr is volt köztük: A rendőrök hirtelen megfordultak, és mellettem elrohanva elhagyták a helyiséget. A csoport széteszlott, megláttam, ki az, aki odavonzotta őket: egy nő ült az asztalnál... Charlene!

Odasiettem. - Charlene, mi történt? Valami baj van?

Tréfás bosszúsággal hátravetette a fejét, és híres mosolyát megvillantva felállt. Talán a haját hordta egy kicsit másként, de egyébként pontosan olyan volt, ahogy az emlékezetemben élt: finom, apró vonások, széles ajak, hatalmas kék szempár.

- Nem fogod elhinni - mondta, és barátságosan megölelt. - Pár perccel ezelőtt kimentem a mosdóba, és mire visszaértem, ellopták az aktatáskámat.

- Mi volt benne?

- Semmi fontos, csak egy pár könyv meg újság, amit az útra hoztam magammal. Tiszta örület. A szomszéd asztalnál ülők azt mondják, valaki egyszerűen bejött, magához vette a táskát, és kísértél vele. Személyleírást is adtak róla a rendőröknek, akik megígérték, hogy átkutatják a környéket.

- Menjek, segítek nekik?

- Á, dehog. Felejtjük el. Nincs sok időm, és muszáj beszélnem veled.

Bólintottam, mire Charlene intett, hogy ülünk le. Odajött a pincér, átböngésztük az étlapot, rendeltünk. Utána tíz-tizenöt percen át általánosságokról csevegtünk. Megpróbáltam átsiklani önként vállalt remeteségemen, de Charlene felfigyelt a homályos megfogalmazásra. Áthajolt az asztalon, és ismét megajándékozott azzal a mosollyal.

- És _igazából_ mi van veled? - kérdezte.

A szemébe néztem: a régi, átható tekintettel fürkészte az arcomat. - Mindent tudni akarsz, méghozzá azonnal, igaz?

- Mindent - felelte.

- Hát, az az igazság, hogy épp önmagamra szántam egy kis időt, fölmentem a tóhoz. Sokat dolgoztam az utóbbi időben, és azon gondolkodtam, hogy változtatni kellene az életemen.

- Emlékszem, meséltél arról a házról. De úgy tudtam, a húgoddal eladtátok.

- Még nem, de az ingatlanadó egyre keményebb. Az a terület olyan közel van a városhoz, hogy egyfolytában emelik az adóját.

Charlene bólintott. - És mibe akarsz belefogni?

- Még nem tudom. Valami másba.

Fürkészve nézett rám. - Ez úgy hangzik, mintha te is ugyanolyan nyugtalan volnál, mint mindenki más.

- Azt hiszem - tűnődtem el. - De miért kérded?

- Benne van ez is a Kéziratban.

Csönd lett; csak némán néztük egymást.

- Mesélj erről a kéziratról - szólaltam meg végül.

Charlene hátradőlt a széken, mintha össze akarná szedni a gondolatait, aztán ismét a szemembe nézett. - Azt hiszem, a telefonban mondtam már, hogy évekkal ezelőtt otthagytam a szerkesztőséget, és beléptem egy kutatóintézetbe, amely az ENSZ megbízásából a kulturális és demográfiai változásokat térképezi fel. Legutóbb Peruban jártam.

- A Limai Egyetemen végeztem kutatást - folytatta -, és közben mindenféle pletykák jutottak a fülembe valami nemrég előkerült kézirattal kapcsolatban. Részleteket senkitől sem sikerült megtudnom, még a régészeti és az antropológiai tanszék vezetőjétől sem. Amikor pedig a minisztériumban érdeklődtem, a kormány emberei letagadták, hogy bármit tudnának az egészből. Valaki azt állította: a kormány valami okból épp azon mesterkedik, hogy véka alá rejtse ezt a dokumentumot. De konkrét ismeretei neki sem voltak.

Ismersz - mosolyodott el azután -, kíváncsi természet vagyok. Amikor a megbízásom lejárt, úgy döntöttem, hogy maradok még néhány napig, hátha sikerül kiderítenem valamit. Kezdetben akármilyen nyomon indultam el, mind zsákutcának bizonyult, de egyszer, miközben egy kávézó teraszán ebédeltem Lima környékén, észrevettem, hogy egy pap engem figyel. Pár perc múlva oda is jött, és megszólított. Délelőtt meghallotta, hogy a Kézirat iránt érdeklődöm. A nevét nem árulja el, de hajlandó minden kérdésemre válaszolni.

Charlene egy percig habozott, de a szemét nem vette le az arcomról. - A pap szerint a Kézirat Krisztus előtt 600 körül keletkezett, és azt jósolja, hogy az emberi társadalomban óriási változások fognak lezajlani.

- Mikor? - kérdeztem.

- A huszadik század utolsó évtizedeiben.

- Most?

- Igen. Most.

- És miféle változásokról van szó? - tudakoltam.

Charlene egy pillanatig zavarba jött, aztán nagy nyomatékkal kijelentette: - A pap azt állította, ez a tudat reneszánsza lesz, és nagyon lassan megy végbe. Jellegében nem vallási, de spirituális. Valami újat fedezünk fel ezen a bolygón az emberi élettel, az élet értelmével kapcsolatosan, és a pap szerint ez gyökeres változást idéz elő az emberi kultúrában.

Kis szünet után hozzátette: - A pap azt is elmondta, hogy a Kézirat részekre, fejezetekre oszlik, és mindegyik egy-egy, az élettel kapcsolatos felismerésről szól. A Kézirat azt jósolja, hogy ebben a korszakban az emberiség sorban eljut majd ezekhez a felismerésekhez, egyikhez a másik után, míg végül onnan, ahol most vagyunk, eljutunk egy tökéletesen spirituális kultúrához a Földön.

Megcsóváltam a fejem, és cinikusan felvontam a szemöldökömet. - És te tényleg elhiszed ezt?

- Hát... - felelte - szerintem...

- Nézz körül - mondtam, és az alsó szint asztalai körül ülő emberekre mutattam. - Ez a való világ. Te látsz itt bármi változást?

Alig mondtam ki ezeket a szavakat, a terem túlsó falánál egy asztal mellett valami ribillió támadt. Előbb csak egy hangos megjegyzés röppent fel, hogy pontosan mi, azt nem értettem, de a nyomában csönd lett az egész teremben. Azt hittem, hogy újabb rablás történt, de aztán rájöttem, hogy csak veszekedésről van szó. Egy harminc körüli nő felpattant az asztal mellől, és indulatosan nézett a vele szemben ülő férfira.

- Nem! - kiáltotta. - Épp az a baj, hogy ez a kapcsolat nem úgy működik, ahogy elképzeltem! Érted? Egyáltalán nem működik! - A nő kihúzta magát, az asztalra hajította szalvétáját, és kiment.

Összenéztünk Charlene-nal; mindkettőnket megdöbbenett, hogy a veszekedés épp abban a pillanatban robbant ki, amikor az alattunk ülő emberekről beszéltünk. Charlene végül az asztal felé intett a fejével, ahol az egyedül maradt férfi ült. - Éppen hogy a való világ változik.

- Hogyan? - kérdeztem, kissé még mindig az eset hatása alatt.

- Az átalakulás az Első Felismeréssel kezdődik, és a pap szerint ez a felismerés kezdetben mindig tudattalanul merül fel, mint valami nagy, mély nyugalanság.

- Nyugalanság?

- Igen.

- És mit keresünk?

- Épp ez az! Először nem tudjuk. A Kézirat szerint egy másfajta élményvilág kapui kezdenek megnyílni... Adódnak pillanatok, amelyek valahogy másmilyenek: szokatlanok, intenzívebbek és inspirálóbbak. De azt nem tudjuk, mi ez az érzés, hogyan tehetnénk maradandóvá, és amikor vége, ott maradunk kielégítetlenül, nyugtalanul, mert az élet már megint a szokványos mederben folyik.

- Gondolod, hogy ennek a nőnek a dühe mögött is ez a nyugalanság rejlik?

- Igen. Ő is ugyanolyan, mint mindenki más. Mindenki teljességre vágyik, senki sem hajlandó kevesebbel beérni. Ez az egoizmus; az "én mindenekfelett" szemlélet jellemezte az utóbbi évtizedeket: mindenkire hatott, a Wall Streettől kezdve az utcai bandákig.

Charlene egyenesen a szemembe nézett. - Ami pedig a kapcsolatainkat illeti, ott annyit követelünk, hogy szinte lehetetlenné tesszük az egészet.

Megjegyzése felidézte az utóbbi két kapcsolatom emlékeit. Mindkettő rendkívüli intenzitással kezdődött, és mindkettő egy éven belül kudarcba torkollott. Charlene türelmesen megvárta, míg gondolataim visszatérnek hozzá.

- És a szerelmi kapcsolatainkkal mit művelünk? - kérdeztem.

- Sokat beszélgettem erről a pappal - felelte. - Azt mondta: amikor mindkét fél túl sokat követel a másiktól, amikor mindkettő azt várja el a másiktól, hogy az ő világában éljen, és mindig, minden tekintetben álljon rendelkezésére, akkor elkerülhetetlenül bekövetkezik a két ego harca.

Szíven ütött, amit mondott. Legutóbbi két kapcsolatom valóban hatalmi harccá silányult. Mindkét esetben az életrendünk ütközött egymással. Túl gyors volt a tempó. Nem maradt elég időnk, hogy összehangoljuk az elképzeléseinket arról, mit csináljunk, hová menjünk, milyen célt tűzzünk ki. A végén a kérdés, hogy ki legyen az irányító, ki határozza meg a napirendet, leküzdhetetlen nehézséggé vált.

- A Kézirat szerint - folytatta Charlene - a hatalmi harc miatt olyan nehéz hosszú időn át egyetlen társ mellett kitartanunk.

- Ez nem hangzik valami spirituálisan - jegyeztem meg.

- Én is pontosan ezt mondtam a papnak - felelte. - Azt felelte: a mai társadalom bajainak többsége erre a nyugalanságra, az állandó keresésre vezethető vissza, de nem szabad elfeledkezni arról, hogy ez csupán átmeneti, és egyszer véget ér. Végül tudatosodik majd

bennünk, hogy mit is keresünk valójában, hogy milyen az a másik, teljesebb élményvilág. És ha ezt egyszer a maga teljességében megértjük, akkor jutottunk el az Első Felismeréshez.

Megérkezett a vacsoránk, a beszélgetés perceként át szünetelt, miközben a pincér bort töltött, mi pedig kóstolót vettünk egymás tányérjából. Charlene átnyúlt az asztal fölött, lecsipentett egy darabkát a lazacomból, közben összeráncolta az orrát, és kuncogott. Eszembe jutott, egykor milyen könnyű volt vele az élet.

- Oké - mondtam -, de mi az az élmény, amit keresünk? Mi az Első Felismerés?

Charlene habozott, mint aki nem tudja, hogyan kezdje. - Nehéz meghatározni - mondta. - A pap valahogy így magyarázta: az Első Felismerés akkor következik be, amikor tudatosodnak bennünk az életünkben bekövetkező _véletlenek_.

Közelebb hajolt. - Volt már valaha _megérezésed?_ Ösztönös előrelátás valamivel kapcsolatban, amit meg akartál tenni? Amikor valamit változtatni akartál az életeden? Törted a fejed, hogyan lehetne nyélbe ütni. És később, amikor már meg is feledkeztél az egésztől, és egész más dolgokkal foglalkoztál, hirtelen megismerkedtél valakivel, vagy olvastál valamit, vagy eljutottál valahová, és előtted állt a lehetőség, amit annak idején elképzeltél.

No - folytatta -, a pap szerint ezek a véletlenek mind gyakoribbak, és amikor bekövetkeznek, az az érzésünk támad, hogy mindezt nem lehet már a sors szeszélyének számlájára írni. Végzetszerűséget érzünk bennük, mintha az életünket valami megmagyarázhatatlan erő irányítaná. Az élmény a rejtély és az izgalom érzetét hozza magával, és a hatására valahogy előbbnek érezzük magunkat.

A pap elmondta: - Ez az az élmény, amelybe egyszer belekóstoltunk, és azt szeretnénk, ha ez az erő állandóan megnyilvánulna. Nap mint nap egyre több embernek válik meggyőződésévé, hogy ez a titokzatos folyamat valóságos, hogy jelent valamit, és a mindennapi élet mellett valami más is történik velünk. Ez a tudatosság az Első Felismerés.

Fürkésző tekintettel nézett rám, mintha megjegyzést várna, de én hallgattam.

- Még mindig nem érted? - kérdezte Charlene. - Az Első Felismerés azt jelenti, hogy újragondoljuk, milyen rejtélyek veszik körül életünket ezen a bolygón. Átéljük ezeket a titokzatos véletleneket, és ma még nem értjük ugyan őket, mégis tudjuk, hogy valóságosak. Ugyanazt érezzük újra, amit gyerekkorunkban: hogy az életnek van egy másik oldala, amelyet még föl kell fedoznünk; egy másik folyamat, amely a felszín alatt zajlik.

Charlene egyre közelebb hajolt az asztal fölött, és szavainak kézmozdulatokkal adott nyomatékot.

- Te jócskán belegabalyodtál ebbe, igaz? - kérdeztem.

- Emlékszem - mondta hűvösen -, volt idő, amikor te is ilyen élményekről meséltél.

Ettől a megjegyzéstől összerendeztem. Charlene-nak igaza volt. Valóban volt olyan időszak az életemben, amikor sorozatosan tapasztaltam véletleneket - még pszichológiai magyarázatot is próbáltam fabrikálni hozzájuk. De azóta megváltozott a gondolkodásom. Valamilyen okból az ilyen észleléseket éretlennek, valószerűtlennek kezdtem tekinteni, és arról is leszoktam, hogy felfigyeljek rájuk.

Álltam Charlene tekintetét, és mentegetőzéseképpen így feleltem - Lehet, hogy akkoriban éppen keleti filozófiát vagy keresztény miszticizmust olvastam. Talán erre emlékszel. De ez mindegy is: amit te Első Felismerésnek nevezel, arról sokan és sokat írtak már, Charlene. Mi változott volna meg mostanra? Hogyan vezethet a rejtélyes esetek észlelése kulturális átalakuláshoz?

Charlene egy pillanatra az asztalra nézett, aztán újra rám.

- Nehogy félreérts - felelte. - Persze hogy ezt a tudatosságot korábban is megtapasztalták, foglalkoztak vele, írtak róla. A pap hangsúlyozta is, hogy az Első Felismerés nem új dolog. Azt mondta: az emberek a történelem folyamán sokszor éltek át megmagyarázhatatlan véletleneket, és ez állt sok jelentős filozófiai eredmény, vallási mozgalom mögött. A

különbség pusztán mennyiségi. A pap szerint az átalakulás azért megy végbe, mert ma sok ember éli át egyszerre ezt a tudatosságot.

- Pontosán mit akart ezzel mondani? - kérdeztem.

- Azt állította: a Kézirat szerint a huszadik század hatodik évtizedétől kezdve ugrásszerűen megnő azoknak az embereknek a száma, akik ilyen véletleneket élnek át. Ez a növekedés a következő évszázad kezdetéig egyre fokozódik, amikor az ilyen egyének száma eléri egy bizonyos határértéket - amolyan kritikus tömeget.

A Kézirat azt jósolja - folytatta -, hogy ha elérjük a kritikus tömeget, a teljes emberi kultúra elkezd majd komolyan venni ezeket a véletleneket. Az emberiség elgondolkodik majd azon, hogy milyen titokzatos folyamat rejlik az emberi lét hátterében ezen a bolygón. És ha elég sokan teszik föl egyszerre, akkor ez a kérdés fogja megnyitni az utat a többi felismerés tudatosulása felé - ugyanis a Kézirat azt állítja: ha egyszerre elég sokan érdeklődnek komolyan az iránt, mi történik az életünkkel, akkor meg fogjuk kapni a választ. Felszínre bukkan a többi felismerés - egyik a másik után.

Charlene elhallgatott, evett egy falatot.

- Ha pedig birtokunkba jut a többi felismerés is - kérdeztem -, akkor megváltozik a kultúra?

- A pap azt mondta.

Egy percig némán néztem Charlene-t, a kritikus tömegben gondolkodtam, aztán azt mondtam: - Tudod, ez rém komplikálnak hangzik egy Krisztus előtt 600-ból származó kézírathoz képest.

- Tudom - felelte. - Én is fölvettem ezt a kérdést. De a pap biztosított arról, hogy a kutatók, akik először lefordították a szöveget, meg voltak győződve a hitelességéről. Főként azért, mert arámi nyelven íródott - az Ótestamentum nyelvén.

- Arámi dokumentum Dél-Amerikában? Hogy került oda Krisztus előtt 600-ban?

- A pap erre nem tudott felelni.

- Az ő egyháza elismeri a Kéziratot? - kérdeztem.

- Nem - jelentette ki Charlene. - Sőt, azt mondta: a papság minden erejével igyekszik elfojtani a Kézirat nyilvánosságra kerülését. Ezért nem akarta elárulni a nevét. Már az is épp elég veszélyes volt számára, hogy egyáltalán beszélt velem a Kéziratról.

- Azt megmondta, miért hadakoznak ellene az előljárói?

- Igen. Mert a Kézirat kikezdi a vallásuk alapjait.

- Hogyhogy?

- Pontosán nem tudom. Erről nem beszélt sokat, de úgy vettem ki a szavaiból, hogy a többi felismerés alaposan kitágítja az egyház hagyományos nézeteit, s ez aggasztja az egyházi vezetőket, mert nekik nagyon jól megfelel minden így, ahogy van.

- Értem.

- A pap hozzátette - folytatta Charlene -, hogy szerinte a Kézirat egyáltalán nem ássa alá a vallás alapelveit. Sőt, inkább megvilágítja, mit is jelentenek valójában ezek a spirituális igazságok. Azon a véleményen volt, hogy az egyházi vezetők is belátnák ezt, ha hajlandók volnának ismét titokzatosnak látni az életet, és onnan egyenként eljutni a többi felismeréshez.

- Összesen hány felismerés van?

- Azt nem mondta, de beszélt a Másodikról. Elárulta, hogy az hozzásegít a közelmúlt történelmének helyes értelmezéséhez, és érthetőbbé teszi az átalakulást.

- Többet nem mondott erről?

- Nem. Kevés volt az idő. Azt mondta: sietnie kell, dolga van. Megbeszéltük, hogy délután nála találkozunk, de mikor odamentem, nem volt otthon. Három órán keresztül vártam rá, de nem jött meg. Végül muszáj volt eljőnnöm, mert lekéstem volna a gépet hazafelé.

- Szóval nem is tudtál vele még egyszer beszélni?

- Úgy van. Sosem láttam többé.

- És a kormánytól semmi választ nem kaptál a Kézirattal kapcsolatos kérdéseidre?

- Semmit.
 - Mikor történt mindez?
 - Úgy másfél hónapja.
- Percekig hallgattunk, ettünk. Charlene végül felnézett, és megkérdezte: - Mi a véleményed?
- Nem tudom - feleltem. A lelkem egy része hitetlenkedve fogadta a gondolatot, hogy az emberek valóban megváltozhatnak. De egy másik rész elámult a hírtől, hogy valóban létezik a Kézirat, amely ezekben a fogalmakban gondolkodik. - Mutatott fotókópiáit vagy valamit? - kérdeztem.
 - Nem. Csak a saját jegyzeteim vannak meg.
- Megint hallgattunk.
- Tudod - mondta -, tulajdonképpen arra számítottam, hogy nagyon lelkes leszel ezektől a gondolatoktól.
- A szemébe néztem. - Azt hiszem, valami bizonyítékra volna szükségem, hogy elhiggyem, a Kézirat igazat beszél.
- Charlene széles mosollyal válaszolt.
- Mi az? - kérdeztem.
 - Én is pontosan ezt mondtam - felelte.
 - Kinek? A papnak?
 - Igen.
 - És erre mit mondott?
 - Hogy a tapasztalat a bizonyíték.
 - Ezt meg hogy értette?
 - Úgy, hogy a tapasztalataink igazolják a Kézirat szavait. Ha komolyan elgondolkodunk azon, mit is érzünk legbelül, hogy a történelemnek ebben a pillanatában merrefelé tart az életünk, fel fogjuk ismerni, hogy a Kézirat szavai logikusak: igaznak hangzanak. - Elbizonytalanodott. - Szerinted ennek van értelme?
- Elgondolkodtam. Vajon van értelme? Vajon mindenki olyan nyugtalan, mint én? És ha igen, vajon a nyugtalanságunk valóban ebből az egyszerű felismerésből származik? Abból a harminc esztendő alatt kifejlődött tudatból, hogy az élet többet tartalmaz, mint amennyit tudunk, mint amennyit képesek vagyunk megtapasztalni?
- Nem vagyok biztos benne - mondtam végül. - Azt hiszem, kell még egy kis idő, hogy elgondolkodjam rajta.

*

Kimentem a vendéglő kertjébe, és megálltam a szökőkútnál, egy cédrusfából ácsolt pad mellett. Jobbra a repülőtér fényei villogtak; hallottam, hogy egy felszállni készülő gép bőgési hajtóműveit.

- Gyönyörnek ezek a virágok - szólalt meg Charlene a hátam mögött. Megfordultam: a petúniával és begóniával szegélyezett sétányon közeledett felém, és gyönyörködött a virágokban. Mellettem megállt; átöleltem a vállát. Elárasztottak az emlékek. Évekkel ezelőtt, amikor mindketten Charlottesville-ben, Virginia államban éltünk, rendszeresen együtt töltöttük az estéket, és beszélgettünk. Témáink főként akadémikus természetűek voltak: a pszichológiai fejlődésről vitakoztunk. Mindketten nagyon élveztük ezeket a beszélgetéseket, nagyon vonzódtunk egymáshoz. De most megdöbbenett, hogy mennyire plátói volt a kapcsolatunk.

- El sem tudom mondani - mondta -, mennyire jó, hogy újra látlak.
- Tudom - feleltem. - Rengeteg emléket hozott vissza ez a találkozás.
- Vajon miért nem tartottuk egymással a kapcsolatot?

A kérdés ismét visszarepített a múltba. Eszembe jutott a nap, amikor elváltunk egymástól. Az utcán búcsúztunk el, a kocsim mellett. Akkoriban tele voltam új elképzelésekkel; elhagytam a szülővárosomat, hogy súlyosan veszélyeztetett gyerekekkel foglalkozzam. Azt hittem, tudom, hogyan lehet ezeket a gyerekeket átsegíteni a legnehezebb perióduson, a már-már megszálottságig fajuló, görcsös reakciókon, amelyek nem engedték őket előrehaladni az életben, amelyek miatt nem voltak képesek túllépni azon, ami történt velük. A módszerem azonban idővel csődöt mondott. Be kellett ismernem tehetetlenségemet. Hogy az emberek miként szakíthatnak a múltjukkal, továbbra is rejtély maradt számomra.

Az azóta eltelt hat évet végiggondolva most már biztos voltam benne, hogy volt haszna ennek a tapasztalatnak. Azt is éreztem azonban, hogy most már ideje továbblépni. De merre? Mihez kezdjek? Charlene csak ritkán jutott eszembe azóta, hogy segített gyerekkori traumákkal kapcsolatos elméletem kikristályosításába - de most itt állt mellettem, újra belépett az életembe, és a vele való beszélgetés ugyanúgy felvillanyozott, mint annak idején.

- Azt hiszem, teljesen elmerültem a munkámban - feleltem.

- Én is - mondta Charlene. - A lapnál egyik riport jött a másik után. Arra sem volt időm, hogy fölemeljem a fejem. Megfeledkeztem minden másról.

Megszorítottam a vállát. - Tudod, Charlene, már egészen elfelejtettem, milyen jól, milyen természetesen tudtunk beszélgetni egymással.

Charlene tekintete, mosolya igazolta észrevételemet. - Igen - mondta -, a veled való beszélgetések után mindig feltöltődtem energiával.

Éppen felelni akartam, de Charlene a hátam mögé nézett, a vendéglő bejárata felé. Arca elsápadt, tekintetében riadalom tükröződött.

- Mi a baj? - kérdeztem, és én is megfordultam. Többen sétáltak a parkoló felé, és beszélgettek - nem vettem észre semmi rendkívülit. Charlene viszont változatlanul ijedt és zavart volt.

- Mi történt? - kérdeztem ismét.

- Ott a kocsi között - látod azt a szürke inges férfit?

Megint megnéztem a parkolót. A vendéglőből újabb csoport jött ki. - Miféle férfit?

- Azt hiszem, már nincs ott - mondta Charlene bizonytalanul.

A szemembe nézett. - A szomszéd asztalnál ülők személyleírást adtak arról, aki ellopta a táskámat. Azt mondták, kopaszodó, szakállas férfi volt, szürke inget viselt. Az előbb egy pillanatra azt hittem, őt láttam ott az autók között... és minket figyelt.

Szorongás markolt a gyomromba. - Mindjárt jövök - mondtam Charlene-nak, és a parkolóba mentem körülnézni. Vigyáztam, nehogy túlságosan eltávolodjam. Senkit sem láttam, akire ráillett volna a személyleírás.

Mikor visszaértem a padhoz, Charlene közelebb lépett hozzám, és halkán megkérdezte: - Szerinted ez az ember azt hiszi, hogy van nálam egy példány a Kéziratból? Ezért lopta el a táskámat? Talán vissza akarja szerezni?

- Nem tudom - feleltem -, de hívjuk fel újra a rendőrséget, és mondjuk el, mit láttál. Azt hiszem, nem ártana átnézni a géped utaslistáját sem.

Visszamentünk a vendéglőbe, telefonáltunk a rendőrségre, és amikor odaértek, elmondtuk nekik, mi történt. A rendőrök húsz percet töltöttek a parkolóban álló kocsik átvizsgálásával, aztán közölték, hogy ennél több időt igazán nem szánhatnak erre az ügyre. Abba azért beleegyeztek, hogy ellenőriznek mindenkit, aki Charlene-nal egy gépen utazik.

A rendőrök elmentek, Charlene meg én megint ott álltunk a szökőkút mellett.

- Miről is beszélgettünk, mikor megláttam azt az embert? - kérdezte.

- Magunkról - mondtam. - Charlene, miért akartad mindezt elmondani nekem?

Zavarba jött. - Már Peruban is, miközben a pap a Kéziratról beszélt, állandóan te jutottál eszembe.

- Ne mondd.

- Akkor nem is figyeltem föl erre - folytatta -, de később, miután visszatértem Virginiába, valahányszor a Kéziratra gondoltam, te is mindig eszembe jutottál. Többször is föl akartalak hívni, de sosem jutottam hozzá. Aztán kiderült, hogy Miami-ba kell utaznom, és már a gépen ültem, amikor rájöttem, hogy az átszállásnál lesz egy kis szabad időm. Mikor leszálltunk, megkerestem a számodat. Az üzenetrögzítő azt mondta, hogy csak vészhelyzetben keressenek a tóparti házban, de azt gondoltam, nem fogsz haragudni.

Egy másodpercig csak néztem rá, nem voltam biztos benne, mit gondoljak. - Hát persze - mondtam végül. - Örülök, hogy megkerestél.

Charlene az órájára nézett. - Elszaladt az idő - mondta. - Vissza kell mennem a reptérre.

- Odaviszlek - feleltem. A kocsimmal a főbejáráshoz hajtottam; bementünk a csarnokba. Feszült figyelemmel kerestem bármi szokatlan jelet. Mire odaértünk, már folyt a beszállás, az egyik ismerős rendőr ott állt, és megnézett minden egyes utast. Odamentünk hozzá; kijelentette, hogy látott mindenkit, aki ezen a gépen fog utazni, de senkire sem illett rá a tolvaj személyleírása.

Megköszöntük a segítségét, és miután elment, Charlene rám mosolygott. - Most már tényleg muszáj mennem - mondta, és átölelte a nyakamat. - Itt vannak a telefonszámaim. Most már ne tűnjünk el egymás életéből.

- Figyelj - mondtam -, nagyon vigyázz magadra. Ha bármi szokatlant veszel észre, értesítsd a rendőrséget.

- Ne aggódj miattam - felelte -, nem lesz semmi baj.

Egy pillanatra mélyen egymás szemébe néztünk.

- Mit akarsz tenni a Kézirattal kapcsolatban? - kérdeztem.

- Nem tudom. Azt hiszem, várom a híreket.

- És ha a híreket visszatartják?

Ismét rám sugározta azt a leírhatatlan mosolyt.

- Tudtam előre - jelentette ki. - Ráharaptál. Megmondtam, hogy imádni fogod ezt az ügyet. Neked mik a terveid?

Megvontam a vállam. - Lehet, hogy utánajárok, mit tudok még kideríteni.

- Helyes. Ha sikerül, értesíts.

Elbúcsúztunk, Charlene bement a kapun. Néztem utána; egyszer visszafordult, integetett, aztán eltűnt a folyosó kanyarulatában. A kocsimhoz sétáltam, és egyenest visszamentem a tóhoz, csak tankolni álltam meg.

A házhoz érve kiültem a fedett verandára az egyik hintaszékbe. Az estét tücskök, levelibékák kórusa lármázta tele; egy kecskefejő rikoltozását is hallottam messziről. A tó túlsó partján, a nyugati égbolton lejjebb ereszkedett a hold, és hullámozó ezüstcsíkot vont a víz felszínén.

Érdekesnek találtam az estét, de tamaskodva fogadtam a kultúra átalakulásának gondolatát. Mint oly sokakat, engem is megérintett a hatvanas-hetvenes évek szociális idealizmusa, sőt a nyolcvanas években felbukkant spirituális érdeklődés is. Azt azonban mégsem tudtam volna könnyen meghatározni, mi is történik valójában. Mi lehet az az új információ, amely a teljes emberi világot megváltoztathatja? Erőltetettnek, túlzottan idealisztikusnak éreztem ezt az egészet. Hiszen már jó ideje élnek emberek ezen a bolygón. Mitől nyerhetnék hirtelen bepillantást a létezés rejtélyébe - éppen most, ebben a késői korszakban? Hosszú perceken átbámultam a vizet, aztán leoltottam a lámpát, és bementem a hálószobába olvasni.

*

Másnap reggel hirtelen ébredtem, és az álomom még mindig eleven volt emlékezetemben. Egy-két percig a mennyezetet néztem, és végiggondoltam az álom minden részletét. Mintha valami erdőben haladtam volna, keresve valamit. Az erdő hatalmas és rendkívül szép volt.

Kutatás közben néha olyan helyzetbe kerültem, hogy tökéletesen elveszett és tanácstalan lettem; fogalmam sem volt, hogyan tovább. És ezekben a pillanatokban hihetetlen körülmények között mindig megjelent valaki a semmiből, mintha valami felsőbb erő küldte volna hozzám, hogy eligazítson. Hogy mit keresek tulajdonképpen, az sohasem derült ki, de az álom hatására döbbenetesen frissnek és magabiztosnak éreztem magam.

Felültem az ágyban; vékony napsugár hasított keresztül a szobán, táncoltak benne a porszemek. Fölkeltem, elhúztam a függönyt. Tisztán kékllett az ég, ragyogott a nap. Élénk szellő himbálta a faágakat. A tó vize csillogva fodrozódott; a szél ebben az évszakban már megborzongatta az úszó ember bőrét.

Kimentem a házból, és a vízbe ugrottam. A felszínre érve beúsztam a tó közepéig, aztán a hátamra fordulva nézegettem az ismerős hegyeket. A tó egy mély völgyben terült el, három hegygerinc találkozásánál; a csodálatos látványt nyújtó tájat a nagyapám fedezte fel még fiatal korában.

Száz év telhetett el azóta, hogy először járt ezeken a hágókon, szinte még gyermekkorú felfedezőként, vad világban nevelkedve, ahol még veszélyt jelentettek a pumák, a vaddisznók és az indiánok, akik az északi gerincen éltek kezdetleges kunyhóikban. Akkor fogadta meg, hogy egyszer még itt fog lakni, ebben a tökéletes völgyben, a hatalmas, vén fák között, a hét forrás mellett - és végül így is lett; később létrehozta a tavat, házat épített, és számtalanszor vitte kirándulni a környékre kis unokáját. Igazából sohasem tudtam megérteni nagyapám rajongását e vad vidék iránt, de mindig igyekeztem érintetlenül megőrizni ezt a tájat, még akkor is, amikor már közelítette és végül körül is vette a civilizáció.

A tó közepéről jól látszott egy bizonyos sziklaszirt, amely az északi gerinc közelében nyúlt ki a tó fölé. Előző nap a nagyapám által teremtett hagyományt követve fölmásztam erre a kiszögellésre, hogy a táj látványa, az illat, a fák lombkoronájában suhogó szél megnyugtasson kissé. Ahogy ott fenn üldögéltem, néztem a tavat és az alatt sűrűsödő növényzetet, lassanként egyre jobban és jobban éreztem magam, mintha a látvány és a tájból áradó energia feloldott volna valami görcsöt a tudatomban. Néhány órával később pedig már Charlene-nal beszélgettem, és tudomást szereztem a Kéziratról.

Visszaúsztam a partra, és a ház melletti famólónál kikapaszkodtam a vízből.

Tudtam: szinte hihetetlen ez az egész. Mármost az, hogy itt gubbasztottam a hegyek között, elrejtözve a saját életem elől, amikor egyszer csak megjelent Charlene, mint derült égből a villámcsapás, és elmagyarázta, mitől van rajtam ez a nyugtalanság - valami ősi kéziratból vett idézetek segítségével, amelyek azt ígérik, hogy megoldják az emberi lét titkát.

Tudtam azonban azt is: Charlene felbukkanása pontosan olyan véletlen, amilyenekről a Kézirat beszél: ezt nem lehet pusztán a sors szeszélyének tulajdonítani. Lehetséges, hogy az ódon szöveg igazat állít? Lehet, hogy minden tagadás és cinizmus ellenére lassan összeáll a kritikus tömeg azokból az emberekből, akik tudatosan észlelik ezeket a véletleneket? Talán olyan helyzetbe jutott az emberiség, hogy megértheti ezt a jelenséget, és ezáltal megértheti végre az élet értelmét is?

Törtem a fejem, vajon mi lehet ez az új felismerés. Lehet, hogy a Kézirat többi része elmond róla mindent, ahogy a pap állította?

Döntés előtt álltam. A Kézirat miatt úgy éreztem: új irány nyílt meg az életemben, új cél mutatkozott meg előttem. Már csak az a kérdés maradt nyitva, hogy mitévő legyek. Maradhatok itt is, de neki is indulhatok, hogy felkutassam a további magyarázatokat. Felmerült bennem az is, hogy ez veszélyes lehet. Ki lopta el Charlene táskáját? Talán olyasvalaki, aki a Kézirat eltitkolásában érdekelt? Hogyan deríthetném ki ezt?

Sokáig gondolkodtam a várható kockázat kérdésén, de végül felülkerekedett bennem az optimizmus. Úgy döntöttem: nem aggodalmaskodom. Óvatos leszek, lassan fogok haladni. Bementem a házba, és felhívtam azt az utazási irodát, amelyik a legnagyobb hirdetéssel szerepelt a telefonkönyvben. Az ügyintéző biztosított: semmi akadálya, hogy

megszervezzék nekem egy perui utazást. Sőt - véletlenül éppen lemondott valaki egy utat: még a limai szállodafoglalás is vissza van igazolva. Az egészet mélyen az ára alatt megkaphatom, mondta - ha három óra múlva el tudok indulni.

Három óra?

2. fejezet

A tág jelen

Eszeveszett csomagolás és vad autópályai száguldás után épp idejében érkeztem a repülőtérre ahhoz, hogy magamhoz vegyem a jegyet, és felszálljak a perui járatra. Hátramentem a repülőgép farokrészébe, lehuppantam egy ablak melletti ülésre, és elárasztott a fáradtság.

Arra gondoltam, szunyókálok egyet, de amint kinyújtottam tagjaimat, és lehunytam a szemem, rájöttem, hogy képtelen vagyok lazítani. Hirtelen szorongás vett erőt rajtam, kételkedni kezdtem ebben az egész utazásban. Nem örültség minden előkészület nélkül útnak indulni? Mihez kezdek, ha megérkeztem Peruba? Kivel fogok ott beszélni?

A tónál érzett magabiztosság gyorsan elszivárgott, és szkepszis vette át a helyét. Az Első Felismerés és a kulturális átalakulás egyaránt légből kapott agyrémnek tetszett. És minél többet gondolkodtam rajta, annál kevésbé láttam valószínűnek a Második Felismerést. Hogyan következhet új történelemszemlélet abból, hogy észrevesszük és bevisszük a köztudatba a véletleneket?

Még jobban elnyújtóztam, és mély lélegzetet vettem. Lehet, hogy értelmetlen lesz ez az utazás, határoztam el végül: céltalan villámlátogatás Peruban. Kétségkívül pénzkidobás, de helyrehozhatatlan kár nem származhat belőle.

A repülőgép megrázkódott, elindult, és kigurult a felszállópályára. Lehunytam a szemem, és enyhe szédülés vett rajtam erőt, miközben a gép elérte a sebességet a felszálláshoz, majd belefúrta magát a sűrű felhőtakaróba. Mikor eljutottunk a kellő magasságba, sikerült végre ellazulnom, elsodort az álom. Harminc-negyven perccel később egy légörvény ébresztett fel; elhatároztam, hogy kimegyek a mosdóba.

A mosdók előterében felfigyeltem egy kerek szemüveges, magas termetű férfira, aki az ablak mellett állt, és az egyik utaskísérővel beszélgetett. Egy pillantást vetett rám, aztán folytatta a mondatot. Sötétbarna haja volt, negyvenöt körül járhatott. Először ismerősnek hittem, de miután jobban megnéztem az arcát, úgy döntöttem, hogy mégsem ismerem. Mellettük elhaladva elkaptam egy foszlányt a beszélgetésből.

- Köszönöm - mondta a magas férfi. - Csak arra gondoltam, hogy maga gyakran jár Peruba, talán hallott valamit a Kéziratról. - Elfordult, és elindult a gép orra felé.

Földbe gyökerezett a lábam. Vajon ugyanarról a Kéziratról beszélt? Kimentem a mosdóba, és közben egész idő alatt azon járt az eszem, hogy mitévő legyek. Valami azt mondta bennem, hogy felejtsem el az egészet. Lehet, hogy egészen másról volt szó, valami más könyvet emlegetett az az ember.

Visszamentem a helyemre, és ismét lehunytam a szemem; elhatároztam, hogy nem foglalkozom ezzel az epizóddal. Már örültem is, hogy nem szólítottam meg az ismeretlent, nem kérdeztem meg tőle, miről beszélt. De ahogy ott ültem, eszembe jutott, milyen izgalom vett erőt rajtam ott a tónál. Mi van, ha ez az ember tud valamit a Kéziratról? Akkor mi történik? Ha nem kérdezem meg, sohasem szerzek róla tudomást.

Többször meghánytam-vetettem magamban a kérdést, aztán felálltam, és elindultam a gép orra felé. Emberemet középtájon találtam meg. Közvetlenül mögötte volt egy üres hely.

Visszamentem, közöltem az utaskísérővel, hogy átülök, aztán összeszedtem a cókmókomat, és elfoglaltam az üres ülést. Pár perc múlva megkocogtattam az ismeretlen vállát.

- Bocsásson meg - mondtam -, de az imént megütötte a fületem, hogy egy kéziratot említett. A perui leletről beszélt?

A férfi arcán előbb meglepetés, aztán óvatosság tükröződött.

- Igen - válaszolta bizonytalanul.

Bemutatkoztam, és elmeséltem, hogy nemrégiben egy barátom járt Peruban, tőle tudok a Kézirat létezéséről. Láthatóan megkönnyebbült, és ő is bemutatkozott. Wayne Dobson volt a neve, történelmet tanított a New York-i Egyetemen.

Miközben beszélgettünk, a mellettem ülő férfi bosszús arccal pillantott rám. Hátradöntötte az üléstámlát, szemlátomást aludni próbált volna.

- Látta már a Kéziratot? - kérdeztem Dobsontól.

- Egyes részeit - felelte. - Hát maga?

- Én nem. De a barátom elmondta az Első Felismerés tartalmát. - A mellettem ülő férfi fészkelődött az ülésen.

Dobson megszólította. - Elnézését kérem, uram. Tudom, hogy zavarjuk önt. Nagy gondot okozna, ha helyet cserélnénk?

- Nem - felelte amaz. - Én is épp kérni akartam.

Kiléptünk a sorok közötti folyosóra, aztán én becsusszantam az ablak mellé, Dobson pedig mellém ült.

- Mondja el, mit hallott az Első Felismerésről - mondta.

Egy percre hallgattam, összeraktam a fejemben mindazt, amit megértettem belőle. - Azt hiszem, az Első Felismerés az életünket megváltoztató véletlenek tudatosítása. Az az érzés, hogy a háttérben egy másik folyamat is zajlik.

Tökéletes zagyvaságnak éreztem, amint kimondtam.

A kényelmetlen érzés meglátszhatott rajtam, mert Dobson észrevette. - És mi a véleménye erről az Első Felismerésről? - kérdezte.

- Nem tudom - mondtam őszintén.

- Nemigen vág össze a józan ész modern felfogásával, igaz? Nem volna kényelmesebb elfelejteni az egészséget, és megint csak gyakorlatias dolgokkal foglalkozni?

Nevettem, egyetértően bólintottam.

- Igen, mindenki hajlik erre. Néha megadatik nekünk a világos felismerés, hogy valami történik az életünkkel, de szokás szerint az ilyen gondolatokat felfoghatatlannak ítéljük, és egy vállrándítással elhárítjuk magunktól. Ezért van szükség a Második Felismerésre. Ha megértjük e tudatosság történelmi háttérét, indokait, mindjárt hihetőbbnek tetszik.

Bólintottam. - Tehát önnek mint történésznek az a véleménye, hogy amit a Kézirat jósol egy világméretű átalakulásról, az helytálló?

- Igen.

- Ezt történészként állítja?

- Úgy van! Csakhogy a történelmet a megfelelő módon kell szemlélni. - Mély lélegzetet vett. - Nekem nyugodtan eliheti: én sok évet töltöttem azzal, hogy tanulmányoztam és rosszul tanítottam a történelmet. Csak a civilizáció technikai fejlődésére koncentráltam, meg azokra a nagy emberekre, akik ezt a fejlődést elősegítették.

- És mi a baj ezzel a megközelítéssel?

- Önmagában semmi. De ami igazán fontos, az az egyes korokban uralkodó világgép: hogy mit éreztek, mit gondoltak az emberek. Hosszú időbe tellett, mire ezt megértettem. A történelemnek az lenne a dolga, hogy megértesse velünk életünk legtagabb összefüggéseit. A történelem nemcsak a technika fejlődése: a történelem a gondolkodás fejlődése. Ha megértjük elődeink valóságképét, megtudjuk azt is, hogy mi miért úgy szemléljük a világot, ahogyan szemléljük, és miként járulhatunk hozzá a további fejlődéshez. Megtalálhatjuk a pontot, ahol

mi magunk is hozzájárulhatunk a civilizáció fejlődéséhez, és ettől világosabban látjuk majd azt is, merre tartunk.

Elhallgatott egy pillanatra, aztán hozzátette: - A Második Felismerésnek pontosan ez a szerepe: történelmi rálátást biztosít, legalábbis a nyugati gondolkodás számára. Általános összefüggések közé helyezi a Kézirat jóslatait, és ennek következtében nemcsak hogy hihetőnek - egyenesen elkerülhetetlennek tűnnek.

Megkérdeztem Dobsont, hány felismerést ismer; közölte, hogy csak az első kettőt. Hallott valamit rebesgetni a Kéziratról, ezért két héttel ezelőtt Peruba utazott, akkor sikerült felkutatnia.

- Mikor megérkeztem Peruba - folytatta -, hamar találtam két embert, akik megerősítették, hogy a Kézirat létezik, de halálos rémületbe estek, amikor megkértem, hogy beszéljenek róla. Azt mondták: a kormány kissé becsavarodott, és fizikai megtorlással fenyeget mindenkit, aki birtokolja a Kézirat másolatát, vagy információt terjeszt vele kapcsolatban.

Dobson arca elkomolyodott. - Ettől persze én is megszeppentem. De később a szállodámban az egyik pincér említette, hogy jól ismer egy papot, aki gyakran beszél a Kéziratról. A pincér azt állította, hogy ez a pap harcot folytat a kormány törekvése ellen, nem akar beletörődni a Kézirat betiltásába. Persze nem tudtam megállni: elmentem egy magánházhhoz, ahol a pincér szerint a pap gyakran megfordult.

Meglepetésemet Dobson is észrevette. - Mi baj? - kérdezte.

- Charlene, a barátom - feleltem -, aki először beszélt nekem a Kéziratról, szintén egy paptól tudta meg azt, amit tudott. A pap nem árulta el a nevét, de Charlene egyszer beszélt vele az Első Felismerésről. Úgy volt, hogy ismét találkoznak, de a pap többé nem került elő.

- Könnyen meglehet, hogy ugyanarról az emberről van szó - mondta Dobson. - Tudniillik nekem sem sikerült megtalálnom. A ház le volt zárva, és lakatlannak látszott.

- Nem is találkozott vele?

- Nem, de azért körülnéztem egy kicsit. A ház mögött találtam egy öreg fészert, amely nyitva állt. Valami okból elhatároztam, hogy körülnézek odabent. Mindenféle limlomok között turkáltam, és rájöttem, hogy egy deszka kijár a falból. A mögött találtam meg az Első és a Második Felismerés szövegének fordítását.

Talányos arccal nézett rám.

- Csak úgy, egészen véletlenül megtalálta? - kérdeztem.

- Igen.

- És most magával hozta a Felismeréseket? Megrázta a fejét. - Nem. Úgy döntöttem, hogy inkább alaposan áttanulmányozom és a kollégáim gondjaira bízom őket.

- Elmondaná, mi a Második Felismerés lényege? - kérdeztem. Hosszas csönd lett, aztán Dobson elmosolyodott, és bólintott. - Azt hiszem, tulajdonképpen ezért vagyunk itt.

- A Második Felismerés - folytatta - szélesebb történelmi perspektívába helyezi jelenlegi tudatunkat. Végére is, mikor a kilencvenes évek véget érnek, nemcsak a huszadik századot zárjuk le, hanem a történelem egy ezeréves szakaszát is. Befejeződik a második évezred. Mi, nyugatiak csak akkor érthetjük meg, hol tartunk, és mi várható ezután, ha előbb megértjük, mi történt az eltelt ezeresztendőszakaszban.

- Pontosán mit mond erről a Kézirat? - kérdeztem.

- Azt mondja: a második évezred végén (vagyis most) képesek leszünk egységes egésznek látni a teljes történelmi korszakot, és felismerünk egy bizonyos felfogást, amely ennek az ezer évnek a második felében, az úgynevezett modern korban bontakozott ki. A véletlenek szerepének felismerése jelenti majd, hogy felébredünk, szakítunk ezzel a felfogással.

- És mi ez a felfogás? - szóltam közbe.

Kaján félmosollyal nézett rám. - Felkészült arra, hogy újra átéljen ezeréves történelmet?

- Persze. Mondja csak.

- Az, hogy én elmondom, nem elég. Jusson eszébe, mit mondtam az előbb. Ahhoz, hogy a történelmet megértse, meg kell értenie, hogyan jött létre a mai világkép; hogyan alakította ki az előttünk élt emberek mindennapi valósága. A modern világszemlélet kibontakozása ezer évig tartott; ha meg akarja érteni, hogy hol állunk ma, vissza kell mennie az 1000-es esztendőbe, és onnan újra elindulni, mintha egyetlen emberélet alatt újra le akarná élni az egészet.

- Hogy lehet ezt megcsinálni?

- Majd én elkalauzolom.

Egy pillanatig tétováztam, és a mélyen alattunk elterülő tájat bámultam.

- Megpróbálok - jelentettem ki végül.

- Helyes - bólintott Dobson. - Képzeld el, hogy az első ezredforduló táján él - amit középkornak nevezünk el. Mindenekelőtt azt kell megértenie, hogy ebben az időben a valóságot a keresztény egyház nagy hatalmú vezetői határozták meg. Helyzetük folytán ezeknek az embereknek rendkívül nagy hatásuk volt a nép tudatára. És a világ, amit az egyházi férfiak valóságként írtak le, mindenekelőtt spirituális természetű. Olyan valóságot teremtettek, amelyben az élet középpontjában Istennek az emberiséggel kapcsolatos terve állt.

Képzeld csak el - folytatta. - Maga abba a társadalmi osztályba tartozik, amelybe az apja - tehát alapvetően vagy paraszt, vagy arisztokrata -, és tudja, hogy mindörökre ennek az osztálynak a tagja marad. De függetlenül az osztályhelyzetétől, függetlenül a munkájától, hamarosan felismeri, hogy mindez másodlagos az élet spirituális valóságához képest, amelyről az egyház emberei beszélnek.

Rájön, hogy az élet lényegében egyetlen spirituális vizsga. A papok elmagyarázzák, hogy Isten a világmindenség közepébe helyezte az embert, körülötte pedig megteremtette a kozmoszt, és mindennek egyetlen célja, hogy az ember elnyerje vagy elveszítse a megváltást, az üdvözülést. Ezen a próbán magának is helyesen kell döntenie a két szemben álló erő, Isten hatalma és az ördög kísértő mesterkedései között.

De ebben a próbatételben nem áll egyedül - folytatta Dobson. Sőt, egyetlen gyarló ember lévén, voltaképpen nem is jogosult arra, hogy megítélje saját teljesítményét a próbán. Ez az egyházi emberek szakterülete - ők azért vannak, hogy a Szentírást értelmezve megmondják a maga minden egyes lépéséről, vajon Istennek tetsző cselekedet-e, vagy a Sátán kerekedett felül. Ha az ő utasításait követi, biztosítják afelől, hogy a túlvilágon megfelelő jutalomban részesül majd. Ha viszont letér az általuk kijelölt útról, akkor... Hát, annak kiátkozás és örök kárhozát a következménye.

Dobson fürkésző pillantást vetett rám. - A Kézirat azt állítja: ezzel kapcsolatban egy dolgot kell megérteni: hogy a középkori világban az élet minden vonatkozását egy másik világból való fogalmakkal határozták meg. A valóság minden megnyilvánulása - a pusztító vihartól vagy a földrengéstől kezdve a bőséges vagy gyatra természetén át szeretteink haláláig - vagy Isten akarata, vagy az ördög gonoszságának műve. Az időjárás, a földtani erők, a gazdálkodás technikája, a betegségek nem játszanak szerepet. Mindez csak később következik. Maga egyelőre maradéktalanul hisz a papoknak; tudomásul veszi, hogy a világot kizárólag spirituális erők kormányozzák.

Dobson elhallgatott, rám nézett. - Halló, itt van még?

- Igen. Ezt a valóságot értem.

- Akkor most képzeld el, hogy ez a világkép összetöredezik.

- Hogyhogy?

- A középkori világkép, a maga világképe a tizennegyedik-tizenötödik század táján kezd széthullani. Először is: maga észrevesz bizonyos rendellenességeket a papok viselkedésében - például, hogy titkon megszegik a tisztasági fogadalmukat, vagy fizetségért hajlandók szemet hunyni, ha a kormányzat emberei áthágják a Szentírásban foglalt törvényeket.

Ezek a jelenségek először megrémítik, mert a papok azt állították, hogy ők az egyetlen összekötő kapocs maga és az Isten között. Ne feledje: egyedül ők jogosultak a Szentírás értelmezésére, csak ők képesek a maga üdvözülésének útját egyengetni.

Aztán egyszer csak nyílt lázadás közepében találja magát. Luther Márton és csoportja egyszer s mindenkorra szakítani akar a pápai kereszténységgel. Kijelentik, hogy a papság romlott és korrupt; követelik, hogy legyen vége az egyház uralmának az emberek gondolkodása felett. Új egyházak létesülnek azon elv nyomán, hogy mindenkinek joga legyen hozzáférni a Szentíráshoz, és személyesen maga értelmezhesse, közvetítők nélkül.

Maga alig mer hinni a szemének: a lázadás sikerrel jár. Az egyház ügye veszésre áll. Évszázadokon át ezek az emberek határozták meg a valóságot, és a szavahihetőségük most a maga szeme láttára dől romba. Ennek következménye, hogy megkérdőjeleződik a teljes világszemlélet. Repedések támadnak a világegyetem lényegére, az emberi lét céljára vonatkozó társadalmi egyetértés falán - maga és a nyugati kultúra többi részese ugyancsak bizonytalan helyzetbe kerül.

Végül is hozzászórtak már ahhoz, hogy a valóságot valaki más, egy kívülálló tekintély határozza meg; e nélkül a külső segítség nélkül zavarodottnak, elveszettnek érzik magukat. Ha a papok által felrajzolt világkép, az emberi lét céljáról általuk terjesztett nézet hamis, kérdezik, akkor mi az igazság?

Dobson szünetet tartott. - El tudja képzelni, milyen hatást gyakorolt ez a változás a kor emberére?

- Gondolom, elég nyugtalanító lehetett - mondtam.

- Enyhén szólva - felelte. - Iszonyatos összeomlás volt. A régi világot minden oldalról kikezdték az új nézetek. Az 1600-as évekre a csillagászok minden kétséget kizáróan bebizonyították, hogy a Nap és a csillagok nem a Föld körül keringenek, ahogyan az egyház állította. Kiderült, hogy a Föld csupán egyetlen kis bolygó, amely egy kisebbfajta nap körül kering egy galaxisban, ahol milliós szám található hasonló csillagok.

Közelebb hajolt. - Ez rendkívül fontos. Az emberiség elveszítette helyét Isten világegyetemének középpontjában. Érti, hogy ez milyen következményekkel járt? Az ember figyelte az időjárást, a termés hozamot, a váratlan haláleseteket, és nem érzett mást, mint szorongó tanácsalanságot. A múltban kijelenthette: Isten felelős mindenért - vagy pedig az ördög. De ahogy összeomlott a középkori világszemlélet, megszűnt vele együtt a biztonságérzet is. Minden, amit eddig bizonyosnak vélt, most új meghatározást követel, különösen Isten és az Istenhez fűződő viszony.

Ez a tudat - folytatta Dobson - jelentette az Újkor, a modern világ kezdetét. Egyre erősödik a demokrácia gondolata, nőttön-nő a pápai és uralkodói tekintély iránti bizalmatlanság. A spekulációra vagy a Szentírásra alapuló világmagyarázatokat többé nem fogadják el automatikusan. Biztonságérzetünk odalett, mégsem akartuk megkockáztatni, hogy ezentúl egy új csoport irányítsa gondolkodásunkat, ahogyan azelőtt a papok. Ha ott lett volna, maga is részt vehetett volna a tudomány új szerepének megalkotásában.

- Miben?

Dobson fölnevetett. - Maga is kinézett volna erre a hatalmas, ismeretlen világmindenségre, és maga is azt mondta volna, amit a kor többi gondolkodója: hogy szükség van új közmegegyezésre, egy eszközrendszerre, amelynek segítségével módszeresen fölfedezhetjük új világunkat. A valóság feltérképezésének ezt az új módját tudományos módszernek nevezte volna; az lett volna a menete, hogy az ember próbára tesz egy elgondolást a világ működésével kapcsolatban; a próba után valamilyen következtetésre jut, és ezt a következtetést másokkal is ismerteti, hogy megtudja, egyetértenek-e vele.

Aztán - folytatta Dobson - felfedezőket küldött volna szerteszét ebben az új univerzumban, mindegyiket a saját tudományos módszerével fölfegyverezve, és ezt a történelmi küldetést

bízta volna rájuk: menjetek, fedezzétek föl ezt a helyet, derítsétek ki, hogyan működik, és mi az értelme annak, hogy itt élünk.

Tudta, hogy nemrég vesztette el az Isten által kormányzott univerzumba vetett hitét, és emiatt az Istenbe vetett hitét is. De úgy érezte, a kezében van egy módszer; egy olyan folyamat, amely meg tudja teremteni a társadalmi közmegegyezést; amelynek segítségével megérthet mindent, ami körülveszi, beleértve Istent is, és beleértve az emberiség létezésének célját is ezen a bolygón. Tehát szétküldte felfedezőit, hogy derítsék ki, valójában mi a helyzet, és utána tegyenek jelentést.

Dobson rám nézett.

- A Kézirat - mondta - azt állítja, hogy ekkoriban kezdődött az a felfogás, amelyből mostanában ébredszünk. Kiküldtük a felderítőket, hogy létezésünk teljes magyarázatával térjenek vissza, de a mindenség annyira összetett, hogy nem tudtak hamar visszaérni.

- És mi az a felfogás?

- Képzeld magát ismét abba a korba - felelte. - Amikor a tudományos módszer nem volt képes új istenképet produkálni, sem az emberi élet célját megmagyarázni, a céltalanság, a bizonytalanság mély hatást gyakorolt a nyugati kultúrára. Amíg a kérdéseinkre választ nem kapunk, valami mással voltunk kénytelenek foglalkozni. Végül is egy logikusnak látszó megoldás mellett kötöttünk ki. Összenéztünk, és azt mondtuk: "Nos, mivel a felfedezőink még mindig nem határozták meg valódi spirituális helyzetünket, mivel továbbra is várakoznunk kell, hát helyezkedjünk el addig is kényelmesen ebben az új világban. Eleget tudunk már róla ahhoz, hogy a hasznunkra fordíthassuk, nosza, emeljük az életszínvonalat, s vele a biztonságérzetünket."

Dobson rám nézett, és elvigyorodott. - És pontosan ezt tettük. Négy évszázaddal ezelőtt! Úgy szabadultunk meg az elveszettség érzésétől, hogy figyelmünket a Föld meghódítására fordítottuk, a természet készleteinek felhasználásával a saját helyzetünket lendítettük előre, és csak most, az évezred végén kezdünk rájönni, mi is történt valójában. Amit a figyelem átirányításának szántunk, világfelfogássá változott. Tökéletesen eltévedtünk az anyagi biztonság, a gazdasági biztonság hajszolásában, ezzel remélvén helyreállítani az elveszett spirituális biztonságot. Az eredeti kérdést, hogy miért is élünk, hogy mi is történik itt spirituális értelemben, fokozatosan félretoltuk, elfojtottuk.

Dobson átható pillantást vetett rám, aztán így folytatta: - Azért dolgozunk, hogy kényelmesebb életkörülményeket teremtsünk, és ez lassanként önmagában elegendő magyarázattá vált. Közben pedig fokozatosan, módszeresen megfeledeztünk az eredeti kérdésről. Arról, hogy miért is élünk voltaképpen.

*

Az ablakon túl, messze alattunk egy nagyváros terült el. Az útirányunk ismeretében arra következtettem, hogy ez a floridai Orlando lehet. Eltűnődtem: mennyire sarkos, derékszögű rendben sorakoznak az utcák odalent - milyen tervszerű, rendezett az, amit az ember alkotott. Dobsonra néztem. Csukva volt a szeme, aludni látszott. Vagy egy órán át beszélt a Második Felismerésről, aztán ennivalót hoztak, megebédeltünk, majd elmeséltem Dobsonnak Charlene-t meg azt, hogy miért utazom Peruba. Utána már csak ahhoz volt kedvem, hogy az ablakon át bámuljam a felhőalakzatokat, és végiggondoljam mindazt, amit útitársam mondott.

- Nos, mi a véleménye? - szólalt meg hirtelen Dobson, és álmos szemekkel nézett rám. - Megértette a Második Felismerést?

- Nem vagyok biztos benne.

Fejével a többi utas felé biccentett. - Nem érzi úgy, hogy tisztább perspektívában látja az emberi világot? Észreveszi, mennyire tele van mindenki előítéletekkel? Ez a perspektíva sok mindent megmagyaráz. Hány olyan embert ismer, aki a munka megszállottja, aki stressz

okozta betegségben szenved, aki nem képes lassítani? És ezek az emberek azért nem képesek lassítani, mert kikapcsolódás helyett is a munkát használják, az életet csupán a gyakorlati megfontolásokra szűkítik. És ezt azért teszik, nehogy szembe kelljen nézniük a kérdéssel, miért is élnek.

A Második Felismerés kiterjeszti tudatunkat a történelmi időben - tette hozzá. - Megmutatja, hogy a kultúrát ne csupán a saját életünk hosszának perspektívájából szemléljük, hanem a teljes ezredév távlatában. Leleplezi előítéleteinket, és ezáltal fölébük emel bennünket. Maga épp az imént tapasztalta meg ezt a hosszú életutat. Most éppen a tág jelenben él. Ha most nézi meg az emberek világát, világosan látnia kell ezt a megszállottságot, a gazdasági fejlődés elvakult hajszolását.

- És mi rossz van abban? - tiltakoztam. - Ez tette nagygyá a nyugati civilizációt.

Dobson hangosan nevetett. - Hát persze. Igaza van. Senki sem állítja, hogy ez rossz lett volna. Sőt - a Kézirat azt mondja, hogy ez az emberiség fejlődésének szükségszerű, kikerülhetetlen fokozata volt. De mostanra már elég időt töltöttünk azzal, hogy megtelepedjünk a világban. Ideje felocsúdni az előítéletekből, és újra fölteni az eredeti kérdést. Mi áll az élet háttérében ezen a bolygón? Voltaképpen miért vagyunk itt?

Sokáig néztem rá, aztán megkérdeztem; - Gondolja, hogy a többi Felismerés magyarázatot ad erre?

Dobson fölvetette a fejét. - Szerintem érdemes utánanézni. Remélem, senkinek nem sikerül elpusztítani a Kéziratot, mielőtt a végére járnánk.

- Hogyan gondolhatja azt a perui kormány, hogy elpusztíthat egy értékes leletet, és szárazon megússza?

- Titokban - felelte Dobson. - A hivatalos verzió szerint a Kézirat egyáltalán nem is létezik.

- Azt gondolnám, hogy a tudósok azonnal kardot rántanának ellenük.

Dobson csillogó, elszánt tekintettel nézett rám. - Így is történt. Ezért utazom Peruba. Tíz élvonalbeli tudóst képviselek, akik mind azt követelik, hogy hozzák nyilvánosságra az eredeti Kéziratot. Megírtam a kormány illetékes osztályvezetőinek, hogy jövök, és számítok az együttműködésükre.

- Értem. Kíváncsi vagyok, hogyan reagálnak. - Talán mindent letagadnak. De legalább hivatalosan is elkezdődik valami.

Dobson a gondolataiba mélyedt, elfordult, én pedig újból kibámultam az ablakon. Néztem a tájat, és arra gondoltam: a gép, amelyen ülünk, négy évszázad technikai fejlődését képviseli. Sokat megtanultunk abból, hogyan használjuk a készleteket, amelyeket a bolygón találtunk. Vajon hány ember, hány generáció kellett ahhoz, hogy összegyűljön mindaz a tudás, létrejöjjenek azok a termékek, amelyek lehetővé tették ennek a repülőgépnek a megépítését? Vajon hányan szentelték erre az egész életüket, esetleg csak egy apró részletére koncentrálnak, megszállottak módjára a fejüket is alig emelve föl?

Hirtelen, egyetlen szempillantás alatt a tudatomba épült a történelemnek az a szakasza, amelyről Dobsonnal beszélgettem. Oly tisztán láttam magam előtt ezt az ezer évet, mint a saját életemet. Ezer évvel ezelőtt olyan világban éltünk, amelyben egyértelműen meghatározódott Isten és az emberi spiritualitás. Aztán pedig elvesztettük - vagyis, pontosabban: úgy döntöttünk, hogy ez nem elég az üdvösséghez. Ennek megfelelően kiküldtük felfedezőinket, hogy derítsék fel a teljes valóságot, és utána tegyenek jelentést. Mivel ez a vállalkozás túl sok időt vett igénybe, addig is új, világi célokat tűztünk magunk elé: azt, hogy megtelepszünk itt a világban, és kényelmesebbé alakítjuk önmagunk számára.

És meg is telepedtünk. Fölfedeztük, hogy a fémércek beolvaszthatók, és mindenféle kacatot lehet fabrikálni belőlük. Találtunk energiaforrásokat, előbb a gőzt, aztán benzint, aztán a villamosságot, majd a maghasadást. Ésszerűsítettük a gazdálkodást, tömegtermelést alakítottunk ki, hatalmas termékkészletek állnak rendelkezésünkre, és óriási hálózatok a termékek elosztására.

Mindehhez a fejlődés parancsa adta a hajtóerőt: az egyén vágya az iránt, hogy gondoskodjék saját biztonságáról, elérje saját céljait, miközben várja, hogy kiderüljön az igazság. Elhatároztuk, hogy kényelmesebb, kellemesebb életet teremtünk önmagunk és gyermekeink számára; ez a döntés röpké négyszáz év alatt olyan emberi világot hozott létre, amelyben az élet minden kényelme megvalósítható. Fölmerült azonban egy gond is: önnön kényelmünk megszállott hajszolása, a természet leigázására tett, összpontosított erőfeszítések közben beszennyeztük, az összeomlás szélére juttattuk a bolygó természeti rendszerét. Így nem folytathatjuk tovább.

Dobsonnak igaza volt. A Második Felismerés valóban megmutatja, hogy a tudat átalakulása elkerülhetetlen. Kulturális célunkat elértük. Megvalósítottuk azt, amit elhatároztunk, és amikor ez bekövetkezett, elkezdtünk felocsúdni az eddigi cél üldözésének kábulatából. Szinte láttam magam előtt, amint az ezredfordulóhoz közeledve az újkor lendülete megtörik, lelassul. Végére ér a négy évszázados megszállottság. Létrehoztuk az anyagi biztonság megteremtésének eszközeit, és most készen állunk, sőt kíváncsian várjuk, hogy kiderüljön: miért csináltuk ezt az egészet.

Utastársaim arcán ott láttam a megszállottság tanújeleit, de mintha fel-felcsillantak volna az új tudatosság fényei is. Vajon hányan figyeltek föl eddig a véletlenekre?

A gép orra lebukott, ereszkedni kezdtünk; az utaskísérő közölte, hogy rövidesen leszállunk Limában.

Megadtam Dobsonnak a szállodám nevét, és megkérdeztem, ő hol foglalt szobát. Megmondta, és hozzátette, hogy az ő szállodája alig három kilométerre van az enyémtől.

- Mik a tervei? - kérdeztem.

- Már gondolkodtam rajta - felelte. - Azt hiszem, először is elmegyek az amerikai nagykövetségre, és megmondom, miért jöttem - csak hogy tudjanak róla.

- Ez jó ötlet.

- Utána perui tudósokkal akarok beszélni, még hozzá a lehető legtöbbjükkel. Az egyetemi kutatók már közölték, hogy semmit sem tudnak a Kéziratról, de vannak régészek, akik különféle romoknál dolgoznak; ők talán hajlandók lesznek beszélni. És maga? Mit akar csinálni?

- Nem tudom - feleltem. - Nincsenek terveim. Nem bánna, ha magával tartanék?

- Dehogyan bánna. Magam is épp ezt akartam javasolni.

Miután a gép leszállt, és átvettük a poggyásunkat, megbeszéltük, hogy Dobson szállodájában találkozunk. Kiléptem az utcára, és a sűrűsödő alkonyatban leintettem egy taxit. Nagyon száraz volt a levegő, erős szél fújt.

Ahogy a kocsni elindult, észrevettem, hogy egy másik taxi fürgén a nyomunkba ered, majd kissé lemarad a forgalomban. Utcák hosszú során át jött utánunk; láttam, hogy a hátsó ülésen egyetlen magányos utas foglal helyet. A gyomromban éreztem az idegességet. Megkértem a sofőrt, aki beszélt angolul, hogy ne hajtson egyenesen a szállodához, hanem tekeregjen egy kicsit - szeretném egy kicsit megnézni a várost. A sofőr szó nélkül engedelmeskedett. A taxi nem tágított mögülnk. Mi akar ez lenni?

Mikor végre megérkeztünk a szálloda elé, szóltam a sofőrnek, hogy maradjon a kocsiban, aztán kinyitottam az ajtót, és úgy tettem, mintha fizetnék. A másik taxi kicsit távolabb szintén a járda mellé húzott, utasa kiszállt, és lassan elindult a hotel bejárata felé.

Visszaugrottam a kocsiba, becsaptam az ajtót, és szóltam a sofőrnek, hogy indítson. Elrobogtunk, az ismeretlen megállt a járdán, és nézett utánunk, amíg el nem tűntünk a szeme elől. Láttam, hogy sofőröm feszült tekintettel méreget a visszapillantó tükörben.

- Elnézést - mondtam. - Úgy döntöttem, hogy mégsem itt szállok meg.

Megpróbáltam mosolyogni, aztán bemondtam Dobson szállodájának nevét, bár legszívesebben a repülőtérre vittem volna magam, és az első géppel iszkoltam volna vissza az Egyesült Államokba. A szálloda közelében megállítottam a kocsit.

- Várjon meg itt - mondtam a sofőrnek. - Mindjárt jövök.

Az utcán nyüzsgött a tömeg, többségükben bennszülött peruiak. Itt-ott azért amerikai és európai arcok is elmentek mellettem. A turisták látványa miatt valahogy ismét biztonságban kezdtem érezni magam. Ötven méterre lehettem a bejáratától, amikor megtorpantam. Éreztem, hogy valami nincs rendben. Egy pillanattal később lövések dörrentek, és a nyomukban sikoltozás támadt. Az emberek a járdára vetették magukat körülöttem, így tisztán láttam, mi történik a járdán. Dobson rohant felém tágra nyílt szemmel, pánikban. Néhány alak futott a nyomában. Az egyik a levegőbe lőtt, és felszólította Dobsont, hogy azonnal álljon meg.

A közelemben érve Dobson felismert. - Fusson! - kiáltotta rám. - Meneküljön, az Istenért!

Megfordultam, és rémülten nyargalni kezdtem egy sikátorban. A végében két méter magas deszkapalánk állta utamat. Mikor odaértem, felugrottam, amilyen magasra csak tudtam, elkaptam a palánk tetejét, felhúztam magam, és jobb lábamat átlendítettem fölötte. Felrántottam a bal lábamat is, és mielőtt leugrottam volna a túlórdalon, visszaneéztem. Dobson lélekszakadva rohant. Ismét eldördült a fegyver. Dobson megtántorodott és elzuhant.

A döbbenettől kábán, szemétkupacokon, kidobált kartondobozokon átugrálva futottam tovább. Egy pillanatra úgy tűnt, lépéseket hallok a hátam mögött, de nem mertem hátrafordulni. A sikátor a szomszédos utcáig vezetett, ahol szintén nyüzsgött a sokaság, láthatólag senki sem tudott semmit a közelben történekről. Kiléptem a sikátorból, és hevesen dobogó szívvel visszaneéztem. Nem követett senki. Sietve elindultam jobbra a járdán, hogy mihamarabb eltűnjek a tömegben. Miért menekült Dobson? Vajon halálos lövést kapott?

- Egy pillanat - suttogta egy hang a bal vállam fölött. Azonnal futásnak eredtem volna, de valaki megragadta a karomat. - Várjon egy percet, kérem - ismételte. - Láttam, mi történt. Segíteni akarok.

- Ki maga? - kérdeztem, és remegett a hangom.

- A nevem Wilson James - felelte. - Később mindent elmondok. Most el kell tűnnünk a környékről.

Volt valami a hangjában, a viselkedésében, ami lecsillapította bennem a pánikot; elindultam a nyomában. Végigmentünk az utcán, és beléptünk egy bórdíszműboltba. Kísérőm intett a fejével a pult mögött álló férfi felé, aztán egy kis szobába vezetett a bolt mögött. Becsukta az ajtót, elhúzta a függönyt az ablakon.

Hatvanas éveinek közepe táján járhatott, bár sokkal fiatalabbnak nézett ki. Talán a szeme csillogásában volt valami fiatalos. Bőre sötétbarna volt, a haja fekete. Bennszülött peruinak néztem volna, de a kiejtése szinte tökéletesen amerikai volt. Élénkkék pólót és farmernadrágot viselt.

- Itt nagyobb biztonságban lesz egy darabig - jelentette ki. - Miért üldözték?

Nem feleltem.

- A Kézirat miatt van itt, ugye? - kérdezte.

- Honnan tudja?

- Gondolom, az a másik, aki együtt volt magával, az is ebben az ügyben jött.

- Igen. Dobson a neve. De honnan tudja, hogy ketten vagyunk?

- Ott a sikátor fölött van a szobám. Épp kinéztem az ablakon, és láttam, hogy üldözik magukat.

- Lelőtték Dobsont? - kérdeztem, és előre rettegtem a választól.

- Nem tudom - felelte. - Nem láttam jól. De amikor magának sikerült egérutat nyernie, lefutottam a hátsó lépcsőn, hátha segíthetek.

- Miért?

Egy percig hallgatott, mintha azon gondolkodna, mit is válaszoljon. Aztán elmosolyodott.

- Nem fogja megérteni, de ahogy ott álltam az ablakban, eszembe jutott egy régi barátom, aki már nem él. Azért halt meg, mert az volt a meggyőződése, hogy az embereknek tudniuk

kell a Kéziratról. Amikor láttam, mi történik a sikátorban, azonnal úgy éreztem, hogy segítenem kell.

Igaza volt. Nem értettem. De az volt az érzésem, hogy tökéletesen őszinte hozzám. Már éppen fel akartam tenni a következő kérdést, amikor ismét megszólalt.

- De ezt később is megbeszélhetjük - jelentette ki. - Most inkább egy biztonságosabb helyre kell eljutnia.

- Egy pillanat, Wilson - mondtam. - Én csak egyet akarok: visszajutni az Egyesült Államokba. Hogy lehet ezt megoldani?

- Szólítson Wilnek - felelte. - A repülőtérré egyelőre ne menjen. Ha még mindig keresik, ott biztosan ellenőrizni fogják. Vannak barátaim, akik a városon kívül laknak. Ők majd elrejtik. Az országot sok úton el lehet hagyni, válogathat közülük. Ha eljön az ideje, a barátaim segíteni fognak.

Kinyitotta az ajtót, körülnézett a boltban, aztán kilépett, és végignézte az utcát is. Aztán visszafordult, és intett, hogy kövessem. Pár lépéssel távolabb egy kék terepjáró parkolt. Beszálltunk; észrevettem, hogy a hátsó ülésen élelmiszerek, sátrak, csomagok tornyosulnak, mintha valaki hosszabb utazásra készült volna a kocsival.

Szótlatlanul indultunk el. Hátradőltem az ülésen, és gondolkodni próbáltam. Gyomromat görcsbe szorította a félelem. Ilyesmire a legvadabb álmaimban sem számítottam. Mi lett volna, ha letartóztatnak, és eltüntetnek egy perui börtönben, vagy simán agyonlőnek? Számot vetettem a helyzetemmel. A ruháim elvesztek, de a pénzem és egy hitelkártyám megmaradt, és valami okból megbíztam Wilben.

- Mit követtek el azzal a... Hogy is hívják? Dobsonnal, hogy így rászálltak magukra? - törte meg a csendet Wil váratlanul.

- Tudtommal semmit - feleltem. - Dobsont a repülőn ismertem meg. Ő történész; hivatalos megbízásból jött ide, hogy felkutassa a Kéziratot. Egy tudósokból álló testület képviselőjében akart eljárni.

Wil meglepődött. - Az itteni kormány tudott az érkezéséről?

- Igen. Levélben értesített bizonyos kormánytisztviselőket, hogy számít az együttműködésükre. Nem hinném, hogy le akarták volna tartóztatni. Nem is hozott magával példányokat a Kéziratból.

- Van belőle példánya?

- Csak az első két felismerésből.

- Nem tudtam, hogy már az Egyesült Államokba is eljutott. Hol szerezte?

- Egy korábbi perui utazása során említettek neki egy papot, aki sokat tud a Kézirattól. A papot nem sikerült megtalálnia, de a házban elrejtve talált egy példányt.

Wilson arca elkomorodott. - José - mondta.

- Tessék?

- Ő volt az a barátom, akit említettem. Aki meghalt. Szilárd meggyőződése volt, hogy a lehető legtöbb embernek tudomást kell szereznie a Kézirattól.

- És mi történt vele?

- Megölték. Nem tudni, ki tette. A holttestét a házától többmérföldnyire, az erdőben találták meg. Azt kell hinnem, hogy az ellenségei bántak el vele.

- A kormány?

- Bizonyos emberek - vagy a kormány, vagy az egyház megbízásából.

- Képes volna az egyház ilyen messzire elmenni?

- Talán igen. Titokban az egyház is üldözi a Kéziratot. Van néhány pap, akik megértik és titokban terjesztik, de ezeknek is nagyon vigyázniuk kell magukra. José viszont nyíltan beszélt róla bárkivel, akit érdekelt. Hónapokkal a halála előtt figyelmeztettem, hogy legyen óvatosabb, ne osztogassa fünek-fának a szöveget, aki csak az útjába akad. Azt felelte: meggyőződése, hogy ezzel a kötelességét teljesíti.

- Mikor fedezték fel a Kéziratot? - kérdeztem.
- Az első fordítás három évvel ezelőtt készült el. A felfedezés időpontját senki sem tudja. Az eredeti éveken át lappangott az indiánok között, míg José meg nem találta. A fordítást ő maga szervezte meg, teljesen egyedül. Amikor az egyház tudomást szerzett a Kézirat tartalmáról, természetesen mindent elkövetett, hogy betiltassa. Ma már csak másolatok léteznek. A közvélemény úgy tartja, hogy az eredetit megsemmisítették.

Keleti irányban hagytuk el a várost; egy keskeny, kétsávos országúton haladtunk tovább, öntözőcsatornákkal szabdalva földek között. Deszkából összerótt kis tanyák mellett robogtunk el, aztán egy tágas legelő következett, amelyet magas, drága kerítés zárt körül.

- Beszélt magának Dobson az első két felismerésről?
- A másodikról - feleltem. - Az elsőt egy másik barátom ismertette velem. Ő egy paptól hallott róla; gondolom, José lehetett az. - És megértette az első két felismerést?

- Azt hiszem.
- Megértette, hogy a véletlen találkozásoknak gyakran mélyebb jelentőségük van?
- Úgy érzem - jelentettem ki -, hogy az utazásom is kizárólag véletlen egybeesések sorozatából áll.

- Igen; ez történik az emberrel, ha egyszer feltámad az ébersége, és összekapcsolódik az Energiával.

- Összekapcsolódik?
Wil elmosolyodott. - Erről később beszél a Kézirat.
- Szeretnék erről bővebben hallani - mondtam.
- Majd később beszélünk róla - mondta, és lekanyarodott az országútról egy kavicsos bekötőútra. Úgy harminc méterre előttünk egyszerű, favázás ház állt. Wil a ház jobb oldalán, egy nagy fa alatt állította le a kocsit.

- A barátom egy földbirtokosnak dolgozik - mondta -, ezen a környéken majdnem minden föld az övé. Nagyon nagy hatalmú ember, és titokban támogatja a Kézirat ügyét. A barátom tőle kapta ezt a házat. Itt maga is biztonságban lesz.

Viharlámpa gyulladt a tornácon, és egy alacsony, zömök férfi sietett elénk, arcán széles mosollyal. Bennszülött perui volt; nagy lelkesedéssel mondott valamit spanyolul, aztán a terepjáró mellé érve benyúlt a nyitott ablakon, és megveregette Wil hátát. Rám is vetett egy barátságos pillantást. Wil megkérte, hogy angolul beszéljen, aztán bemutatott bennünket egymásnak.

- A barátunknak egy kis segítségre van szüksége - magyarázta Wil. - Haza akar jutni az Egyesült Államokba, de nagyon óvatosnak kell lennie. Arra gondoltam, hogy a te gondjaidra bízom.

A házigazda szúrósan nézte Wilt. - Te meg megint elindulsz a Kilencedik Felismerés nyomában, igaz? - kérdezte.

- Igen - felelte Wil, és kiszállt a terepjáróból.
Én is kinyitottam az ajtót, kiszálltam, megkerültem a kocsit. Wil és a barátja a ház felé lépdelt; beszélgettek, de nem értettem a szavaikat.

Mikor odaértem, a házigazda azt mondta: - Akkor én elkezdek intézkedni - azzal magunkra hagyott. Wil felém fordult.

- Mit jelentett az - kérdeztem -, amit a Kilencedik Felismerésről mondott?
- A Kéziratnak egy része sohasem került elő. Az eredeti szöveg csak nyolc felismerést tartalmazott, de említés esett benne egy továbbiáról, a Kilencedikről. Sokan keresik a hiányzó részt azóta is.

- És maga tudja, hogy hol van?
- Nem. Nem igazán.
- Akkor hogy akarja megtalálni?

Wil elmosolyodott. - Ugyanúgy, ahogy José megtalálta az eredeti nyolcat. Ugyanúgy, ahogyan maga megtalálta az első kettőt, és aztán összehalmozott velem. Ha az ember össze tud kapcsolódni, és elég energiát képes összegyűjteni, akkor a véletlenek következetesen a kezére játszanak.

- Mondja el, mi ennek a módja - kérleltem. - Ezt melyik felismerés írja le?

Wil végigmért, mintha a felfogóképességemet latolgatná. - Az energiára való rákapcsolódást nem egyetlen felismerés írja le - mindegyik arról szól. Gondoljon csak a Második Felismerésnek arra a részére, ahol kiküldjük felfedezőinket, hogy a tudomány módszereivel derítsék ki az emberi élet értelmét ezen a bolygón. Ők azonban nem térnek vissza azonnal. Emlékszik erre?

- Igen.

- Nos, a többi felismerés a lassanként mégis beérkező válaszokról szól. De ezeket nem a hivatalos, intézményesített tudomány szállítja. A válaszok, amelyekről én beszélek, a kutatás, a felfedezés legkülönbözőbb területeiről érkeznek. A véletlenek érzékelése által a fizika, a pszichológia, a miszticizmus, a vallás egyetlen, újfajta, a véletlenek felismerésén alapuló szintézisben találkozik. Kezdjük megtanulni a részleteket: mit jelentenek a véletlenek, hogyan működnek, és közben egy teljes, új életszemléletet alakítunk ki, ahogy elsajátítjuk a felismeréseket, egyiket a másik után.

- Akkor szeretném megismerni az összeset - jelentettem ki. - Elmagyarázná őket, mielőtt elindul?

- Kiderült már, hogy ez így nem működik. Mindegyiket más úton kell elsajátítania.

- Hogyan?

- Az magától megtörténik. Úgy nem működik, hogy egyszerűen csak elmesélem. Lehet, hogy így birtokába juthat az információnak, de a felismeréseknek nem. Azokra a saját élete folyamatában kell szert tennie.

Néztük egymást, hallgattunk. Wil mosolygott. A vele való beszélgetés hatására hihetetlenül elevennek éreztem magam.

- És miért épp most keresi a Kilencedik Felismerést? - kérdeztem végül.

- Most van itt az ideje. Idegenvezető voltam errefelé, ismerem a terepet, és megértettem mind a nyolc felismerést. Amikor ott álltam az ablakban, és Joséra gondoltam, már eldöntöttem, hogy még egyszer fölmegeyek Északra. Ott van valahol a Kilencedik Felismerés. Tudom. És én sem leszek már fiatalabb. Ráadásul elképzelttem már, hogy megtalálom, és elsajátítom a jelentését. Tudom, hogy ez a legfontosabb mind közül. Helyes távlatba rendezi a többi, és megmutatja az élet valódi célját.

Hirtelen elhallgatott, komollyá vált az arca. - Már fél órával korábban el akartam indulni, de makacsul piszkált egy furcsa érzés, hogy megfeledkeztem valamiről. - Elgondolkodott. - És pontosan ekkor bukkantál fel lent a sikátorban.

Hosszan néztünk egymásra.

- Gondolod, hogy veled kéne tartanom? - kérdeztem.

- Neked mi a véleményed?

- Nem tudom - feleltem bizonytalanul. Zavarodott voltam. Agyamban végigfutottak perui utazásom eddigi állomásai. Charlene, Dobson és most Wil. Enyhe kíváncsiságtól hajtva jöttem Peruba, és máris szökevény lett belőlem, aki ráadásul azt sem tudja, ki üldözi. És az egészben az volt a legfurcsább, hogy a rémület, a pánik mostanra teljesen felszívódott, és izgatottság vette át a helyét. A józan ész azt diktálta volna, hogy minden ügyességemet latba vetve iszkoljak haza, de én ehelyett semmit sem szerettem volna jobban, mint elkísérni Wilt ezen az úton, ahol kétségt kívül további veszélyek leselkednek reánk.

Fontolóra vettem lehetőségeimet, és rájöttem, hogy voltaképpen nincs is választási lehetőségem. A Második Felismerés egyszer s mindenkorra elzárta az utat az előtt, hogy

hazamenjek, és visszatérjek a régi előítéleteim közé. Ha meg akarom őrizni tudatosságomat, tovább kell mennem.

- Én is itt éjszakázom - mondta Wil. - Holnap reggelig lesz időd dönteni.
- Már eldöntöttem - jelentettem ki. - Veled megyek.

3. fejezet

Az energia

Hajnaltól keltünk, és egész délelőtt szinte teljes némaságban autóztunk kelet felé. Wil még reggel közölte: egyenesen átvágunk az Andokon, a Magas-Selva nevű, erdőségekkel borított fennsíkig; ezen kívül azonban alig szólt valamit.

Kérdezgettem mindenféléről; a származásáról, az úti célunkról, de ő udvariasan elhárított, mondván: a vezetésre akar koncentrálni. Végül én is elhallgattam, és inkább a tájat néztem. A hegycsúcsokról elének táruló látvány lélegzetelállító volt.

Déltájban, amikor az utolsó hágót elértük, Wil megállította a terepjárót, és a kocsiban megebédeltünk; megettük a reggel becsomagolt szendvicseket; közben az előttünk elterülő, tág, kopár völgyet néztük. A völgy túlsó oldalán alacsonyabb, zöld növényzettel borított dombok vonulata húzódott. Míg a szendvicset majszoltuk, Wil elmondta, hogy a Viciente majorban fogunk éjszakázni; ez egy régi, tizenkilencedik századi uradalom, amely egykor a spanyol katolikus egyház tulajdona volt. Viciente ma az ő egyik barátjának a birtoka, magyarázta; üzleti és tudományos konferenciákat tartanak benne.

Ezzel a szűkszavú magyarázattal kellett beérem. Elindultunk, és szótlánul haladtunk tovább. Egy óra múlva megérkeztünk Vicientébe. Hatalmas, kőoszlopok közé állított kovácsoltvas kapun át jutottunk be a birtokra, ahol az út északkeleti irányban, egy keskeny, kavicsos behajtóban folytatódott. Ismét megpróbálkoztam néhány kérdéssel Vicientével kapcsolatban, szerettem volna tudni, mit keresünk itt, de Wil elhárította érdeklődésemet, akárcsak korábban. Ezúttal nyíltan ki is mondta: inkább a tájat figyeljem.

Viciente szépsége azonnal megérintett. Színpompás legelők és gyümölcsösök között haladtunk, még a fű is szokatlanul élénkzöldnek és egészségesnek hatott még a hatalmas tölgyek alatt is, amelyek egymástól úgy harmincméteres távolságban álltak a legelőn, ezeket a fákat valami okból rendkívül vonzóknak találtam, de nem tudtam volna megmondani, miért.

Másfél-két kilométer megtétele után az út keletnek fordult, és enyhén emelkedni kezdett. A domb tetején állt az udvarház: gyalult gerendákból és szürke kőből emelt, jókora, spanyol stílusú épület. Legalább ötven szoba lehetett benne, a teljes déli homlokzaton fedett veranda húzódott végig. Az épületet óriás tölgyek és ágyásokba ültetett, egzotikus növények vették körül, a sétautakat káprázatos virágok, páfrányok szegélyezték. A verandán és a fák között kisebb-nagyobb csoportok beszélgettek.

A kocsiból kiszállva Wil egy percig állt, és a tájon legeltette a szemét. Keletre, a ház mögött a terep enyhe lejtőben folytatódott, a lejtő aljától mezők, erdők húzódtak a távolba. A láthatárt kékeslila hegyvonulat zárta le.

- Bemegyek, megkérdezem, tudnak-e szobát adni nekünk - szólalt meg Wil. - Addig nézz körül. Tetszeni fog.

- Nem vitás - feleltem.

Wil elindult a ház felé, de pár lépés után visszafordult. - A kísérleti kerteket ki ne hagyj. Ebédidőben találkozunk.

Wil nyilvánvalóan magamra akart hagyni valami okból, de nem firtattam, hogy miért. Csodálatosan éreztem magam, egy cseppet sem szorongtam. Wil annyit már elárult, hogy mivel Vicente tetemes mennyiségű turistadollárt hoz az országnak, a kormányzat nem háborgatja, bár köztudomású, hogy sok szó esik a Kéziratról errefelé.

Hívogatóan intett a hatalmas fák felé vezető kanyargós sétány; arra indultam el. A fák közé érve kiderült, hogy az út egy kis vaskapuhoz vezet, azon túl néhány kőből faragott lépcsőfokon át egy vadvirágos rétre ért az ember. A távolban gyümölcsös látszott, mellette patak futott az erdőbe. A kapunál megálltam, mélyeket lélegeztem, és csodáltam az alatt elterülő gyönyörűséget.

- Ugye, milyen szép? - kérdezte egy hang mögöttem.

Gyorsan megfordultam. Egy negyven felé közeledő, turistahátizsákos nő állt ott.

- Bámulatos - feleltem. - Soha életemben nem láttam még ilyet.

Egy percig némán gyönyörködünk a tág mező és a kétoldalt teraszosan ültetett trópusi növényzet látványában, aztán megkérdeztem: - Nem tudja véletlenül, hol vannak a kísérleti kertek?

- Hogyne tudnám - felelte. - Épp oda megyek. Mutatom az utat.

Bemutakoztunk egymásnak, aztán lementünk a kőlépcsőn, és végig a dél felé vezető, jócskán kitaposott ösvényen. Vezetőmet Sarah Lornernek hívták, szőkés haja, kék szeme volt, és ha nem lett volna olyan komoly, kislányos külsejűként írhatnám le. Perceken át szótlánul bandukoltunk egymás mellett.

- Most jár itt először? - törte meg a csendet.

- Igen - feleltem. - Nem sokat tudok erről a helyről.

- Hát, én már majdnem egy éve járok ide rendszeresen, úgyhogy mesélhetek egyet-mást. Vicente úgy húsz évvel ezelőtt jött divatba a nemzetközi tudományos életben mint konferenciaközpont. A legkülönbözőbb tudományos egyesületek tartják itt találkozóikat, főként biológusok és fizikusok. Aztán, pár évvel ezelőtt...

Egy pillanatra elbizonytalanodott, fürkésző tekintettel rám nézett. - Hallott már a Kéziratról, amelyet pár évvel ezelőtt fedeztek fel itt Peruban?

- Hallottam - feleltem. - Ismerem az első két felismerést. - Szerettem volna azonnal rázúdítani, mennyire érdekel ez a téma, de visszafogtam magam; nem tudtam, mennyire bízhatom meg benne.

- Gondoltam is - mondta. - Látszott, hogy szedi magába az energiát.

Épp a patakon átívelő fahídon jártunk. - Miféle energiát? - kérdeztem.

Megállt, és hátával a híd korlátjának támaszkodott.

- Tud valamit a Harmadik Felismerésről?

- Semmit.

- A Harmadik Felismerés a fizikai világ újfajta megértéséről beszél. Azt állítja: mi, emberek megtanuljuk majd a korábban láthatatlannak tartott energia érzékelését. Ez a birtok azoknak a tudósoknak a találkozóhelye, akik ennek a jelenségnek a kutatása, megvitatása iránt érdeklődnek.

- A tudósok tehát valóságosnak tartják ezt az energiát? - kérdeztem.

Elfordult, továbbindult a hídon. - Csak kevesen - válaszolta -, és van is bajunk belőle épp elég.

- Szóval maga is tudós?

- Fizikát tanítok egy kis egyetemen Maine államban.

- És a többi tudós miért nem ért egyet magukkal?

Egy percig elgondolkodva hallgatott. - Ehhez meg kell értenie a tudomány történetét - mondta, oldalpillantást vetve rám, mintha azt akarná felmérni, mennyire vagyok hajlandó elmélyedni a témában. Bólintottam, hogy folytassa bátran.

- Gondolkodjon csak el a Második Felismerésen. A középkori világgép összeomlása után mi, nyugati emberek hirtelen ráébredtünk: egy teljesen ismeretlen világegyetemben éltünk mostanáig. Hogy megértsük a körülöttünk lévő világot, valahogyan el kellett választanunk a tényeket a babonától. Ennek érdekében mi, tudósok kidolgoztunk egy magatartástípust, amelyet tudományos kételkedésnek nevezünk; ennek az a lényege, hogy szilárd bizonyítékot követel meg a világ működésére vonatkozó minden új feltevással kapcsolatban. Mielőtt bármit elhittünk volna, szemmel látható, kézzel fogható bizonyítékot követelünk. Következésképpen elvetettünk minden gondolatot, amely fizikai síkon nem volt igazolható.

Isten a tanúm - folytatta -, ez a magatartás a természet legegyszerűbb jelenségeivel kapcsolatban jó szolgálatot tett; a kövek, a test, a fák esetében kiválóan megfelelt, hiszen ezeket a legszkeptikusabb ember is megfigyelheti. Fürgén neki is láttunk, nevet is adtunk a fizikai világ minden egyes darabjának; ezáltal remélvén megérteni, hogyan működik a világmindenség. Végül oda lyukadtunk ki, hogy minden, ami a természetben előfordul, valamilyen természeti törvénynek engedelmeskedik: hogy minden jelenségnek megvan a közvetlen fizikai, felfogható oka. - Sokat sejtetően rám nézett. - Látja, a tudósok sok szempontból nem is különböztek olyan nagyon a többi kortársuktól. Velük együtt mi is úgy döntöttünk, hogy uraivá válunk a világnak, amelybe belecsöppentünk. Olyan magyarázatot kellett adnunk a világmindenségre, amitől biztonságosnak és kezelhetőnek tűnik; a szkeptikus magatartás hozzásegített, hogy konkrét problémákra koncentráljunk, amelyek megoldásával életünk még biztonságosabbnak fog tűnni.

A híd után is követtük az ösvény kanyargó vonalát; egy tisztás után egyre sűrűbb erdőben vezetett utunk.

- Ezzel a módszerrel - folytatta új ismerősöm - a tudomány módszeresen eltávolította a világból a bizonytalanságot, az ezotériát. Isaac Newton gondolatai nyomán arra a meggyőződésre jutottunk, hogy a világ előre kiszámítható módon viselkedik, mint egy óriási gépezet, ugyanis hosszú időn keresztül csak ennek bebizonyításával foglalkoztunk. Az egy időben bekövetkező eseményeket, amelyek között nem volt kimutatható ok-okozati összefüggés, a véletlen számlájára írtuk.

Aztán két kutatás ismét rányitotta szemünket a mindenség rejtélyeire. Az utóbbi évtizedekben sok mindent összeírtak a fizika forradalmáról, de a változások valójában két nagy esemény nyomán mentek végbe: a kvantummechanika és Albert Einstein felfedezései következtében.

Einstein egész életműve azt bizonyította be, hogy amit mi szilárd anyagként érzékelünk, az valójában nem más, mint legnagyobbbrészt üres tér, amelyben energiaegységek szaladgálnak. Ez ránk, önmagunkra is vonatkozik. A kvantumfizika pedig azt bizonyította be, hogy ha az ember vizsgálat alá veszi ezeket a mind kisebb és kisebb energiaegységeket, megdöbbentő eredményeket tapasztal. A kísérletek kimutatták, hogy ha ezeket az úgynevezett elemi részecskéket megfigyeljük, maga a megfigyelés ténye megváltoztatja a viselkedésüket - mintha a megfigyelő szándékai, elvárásai befolyásolnák az elemi részecskéket. Ez olyan esetekben is igaz, ha a részecskéknél olyan helyen kell megjeleníteniük, ahova az általunk ismert természeti törvények szerint lehetetlen volna eljutniuk: például két helyen lehetnek egyszerre, minden irányban haladhatnak az időben, és így tovább.

Elhallgatott a magyarázattal, és ismét rám nézett. - Más szóval: a világ alapvető anyaga úgy működik, mint valamiféle tiszta energia, mely az emberi szándék, az akarat számára képlékeny, rácsáfolva a régi, mechanikus modellre. Mintha akaratunk kivetítené saját energiánkat a világba, ezáltal befolyásolva a többi energiarendszert. És persze pontosan erre akar rávezetni a Harmadik Felismerés.

Megcsóválta a fejét. - Sajnos a legtöbb tudós nem veszi komolyan ezt a gondolatot. Inkább maradnak szkeptikusok: várják, hogy majd mi bebizonyítjuk nekik.

- Hahó, Sarah, itt vagyunk! - hangzott fel egy kiáltás a távolból. Úgy ötvenméternyire a fák között integetett valaki.

Sarah rám nézett. - Beszélmem kell velük pár percet. Van nálam egy példány a Harmadik Felismerés szövegéből, angol fordításban. Ha érdeklí, telepedjen le valahol, és olvasson, amíg visszajövök.

- A legnagyobb örömmel - feleltem.

A csomagból egy dossziét húzott elő, odaadta, és elment.

Hónom alá csaptam a dossziét, és körülnéztem, hová ülhetnék le. Az erdő talaját sűrű aljnövényzet nötte be, kissé nyirkosnak is éreztem; kelet felé azonban alacsony domb emelkedett: arra indultam el, hogy szárazabb helyet keressek.

Az emelkedő tetejére érve a földbe gyökerezett a lábam. Felfoghatatlan, hihetetlen szépség tárult a szemem elé. Tizenöt méterenként göcsörtös tölgyfák álltak, hatalmas koronájuk összeért a magasban, és egybefüggő tetőt képezett. A talajon hatalmas levelű, trópusi növények alkottak vastag szőnyeget, magasságuk elérte az egy métert is, a levelük kéttenyérsi széles volt. Az aljnövényzetet óriási páfrányok és fehér virágú, dús bokrok tarkították. Kerestem egy száraz helyet, és leültem. A levegőt a korhadó avar és a buja virágok illata töltötte be.

Kinyitottam a dossziét, és az elején kezdtem olvasni a fordítást. Rövid bevezetővel kezdődött, amely elmagyarázta, hogy a Harmadik Felismerés a fizikai világegyetem felfogásának módját változtatja meg. A szavakból kiderült, hogy Sarah pontosan foglalta össze a felismerés tartalmát. Valamikor a második ezredforduló tájékán, jósolta a szöveg, az emberek felfedezik az energia egy új formáját, amely a lényegét képezi minden létező dolognak, és kisugárzik mindenből, beleértve saját magunkat is.

Egy darabig eltöprengtem ezen, aztán tovább olvastam, és egy még izgalmasabb kijelentésre bukkantam. A Kézirat azt állította: ennek az energiának az érzékelése azzal kezdődik, hogy az ember mind érzékenyebbé válik a szépségre. Miközben ezen gondolkodtam, lépéseket hallottam az ösvény felől. Abban a pillanatban láttam meg Sarah-t, amikor ő is éppen a domb felé nézett, és észrevett.

- Gyönyörű ez a hely, ugye? - mondta, mikor mellém ért. - Olvasta már azt a részt, amely a felfokozott szépségérzetről szól?

- Épp az imént - feleltem. - De nem biztos, hogy értem.

- A Kézirat később elmagyarázza részletesen is - mondta Sarah -, de összefoglalom röviden. A szépség érzékelése barométer, amely jelzi, milyen közel járunk ahhoz, hogy ténylegesen érzékeljük az energiát. Ez nem véletlen: aki egyszer is érzékelt már, az tudja, hogy ugyanabban a kontinuumban található, ahol a szépség.

- Ez úgy hangzik, mintha maga már látná.

A feszélyezettség legcsekélyebb jele nélkül nézett rám.

- Igen, látom - felelte -, de előbb ki kellett fejlesztenem a szépségérzetemet.

- De hát hogy lehetséges ez? A szépség nem relatív?

Megrázta a fejét. - Az, hogy mit tekintünk szépnek, valóban különböző. Azok a jellemzők azonban, amelyeket a szépnek tartott dolgokhoz kapcsolunk, azonosak. Gondolja csak végig. Ha valami szépnek mutatkozik, akkor intenzívebb a jelenléte, élesebben, élénkebb színekben érzékeljük, nem igaz? Kiválik, kiragyo a többi dolog közül. Mintha fényforrásként működne a többi, kevésbé vonzó tárgy között.

Bólintottam.

- Nézze meg ezt a helyet - folytatta. - Tudom, hogy magát is elvarázsolta, mert mindannyian így vagyunk vele. Ez a hely valósággal ráveti magát az emberre. Mintha felnagyítva érzékelnénk a színeket, a formákat. Nos, az érzékelés következő szintjén az ember már a minden létező dolog között ott lebegő energiamezőt is látja.

Buta arcot vághattam, mert fölnevetett, aztán nagyon komolyan azt mondta: - Talán menjünk tovább a kertekbe. Egy kilométerre lehetnek, innen délre. Az hiszem, nagyon érdekesnek fogja találni őket.

Megköszöntem, hogy elmagyarázta a Kéziratot nekem, aki teljesen idegen voltam számára, és kalauzommá szegődött itt, Vicientében. Szavaim hallatán megvonta a vállát.

- Olyannak nézem magát, mint akit érdekel az, amit itt csinálunk - felelte. - És itt valamennyien érdekeltek vagyunk a közvélemény formálásában. Ahhoz, hogy folytatni tudjuk a kutatásokat, a hírünknek el kell jutnia az Egyesült Államokba és minden más helyre is. A helybeli hatóságok nem nagyon szeretnek bennünket.

Hirtelen egy hang szólalt meg a hátunk mögött: - Bocsánat! Egy pillanat!

Megfordultunk; három férfi sietett utánunk az ösvényen. Mindannyian az ötvenhez közeledtek, és elegáns öltönyt viseltek.

- Megmondanák, merre találjuk a kísérleti kerteket? - kérdezte a legmagasabbik.

- Elárulnák, milyen ügyben járnak itt? - kérdezett vissza Sarah.

- A kollégáimmal engedélyt kaptunk a birtok gazdájától, hogy szemrevételezzük a kerteket, és beszéljünk valakivel az itt folyó, úgynevezett kutatásokról. A Perui Egyetem munkatársai vagyunk.

- A szavaiból úgy veszem ki, hogy nem ért egyet az eredményeinkkel - mondta Sarah mosolyogva, hogy enyhítse a helyzetet.

- A legkevésbé sem - szólalt meg egy másik. - Véleményünk szerint abszurdum azt állítani, hogy láthatóvá tesznek valami titokzatos energiát, amelyet eddig soha senkinek nem sikerült kimutatni.

- Megpróbálta már érzékelni ezt az energiát? - kérdezte Sarah.

A férfi elengedte a kérdést a füle mellett, és újból megkérdezte:

- Megmondanák, hol találjuk azokat a kerteket?

- Hogyne - felelte Sarah. - Innen úgy százméternyire elágazik az ösvény kelet felé. Azon induljanak el, és úgy fél kilométer múlva odaérnek.

- Köszönjük - mondta az idegen, azzal elsiettek.

- Rossz irányba küldte őket - jegyeztem meg.

- Nem éppen - felelte Sarah. - Arrafelé is vannak kertek. És az ott dolgozók jobban felkészültek arra, hogyan kell az efféle szkeptikusokkal beszélni. Időnként kapunk ilyen látogatókat; nem is csak tudósok, hanem egyszerű kíváncsiskodók is felbukkannak - olyanok, akik még csak nem is kapizsgálják, hogy mi az, amivel foglalkozunk... Ez egyébként rávilágít egy fontos problémára a tudományos világszemlélettel kapcsolatban.

- Mire gondol? - kérdeztem.

- Említettem már: a régi, szkeptikus megközelítés a mindenség megfigyelhető, nyilvánvaló jelenségei: például a fák, a napfény, a zivatar kutatására kitűnően megfelelt. Létezik azonban a megfigyelhető jelenségeknek egy másik, finomabb csoportja is, amely nem tanulmányozható - tulajdonképpen még a létezésük sem bizonyítható -, hacsak az ember föl nem függeszti a szkepticizmusát, és el nem követ mindent annak érdekében, hogy érzékelje ezeket. Ha ez sikerült, akkor lehet visszatérni a szigorú elemzéshez.

- Érdekes - tűnődtem.

Előttünk megritkultak a fák, véget ért az erdő, és gondosan művelt ágyások sorát pillantottam meg; mindegyikben másfajta növény termett. A többségük élelmiszernövény volt - a banántól a spenótig. Az ágyások keleti peremén széles, kavicsos út húzódott észak felé, és a távolban, az országútnál ért véget. Az út mentén három fémszerkezetű épület állt, mindegyik környékén négy-öt ember munkálkodott.

- Mintha a barátaimat látnám ott - mutatott Sarah a legközelebbi épületre. - Menjünk oda. Szeretném, ha megismerkedne velük.

Sarah bemutatott a kutatóknak: három férfi volt ott, meg egy nő.

A férfiak kimentették magukat, és a dolguk után indultak, de a nő, egy Marjorie nevű biológus láthatólag ráért, hogy beszélgessem velem.

Nyíltan a szemébe nézve kérdeztem meg tőle: - Pontosan mit kutatnak itt?

A kérdésem láthatóan készületlenül érte, de elmosolyodott, és kis tétovázás után válaszolt is.

- Nem is tudom, hol kezdjem - mondta. - Ismeri a Kéziratot?

- Az elejét - feleltem. - Épp az előbb kezdtem elolvasni a Harmadik Felismerést.

- Nos, mi pontosan ezért vagyunk itt. Jöjjön, megmutatom. - Intett, hogy kövessem. Megkerültük az épületet, és egy babbal beültetett ágyás mellett álltunk meg. A növények rendkívül egészségesnek tündek, sehol nem láttam rajtuk rovarkár nyomát, még hervadt, fonnyadt leveleket sem. Alattuk a talaj erősen humuszos, porózus volt, szinte pelyhes. A növényeket tökéletes precizitással ültették el - a kacsok, a levelek közel voltak a szomszéd palántához, de sehol sem értek hozzá.

Marjorie a legközelebbi palántára mutatott. - Megpróbáltuk ezeket a növényeket komplett energiarendszernek tekinteni, és gondoskodni mindenről, amire a fejlődéshez szükségük van: talajról, tápanyagokról, nedvességről, fényről. És arra jöttünk rá, hogy az egyes palántákat körülvevő teljes ökológiai rendszer egyetlen élő szervezet, egyetlen organizmus. És az egyes részek állapota kihat az egész állapotára.

Kis habozás után folytatta. - A lényeg, hogy amikor foglalkozni kezdtünk a növényeket körülvevő energiaviszonyokkal, megdöbbentő eredményekre jutottunk. A kísérleti növények nem nőttek ugyan számottevően nagyobbra, de tápérték szempontjából sokkal hatékonyabbak lettek.

- Ezt hogy mérték le?

- Több fehérjét, szénhidrátot, vitamint, ásványi sókat tartalmaztak.

Marjorie várakozásteljes tekintettel nézett rám. - De nem ez volt a legmeglepőbb! Rájöttünk: azok a növények, amelyek a legtöbb közvetlen emberi figyelemben részesülnek, még hatékonyabban fejlődnek.

- Miféle figyelemre gondol? - kérdeztem.

- Hát - magyarázta Marjorie -, az ember tisztogatja körülöttük a földet, rájuk néz mindennap... ilyesmi. Összehasonlításokat is végeztünk egy kontrollcsoporttal; az egyik csoportra különleges figyelmet fordítottunk, a másikra nem. A felfedezésünk így is beigazolódott. Sőt - folytatta -, továbbfejlesztettük az elgondolást. Egy kutatót megbíztunk azzal, hogy ne csak gondozza a növényeket, hanem szellemileg biztassa őket az erősebb fejlődésre. Ez az ember ott ült a növények között, és minden figyelmével, minden energiájával arra koncentrált, hogy növekedjenek erősebben.

- És?

- Nemcsak erősebben, hanem jelentős mértékben gyorsabban is növekedtek.

- Ez hihetetlen.

- Úgy van. Hihetetlen... - Elhallgatott, mert egy idősebb, hatvan körüli férfi közeledett hozzánk.

- Ez az úr mikrotápanyag-szakértő - súgta Marjorie. - Egy évvel ezelőtt járt először nálunk, és azonnal fizetés nélküli szabadságot kért a munkahelyén, a Washingtoni Állami Egyetemen. Hains professzor a neve. Nagyszerű kutatásokat végzett.

Mikor Hains mellénk ért, bemutatkoztam. Erős testalkatú férfi volt, fekete haja csak a halántékán kezdett őszülni. Marjorie unszolására összefoglalta számomra a kutatásait. Mint mondta, fő érdeklődési területe az emberi szervezet belső szervei működésének nagy pontosságú, vérvizsgálat útján való mérése, az elfogyasztott táplálék összefüggésében.

Elmondta: számára a legérdekesebb eredményeket az a kísérlet hozta, amely bebizonyította, hogy a Vicientében termesztett, magas tápértékű növények fogyasztása rendkívüli módon megnövelte a test működésének hatékonyságát, de ez a növekedés messze meghaladta azt az

értéket, ami az emberi szervezet fiziológiájának ismeretében a tápanyagok mennyiségi növekedéséből előre kiszámítható volt. Ezeknek a növényeknek a felépítésében lehetett valami, ami a megmagyarázhatatlan különbséget előidézte.

Marjorie-ra néztem, aztán megkérdeztem: - Tehát a növényekre fordított megkülönböztetett figyelem beléjük ültet valamit, ami viszonzásképpen fokozza az ember teljesítőképességét, ha a növényt megesszük? Ez volna az az energia, amelyről a Kézirat beszél?

Marjorie a professzorra nézett, de ő csak egy enyhe félmosollyal válaszolt. - Még nem tudom - mondta.

Érdeklődtem további kutatási tervei felől; elmagyarázta, hogy Washington államban is létre akarja hozni ezt a kertet; távlati kutatásainak az lenne a célja, hogy felmérje: azok az emberek, akik ilyen növényeken élnek, hosszú távon egészségesebbek-e, több energiával rendelkeznek-e, mint az átlag. Míg hallgattam szavait, időnként önkéntelenül is oldalt kellett pillantanom, hogy gyönyörködjem Marjorie hihetetlen szépségében. Nyúlánk teste karcsúságát még a buggyos nadrág és az a bő trikó sem tudta elleplezni. Szeme sötétbarna volt, és ugyancsak sötétbarna haja laza hullámokban keretezte az arcát.

Erőtéljes fizikai vonzalmat éreztem iránta. És abban a pillanatban, amikor tudatosodott bennem, mennyire vonzódok ehhez a nőhöz, Marjorie felém fordult, egyenesen a szemembe nézett, és egy lépéssel távolabb húzódott.

- Beszélnem kell valakivel - mondta. - Talán később még találkozunk. - Elkészönt Hainstől, félénken rám mosolygott, és elment a kavicsos úton. A fémépület sarkánál befordult, eltűnt a szemünk elől.

Pár percig beszélgettem még a professzorral, utána sok sikert kívántam a munkájához, és visszamentem oda, ahol Sarah beszélgetett az egyik kutatóval. Elmélyült, lelkes eszmecserében voltak, de míg közeledtem feléjük, Sarah követett a tekintetével.

Amikor odaértem, beszélgetőpartnere mosollyal üdvözölt, csíptetős jegyzetfüzetében elrendezte a lapokat, és magunkra hagyott bennünket, bement a házba.

- Talált valami érdekeset? - kérdezte Sarah.

- Igen - feleltem szórakozottan -, úgy látom, fantasztikus dolgokkal foglalkoznak itt ezek az emberek.

A földet nézegettem a cipőm orra előtt, amikor Sarah megkérdezte: - Marjorie hová lett?

Felnéztem, és még éppen elcsíptem a huncut csillanást a szemében.

- Azt mondta, találkozója van valakivel.

- Maga miatt ment el? - kérdezte Sarah, és meg sem próbálta elrejtteni a mosolyát.

Fölnevettem. - Azt hiszem. Pedig nem szóltam egy szót sem.

- Nincs is arra szükség - jelentette ki Sarah. - Marjorie megérezte magában a mező változását. A napnál világosabb volt. Még én is láttam, ilyen messziről.

- Mi az, amit látott?

- Megváltozott a testét körülvevő energiamező. Itt a legtöbben megtanultuk, hogyan lehet meglátni ezt, legalábbis bizonyos fényviszonyok között. Ha az embernek szexuális gondolatai támadnak, az energiamező örvényleni kezd, és valósággal kilövell a vonzalom tárgyát képező személy felé.

Ez egészen fantasztikusnak hangzott számomra, de még mielőtt válaszolni tudtam volna, egy csoport lépett ki a fémépületből.

- Most van az energiasugárzás ideje - mondta Sarah. - Ezt látnia kell.

Elindultunk a négy fiatalember nyomában - láthatólag diákok voltak -, és egy kis kukoricaföldre jutottunk. Közelebről kiderült, hogy a terület két egyenlő, egyenként mintegy tíz négyzetméteres részre oszlik. A növények az egyik térfélen hatvan centiméter magasra nőttek, a terület másik felén a negyven centit sem érték el. A csoport a magasabb termést hozó földdarabhoz ment, a négy fiatalember arccal egymás felé leült a terület négy sarkában. Láthatólag minden figyelmüket a növényekre fordították. A késő délutáni nap a hátam mögül

sütött, lágy, borostyán sárga fénybe vonta a jelenetet, a háttérben a távoli erdő már sötétbe burkolózott. A diákok és a növények a majdnem fekete háttér előtt éles körvonalakkal rajzolódtak ki.

Sarah mellettem állt. - Tökéletes! - mondta. - Nézze csak! Látja maga is?

- Mit?

- Ahogy a növényekre sugározzák az energiát.

Meredten bámultam a jelenetet, de hasztalan.

- Nem látok semmit - mondtam.

- Hajoljon lejjebb - tanácsolta Sarah. - Ne az embereket nézze, ne is a növényeket, hanem azt, ami közöttük van.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha valami villódzó derengést látnék, de úgy döntöttem, hogy csak a szemem káprázott. Többször is újra meg újra erőltettem a szemem, hogy lássak valamit, mindhiába. Feladtam.

- Nem megy - jelentettem ki.

Sarah megveregette a vállamat. - Oda se neki. Mindig először a legnehezebb. Be kell gyakorolni, hogy az ember hogyan állítsa be a szemét.

Az egyik meditáló fiú ránk pillantott, és mutatóujját a szájához emelte. Visszasétáltunk az épülethez.

- Sokáig marad Vicientében? - kérdezte Sarah.

- Azt hiszem, nem - feleltem. - Együtt utazom valakivel, aki a Kézirat utolsó részét keresi.

Sarah láthatólag meglepődött. - Azt hittem, már az egészet megtalálták. Bár az is igaz, hogy konkrét ismereteim nem voltak róla. Az igazat megvallva csak a munkámmal összefüggő részre koncentráltam; a többit tulajdonképpen nem is olvastam el.

Ösztönös mozdulattal megtapogattam a zsebemet, hogy megvan-e még a Sarah-tól kapott fordítás. Megvolt, ott lapult a farzsebemben.

- Szóval - folytatta Sarah -, azt figyeltük meg, hogy két olyan napszak van, amely különösen alkalmas az energiamezők érzékelésére. Az egyik a napnyugta, a másik a napkelte ideje. Ha van kedve, holnap hajnalban találkozhatunk, és megpróbálhatjuk újra. - Addig - mondta, miközben a szövegért nyúlt - erről is készíthetek egy másolatot, azt magával is viheti.

Pár másodpercig meghánytam-vetettem magamban az ajánlatot, és úgy döntöttem, hogy ártani nem árthat.

- Miért is ne? - mondtam. - De meg kell még beszélnem a barátommal. Nem biztos, hogy lesz annyi időnk. - Rámosolyogtam. - Miből gondolja, hogy képes leszek érzékelni ezt az izét?

- Mondjuk: megérzés.

Megállapodtunk, hogy reggel hatkor találkozunk a dombtetőn, aztán egymagamban elindultam az udvarház felé vezető ösvényen. A nap már eltűnt az égről, de a fénye még aranyba vonta a láthatáron úszó szürke fellegeket. A levegő hűvös volt, de szél nem fúj.

A ház tágas ebédlőjében már növekedett a sor a vacsorát osztó pult előtt. Éhes voltam; odamentem a sor elejére, hogy lássam, mit adnak. A sor elejéhez közel ott állt Wil és Hains professzor; fesztelenül beszélgettek.

- Nos - kérdezte Wil -, hogy telt a délután?

- Remekül - feleltem.

- Bemutatom William Hainst - tette hozzá Wil.

- Már találkoztunk - mondtam.

A professzor bólintott.

Elmondtam, hogy másnap kora reggelre randevút beszéltem meg. Wil nem emelt kifogást, beszélnie kellett még néhány emberrel, akiket nem sikerült megtalálnia; úgy számolta, hogy reggel kilenc előtt úgysem fogunk elindulni.

A sor előremozdult, a mögöttünk állók szóltak, hogy csatlakozzam bátran a barátaimhoz. A professzor mellé álltam.

- Van már fogalma róla, mivel foglalkozunk itt? - kérdezte Hains.

- Nem tudom - feleltem. - Hagynom kell, hogy egy kicsit leülepedjen. Nagyon új még nekem ez az egész dolog az energiával.

- Egyelőre új még mindenki számára - felelte -, de az a dologban az érdekes, hogy a tudomány mindig is pontosan ezt a fajta energiát kereste: valami közöset, ami ott rejlik minden anyag mögött. A fizika - különösen Einstein óta - egységes mezőelméletet keresett. Nem tudom, hogy ez az-e vagy sem, de a Kéziratról legalább annyi elmondható, hogy nagyon izgalmas kutatásokra inspirált.

- És mi hiányzik még a tudománynak ahhoz, hogy elfogadja? - kérdeztem.

- Egy módszer, amivel mérni tudnánk ezt az energiát - felelte. - Az energia léte nem is annyira idegen gondolat. A karatemesterek beszélnek egy mélyen rejtőző Khi-energiáról, ami lehetővé teszi a teljesen valószínűtlen mutatványokat: hogy pusztá kézzel téglákat törnek, vagy képesek mozdulatlanul ülni, miközben négyen próbálják fellökni őket. Tornászoktól mindannyian láttunk már elképesztő mozdulatokat, szaltókat, ugrásokat, amelyek mintha rácafolnának a gravitációra. Ez mind a valamennyiünk számára hozzáférhető, rejtett energia révén valósulhat meg. De persze addig nem fogják igazán elismerni, amíg nem látják többen a saját szemükkel.

- Maga már látta? - kérdeztem. - Láttam valamit - felelte. - Ez nagyban függ attól is, hogy mit eszik az ember.

- Hogyhogy? - Az itteniek, akiknek semmiből sem áll megpillantani az energiamezőket, többnyire csak növényeket esznek. Még hozzá nagyrészt azokat a különösen értékes növényeket, amelyeket saját maguk termesztenek.

Előremutatott az ételes pultra. - Itt is olyasmit adnak, de hála Istennek, tartanak azért halat és szárnyast is, az olyan öreg szivarok kedvéért, mint én, akik képtelenek leszokni a húsról. De ha erőt veszek magamon, és kihagyom a húst, bizony én is látom.

Megkérdeztem, miért nem változtat hosszabb távon az étrendjén.

- Nem tudom - tűnődött. - Nagy úr a megszokás.

A sor ismét előrelépett, mi kerültünk sorra. Én nem kértem húst, csak zöldséget. Hosszú asztal mellé telepedtünk, és egy jó óra hosszát beszélgettünk: Aztán kimentem Willel a terepjáróhoz, hogy bevigyük a csomagjainkat. - Te már láttad az energiamezőket? - kérdeztem.

Mosolygott, bölintott - A szobám az első emeleten van - mondta. - A tiéd a harmadikon. A 306-os. A portán veheted át a kulcsot.

*

A szobában nem volt telefon, de a folyosón megbeszéltem a személyzet egy tagjával, hogy hajnali ötkor valaki be fog kopogni hozzám. Lefeküdtem és pár percig gondolkodtam. Hosszú és eseménydús volt a délután; értettem már, miért volt Wil olyan hallgatag. Azt akarta, hogy a magam módján éljem át a Harmadik Felismerést.

A következő pillanatban arra lettem figyelmes, hogy valaki nagy erővel dörömböl az ajtón. Megnéztem az órát. Ötöt mutatott. Amikor ismét felhangzott a kopogás, kikiáltottam: - Köszönöm! -, aztán fölkeltem, és kinéztem a kis kazettás ablakon. A keleti horizonton halvány derengés jelent meg, ez volt minden jele annak, hogy reggel van.

Kimentem a folyosóra, a fürdőben lezuhanyoztam, gyorsan felöltöztem, és lesiettem a földszintre. Az étkező nyitva állt, meglepően sokan tettek-vettek odabent. Csak gyümölcsöt reggeliztem, és már szedtem is a lábam.

A földeken ködsávok szálltak, köd ülte meg a távoli mezőket is. A fákon énekes madarak szölongatták egymást. Amikor elindultam a házból, a napkorong felső pereme éppen áttörte keleten a láthatár vonalát. Elképesztő volt a színhatás: az ég mély kékjében megjelenő élénk barackszín.

Tizenöt perccel a megbeszélte időpont előtt értem a domb tetejére. Leültem, hátamat egy hatalmas fa derekának vetettem, és az ágak pókhálószerű szövevényében gyönyörködtem a fejem fölött. Pár perc telt el így, aztán lépések hangzottak fel az ösvényen. Odakaptam a fejem, arra számítva, hogy Sarah-t pillantom meg, de egy ismeretlen, negyvenöt év körüli férfi közeledett. Letért az ösvényről, és felém tartott, de nem vett észre. Három méterre lehetett tőlem, mikor először felfigyelt rám; összeresztett, s ettől én is.

- Á, helló - mondta. Gombócós, brooklyni kiejtése volt. Farmert, túrabakancsot viselt, rendkívül izmosnak, kisportoltnak tűnt. Göndör haja elöl már ritkulni kezdett.

Bólintottam.

- Bocsánat, hogy így magára törtem - mentegetőzött.

- Semmi baj.

Közölte, hogy Phil Stone a neve. Én is bemutatkoztam, hozzátéve, hogy egy barátomat várom.

- Maga bizonyára kutatómunkát végez itt - kockáztattam meg.

- Nem éppen - felelte. - A Dél-Kaliforniai Egyetemnek dolgozom. Egy távoli megyében végzünk tanulmányokat, az esőerdők irtásának következményeit kutatjuk, de ha csak tehetem, átugrom ide pihenni. Szeretek itt; errefelé annyira mások az erdők.

Körülnézett. - Tudja, hogy itt némelyik fa megvan ötszáz éves is? Valódi őserdő ez; igazi ritkaság. Minden tökéletes egyensúlyban van; a magas fák megszűrik a napfényt, így tengernyi trópusi növény megél alattuk. Az esőerdőben is öregek a növények, de az másképp fejlődik. Az javarészt dzsungel. Ez inkább olyan, mint egy nagyon öreg erdő valahol a mérsékelt égövön - például az Egyesült Államokban.

- Én még soha életemben nem láttam ilyet - mondtam.

- Tudom - felelte. - Nagyon kevés ilyen erdő maradt fenn. Ismertem többet is, de azokat a kormány kiárúsította fakitermelő érdekeltségeknek, amelyek az ilyen erdőben is csak a fűrészárut látják. Gyalázat, ahogy az ember bele tud avatkozni a természetbe. Nézze csak ezt az energiát.

- Maga látja az energiát? - kaptam fel a fejem.

Hosszasan nézett rám, mintha azon gondolkodna, vajon beavasson-e.

- Igen, látom - mondta végül.

- Nekem még nem sikerült - mondtam. - Tegnap próbáltam először, amikor a növények között meditáltak a kertben.

- Á, olyan nagy mezőket először én sem láttam - mosolyodott el. - Én kezdetben az ujjaimat nézegettem.

- Tessék?

- Jöjjön csak ide - mondta, és egy kis tisztás felé intett, ahol a fák közötti nyiladékban megcsillant az ég kékje a lombok között. - Megmutatom.

A tisztáson így szólt: - Emelje fel a kezét, és érintse össze a két mutatóujja hegyét. Forduljon úgy, hogy az ég legyen a háttérben. Most úgy két centire távolítsa el egymástól az ujjait, és koncentráljon a közöttük lévő területre. Mit lát?

- Porszemeket a szaruhártyámon.

- Ne azzal törődjön - mondta. - Kicsit életlenítse el a szemét, és mozgassa az ujjait közelebb, távolabb.

Finoman mozgattam az ujjaimat; nem tudtam pontosan, mit értett azon, hogy életlenítsem el a szememet. Az ujjaim közötti hézagra meredtem; ekkor mindkét ujjam körvonalai kissé

elmosódtak, és amikor ez bekövetkezett, hirtelen megláttam valamit: mintha füstpamacsgomolyogna az ujjaim között a levegőben.

- Szent ég - hebegtem, és elmondtam, mit látok.

- Ez az! Ez az! - jelentette ki. - Csak próbálgassa tovább.

Összeérintettem minden ujjamat, aztán a tenyeremet, majd az alkaromat. Mindannyiszor megláttam a közöttük áramló energiasávokat. Leengedtem a karomat, és Philre néztem.

- Helyes - mondta. - Akarja megnézni az enyémet? - Felállt, és pár lépést hátrálépett, hogy a kék ég legyen a feje és a felsőteste mögött. Pár percig próbálkoztam, de egyszer csak zajt hallottam a hátam mögöl, és ez kizökkentett a koncentrációból. Megfordultam, és Sarah-t pillantottam meg.

Phil előrelépett, és szélesen elvigyorodott. - Á, hát ő az, akire várt?

Sarah is mosolyogva közeledett. - Hé, én ismerem magát - mondta, és kinyújtott ujjával Phil mellére bökött.

Összeölekeztek, aztán Sarah felém fordult. - Bocsánat, hogy elkéstem. Valamiért nem működött a belső vekkerem. De most már azt hiszem, tudom, miért. Így legalább alkalmuk volt beszélgetni. Mit csináltak?

- A barátunk éppen most tanulta meg, hogyan lehet meglátni az energiát az ujjaink között - felelte Phil.

Sarah rám nézett. - Tavaly ilyenkor Phil meg én épp ezen a helyen tanultuk ugyanezt. - Phil felé fordult. - Álljunk háttal egymásnak. Lehet, hogy kettőnk között is meglátja az energiát.

Hátat fordítottak egymásnak. Kértem, hogy jöjjenek egy kicsit közelebb, a végén alig másfél méternyire voltak tőlem. Körvonalaik kirajzolódtak a mélykék égen, de meglepetésemre kettejük között világosabbnak tűnt a háttér. Sárgás, sárgás-rózsaszínes árnyalat vegyült bele.

- Látja! - kiáltott fel Phil, olvasva az arckifejezésemből.

Sarah megfordult, karon ragadta Philt, és lassan eltávolodtak tőlem, úgy háromméternyire. Felsőtestük körül ott lebegett a fehéres, rózsaszín energiamező.

- Oké - mondta Sarah komolyan. Odajött mellém, és leguggolt. - Most nézze meg a tájat, érzékelje a szépséget.

Szinte levert a lábamról a körülöttünk elterülő táj alakzatainak, formáinak gyönyörűsége. Mintha teljességgel képes lettem volna a hatalmas tölgyfákra koncentrálni - nemcsak egyes részleteikre, hanem az egészre együtt. Egy szempillantás alatt szíven ütött az ágak szövevényes elrendezése. Egyik fától a másik felé fordultam, míg teljesen körbe nem értem. A tölgyek a jelenlét, a létezés érzését árasztották felém, olyan erővel, mintha most látnám őket először, vagy legalábbis most csodálkoznék rájuk először.

Figyelmemet ekkor a trópusi aljnövényzet vonta magára. Újból elálmélkodtam a minden egyes növényre jellemző, egyedi és megismételhetetlen formák csodáján. Azt is észrevettem, hogy a növények fajtársaik közelébe települnek, mintha valamiféle közösséget alkotnának. A magas, banánfa jellegű növényeket sok helyen alacsonyabb filodendronok vették körül, s ezek között még alacsonyabb páfrányok nőttek. Nem tudtam levenni a szemem erről a csodálatosan szervezett mikrokörnyezetről, és közben mindegyik növényben éreztem, hogy formája és létezése tekintetében mindegyik egyedi, semmi máséhoz nem hasonlítható.

A szemem megakadt egy különös növényen, alig kétfélméternyire tőlem. Ezt a fajt otthon többször is tartottam szobanövényként - a filodendron egyik változata volt. A sötétzöld levelek körülbelül másfél méter átmérőjű kört alkottak. Ennek a növénynek az alakját különösen egészségesnek és sugárzóknak éreztem.

- Jól van, koncentráljon rá, de csak lazán - mondta Sarah.

Úgy is tettem, és közben a szemem mélységelességét folyamatosan változtattam távolra-közelre. Azt figyeltem meg, hogy a legjobb, ha az élességet úgy húsz centiméterrel a növény elé vagy mögé állítom. Fokozatosan feltűnedeztek a fényfoltok, aztán már csak egyetlen apró

igazítás kellett a mélységélességen, és már láttam is a növényt körülölelő fehér fénybuborékot.

- Valamit már látok - mondtam.

- Akkor most nézzen körül - javasolta Sarah.

Felpillantottam, és megtántorodtam a döbbenettől. A látóteremben minden egyes növényt fehéres fénybuborék vett körül - tisztán látható, mégis tökéletesen átlátszó, hiszen a növény színéből, formájából semmit sem fedett el. Rájöttem, hogy amit látok, voltaképpen a növény saját, egyéni szépségének meghosszabbítása. Mintha először csak magát a növényt érzékelttem volna, aztán az egyediségét, a jelenvalóságát a létben, aztán pedig a fizikai jelenlétük szépségét valami fölerősítette volna, s ekkor váltak láthatóvá számomra az energiamezők.

- Hát ezt látja-e? - szólalt meg Sarah. Leült elé a földre, szemben a filodendronnal. A testét körülvevő, fehéres fényburok kilövellt, és magába ölelte a növényt. A filodendron saját energiaburka jó egy méterrel megnövekedett.

- Az áldóját! - fakadtam ki, mire azok ketten harsány nevetésben törtek ki. Nemsokára már én is együtt nevettem velük, mert megéreztem a helyzet különösségét: minden nehézség nélkül képes vagyok olyan jelenségeket érzékelni, amelyeknek pár perccel ezelőtt még a létezésében is kételkedtem. Ráadásul az energiamezők érzékelése nemhogy szürrealisztikus érzést keltett volna bennem - ellenkezőleg: a körülöttem lévő dolgok épp ettől váltak szilárdabbá, valóságosabbá.

De mégis minden másnak látszott. Egyetlen dologhoz tudtam hasonlítani magamban ezt az élményt: egy régebben látott filmhez, amelyben az őserdő színeit a misztikus, elvarázsolt hatás kedvéért valamilyen trükkel fölerősítették. A növények, az egyes levelek, az ég - minden valami elképzelhetetlen valóságossággal tündökölt; bizonyos enyhe remegést is éreztem, ami azt jelentette, hogy ott is élet, sőt talán tudat van jelen, ahol köznapiság értelmünkkel nem is sejtenénk. Ez után az élmény után lehetetlennek tartottam, hogy valaha is megrendülés nélkül tudok még ránézni egy erdőre.

Philre néztem. - Üljön le, és próbálja meg átadni energiáját a filodendronnak - kértem. - Szeretném összehasonlítani.

Phil zavarba jött. - Én nem tudom ezt - felelte. - Nem tudni, miért, de képtelen vagyok rá.

Sarah-ra néztem.

- Van, aki tudja, van, aki nem - magyarázta. - Még nincs meg rá a magyarázat. Marjorie aszerint is szétválogatja a hallgatóit, hogy ki képes rá, ki nem. Néhány pszichológus dolgozik azon, hogy összefüggést találjon e képesség és a többi személyiségjegy között. Eddig még semmi eredményre nem jutottak.

- Hadd próbáljam meg én is - javasoltam.

- Jól van, csinálja csak - felelte Sarah.

Ismét leültem, szemben a növényvel. Sarah és Phil két oldalamon, körülbelül egyforma távolságban.

- Oké. Hogy kezdjem?

- Koncentráljon a növényre, mintha fel akarná fújni az energiájával - felelte Sarah.

A filodendronra meredtem; elképzeltem, hogy halmozódik, duzzad benne az energia, aztán pár perc elteltével társaimra néztem.

- Sajnos - mondta Sarah fanyarul - maga nem a kiválasztott kevesek közül való.

Tréfás fintorral néztem sorstársamra, Philre.

Beszélgetésünket indulatos hangok szakították meg; az ösvény felől érkeztek. A fák között embercsoport haladt el heves szóváltás kíséretében.

- Kik ezek? - kérdezte Phil.

- Nem tudom - felelte Sarah. - Szerintem pár ember azok közül, akiket felháborított az, amivel itt foglalkozunk.

Ismét végignéztem az erdőn. Most mindent olyannak láttam, mint előző este.

- Hé, nem látom az energiamezőket!
- Bizonyos dolgok visszarángatják az embert a földre - jegyezte meg Sarah.

Phil mosolygott, és megveregette a vállam. - Mostantól bármikor képes lesz megismételni. Olyan ez, mint a biciklizés. Csak annyi kell hozzá, hogy meglássa a szépséget, és onnan kezdje.

Hirtelen eszembe jutott, hogy elszaladt az idő. A nap már sokkal magasabban járt az égen, és könnyű reggeli szél ingatta az ágakat. Az óráim szerint háromnegyed nyolc is elmúlt már.

- Ideje visszamennem a házba - mondtam.

Sarah és Phil velem tartott. Félútról visszafordultam, hogy még egyszer megnézzem a fákkal borított domboldalt. - Gyönyörű ez a hely - jegyeztem meg. - Kár, hogy az Egyesült Államokban nincsenek ilyenek.

- Ha majd máshol is látja már az energiamezőket - mondta Phil -, rá fog jönni, mennyi dinamizmus van ebben az erdőben. Nézze azokat a tölgyeket. Peruban nagyon ritka ez a faj, de itt, Vicientében megterem. A gazdasági erdőknek nagyon alacsony az energiaszintjük, különösen azoknak, amelyekből kiirtották a keményfákat, hogy jobban jövedelmező fenyőt termesszenek. A városokban pedig teljesen más jellegű energiamezők vannak - kivéve az embereket.

Megpróbáltam az út menti fákra koncentrálni, de járás közben nem sikerült.

- Biztos, hogy képes leszek még látni azokat a mezőket? - kérdeztem.

- Teljesen biztos - felelte Sarah. - Sosem hallottam olyanról, aki ne tudta volna megismételni, ha egyszer már sikerült neki. Egyszer ellátogatott ide egy szemész, a szakterület kutatója, és nagyon föllelkesült, amikor megtanulta, hogyan érzékelheti az energiamezőket. Kiderült, hogy korábban bizonyos látási rendellenességekkel foglalkozott, többek között a színvaktság egyes fajtáival, és oda lyukadt ki, hogy egyes emberek szemében - így mondta - ellustultak a receptorok. Olyan embereket sikerült megtanítani a színek érzékelésére, akik azelőtt erre egyáltalán nem voltak képesek. Ő azt állította, hogy az energiamezők érzékelése lényegében ugyanilyen: föl kell ébreszteni az alvó receptorokat - márpedig erre elvileg mindenki képes.

- Szeretnék egy ilyen hely közelében lakni - mondtam.

- Mindenki így van ezzel - felelte Phil, aztán egyszer csak megkérdezte: - Dr. Hains itt van még?

- Itt - felelte Sarah. - Ő nem megy el innen.

Phil rám nézett. - Na, ő például nagyon érdekes kutatásokat végez azzal kapcsolatban, hogy mit tehet az emberrel ez az energia.

- Igen - feleltem -, tegnap beszéltem vele.

- Amikor legutóbb itt jártam - folytatta Phil -, elmesélte, milyen kutatásokat tervez. Meg akarta vizsgálni, milyen fizikai hatást gyakorol az emberre, ha magas energiaszintű hely közelében tartózkodik, mint például ez az erdő. Meg akarta mérni a szervműködés hatékonyságát...

- Én már tudom, milyen eredményt hoz ez a kutatás - szólt közbe Sarah. - Amikor csak idejövök erre a birtokra, jobban érzem magam. Valahogy minden fölerősödik. Erősebb leszek, tisztábban és gyorsabban gondolkodom. Megdöbbenő felismerések jutnak eszembe az itteni körülményekkel kapcsolatban, és ezeknek a fizikai kutató munkámban is hasznát veszem.

- Min dolgozik éppen? - kérdeztem.

- Emlékszik arra, amit a részecskekutatásban tapasztalt, meglepő megfigyelésekről mondtam? Hogy az atomi részecskék mindig ott jelentek meg, ahol a kutatók várták?

- Igen.

- Nos, én megpróbáltam saját kísérleteimmel kiterjeszteni ezt a gondolatot. Nem akartam megoldani azokat a problémákat, amelyeken a részecskekutatók dolgoznak, csak földeríteni a kérdéseket, amelyekről beszéltem. Vajon milyen mértékben alkalmazkodik a világegyetem -

hiszen ugyanabból az alapenergiából áll - mint egész a mi elvárásainkhoz? Milyen mértékben befolyásolják elvárásaink mindazt, ami történik velünk?

- A véletlenekre gondol?

- Igen. Az élet összes eseményére. A régi, Newton-féle elképzelés az volt, hogy minden véletlenül történik; hogy az ember hozhat jó döntéseket, fölkészülhet, de minden eseménynek megvan a maga ok-okozati rendszere, amely független a mi hozzáállásunktól.

- A modern fizika legutóbbi felfedezéseinek ismeretében - folytatta Sarah - joggal feltehető a kérdés: nem lehetséges, hogy a világ dinamikusabb ennél? Lehet, hogy alapjaiban valóban mechanikus a működése, de talán finoman reagál a belőlünk kivetülő mentális energiára is. Miért ne? Mi szól ez ellen? Ha lehetséges gyorsabb növekedésre bírni a növényeket, lehet, hogy bizonyos események bekövetkezését is meggyorsíthatjuk - vagy éppen késleltethetjük, attól függően, hogy miként gondolkodunk felőlük.

- Beszél erről a Kézirat?

Sarah rám mosolygott. - Természetesen. Ezek a gondolatok onnan származnak. - Kotorászni kezdett a táskájában, és előhúzott egy dossziét.

- Tessék, ez a példány a magáé - jelentette ki.

Egy pillantást vettem rá, aztán a zsebembe süllyesztettem. Épp a hídon keltünk át; a körülöttünk lévő növények színei, formái láttán meg kellett állnom. Kicsit állítottam a szemem élességén, és azonnal megláttam az energiamezőket a látóteremben lévő összes élő dolog körül. Sarah és Phil széles energiaburkát zöldes sárgának láttam, bár Sarah energiájában időnként egy halvány rózsaszínes árnyalat is felvillant.

Hirtelen mindketten megtorpantak, és feszülten előrenéztek. Tőlünk úgy húszméternyire egy férfi közeledett szapora lépésekkel. Szorongást éreztem a gyomromban, de elhatároztam: nem engedem, hogy az idegen megzavarja az energiaérzékelést. Ahogy közelebb ért, megismertem: ő volt a legmagasabb a Perui Egyetem munkatársai közül, akik tegnap az utat tudakolták tőlünk. Vörös volt körülötte az energiamező.

Amikor odaért, Sarah-ra nézett, és leereszkedő hangszíjjal megszólította: - Maga, ugyebár, tudós?

- Úgy van - felelte Sarah.

- Akkor hogy képes ilyesfajta tudományt eltúrni? Megnéztem ezeket a kerteket, és mondhatom, hihetetlen a trehánytság. Maguk itt nem ellenőriznek, nem szabályoznak semmit. Ezer magyarázata lehet annak, hogy némelyik növény miért nő magasabbra.

- Mindent szabályozni lehetetlenség, uram. Mi az általános tendenciákat kutatjuk.

Éreztem: Sarah élesebben beszél a tőle megszokottnál.

- Kijelenti, hogy létezik valami új, látható energia, amely ott rejtőzik minden élő szervezet kémiai folyamatai mögött... Ez abszurdum! Erre nincs bizonyítékuk!

- Épp a bizonyíték az, amit keresünk.

- De hát hogyan posztulálhatnak olyan feltevést, amelyre nem találtak bizonyítékot?

Mindkettejük hangjából kicsengett a harag, de én csak fél füllel hallgattam oda. Figyelmemet a két emberi energiamező kötötte le. A vita kezdetén Phil meg én pár lépést hátraleptünk, Sarah és a magas férfi körülbelül másfél méteres távolságban állt egymással szemben. Mindkettejük energiamezeje megsűrűsödött, és valahogy izgatottá vált, mintha belső rezgés indult volna meg bennük. A szóváltás előrehaladtával az energiamezők kezdtek összeolvadni. Amikor egyikük kijelentett valamit, az energiamező olyan mozdulatot tett, mintha be akarná szippantani a másik mezőt. A viszontválasszal egy időben a mező az ellenkező irányba mozdult el. A mezők dinamizmusával megfogalmazva a vita abból állt, hogy az egyik ember energiamezeje megpróbált megszerezni és kisajátítani darabkákat a másiktól.

- Egyébként - jelentette ki Sarah - épp az imént figyeltük meg azt a jelenséget, amelynek létezését ön tagadja.

A férfi fensőbbes pillantással mérte végig. - Akkor maguk nemcsak tudatlanok, hanem örültek is - vetette oda, azzal továbbment.

- Maga egy dinoszaurusz! - kiáltotta utána Sarah; Phil és én önkéntelenül fölneveltünk. Sarah-ban azonban még nem oldódott fel a feszültség.

- Ezek a figurák úgy fel tudnak bosszantani - füstölgött magában, míg folytattuk utunkat a ház felé.

- Felejtse el - csitította Phil. - Néha ilyenek is szembejönnek.

- De miért ilyen sokan? - kérdezte Sarah. - És miért épp most? Bementünk az udvarházba; Wil már ott állt a terepjáró mellett.

A kocsiját nyitva állt, felszerelésünk ott hevert a motorház tetején. Amint észrevett, azonnal intett, hogy siessék.

- Hát, úgy látszik, mennem kell - szólaltam meg.

Ez a mondatom jó tízpercnyi hallgatást tört meg. A nagy némaság akkor vette kezdetét, amikor megpróbáltam elmesélni, mit láttam Sarah vitája közben az energiamezők körül. Magyarozatom nyilván nem sikerült valami fényesen, mert csak üres tekinteteket kaptam válaszul, és utána mindannyian mélyen elmerültünk saját gondolatainkban.

- Örülök, hogy megismertem - mondta Sarah, és kezet nyújtott. Phil a terepjárót bámulta. - Csak nem Wil James az ott? - kérdezte. - Vele utazik együtt?

- Ő az - feleltem. - Miért?

- Csak kíváncsi voltam. Már láttam párszor errefelé. A birtok tulajdonosának ismerőse; egyike volt az elsőnek, akik szorgalmazták az energiamezők kutatását.

- Jöjjön, bemutatom magukat egymásnak - ajánlottam.

- Nem - szabadkozott -, mennem kell. Majd később találkozunk. Úgysem lesz képes sokáig távol maradni innen.

- Nem vitás - feleltem.

Sarah közölte, hogy neki is mennie kell, de az udvarházon keresztül tarthatjuk a kapcsolatot. Pár percig még feltartottam őket, mert meg kellett köszönnöm, amit ma reggel megtanultam tőlük.

Sarah arca elkomolyodott. - Az energia érzékelése, ez az újfajta világlátás úgy terjed, mint valami fertőzés. Nem értjük az okát, de ha valaki olyan emberek társaságában tartózkodik, akik látják az energiát, általában nemsokára ő is látni kezdi. Szóval, menjen csak, és mutassa meg másoknak is.

Bólintottam, és a terepjáróhoz siettem. Wil mosolyogva üdvözölt.

- Készen állsz az indulásra? - kérdeztem.

- Majdnem - felelte. - Hogy telt a reggel?

- Érdekes volt - mondtam. - Sok mindent el kell mesélnem.

- Tedd félre egyelőre - jelentette ki. - Most el kell tűnnünk innen. A dolgok kezdenek barátságatlanná válni errefelé.

Közelebb léptem. - Mi történt? - kérdeztem halkán.

- Semmi komoly - hárított el. - Majd később elmondom. Szedd össze a cuccodat.

Bementem a házba, és felkaptam azt a pár holmit, ami a szobámban maradt. Wil már korábban mondta, hogy nem kell fizetnünk, a tulajdonos vendégei vagyunk, úgyhogy a földszinten odaadtam a kulcsot a pult mögött ülőnek, és máris ott álltam a kocsiját mellett.

Wil derékig a motortető alatt matatott, aztán lecsapta a tetőt, és fölegyenesedett.

- Oké - mondta. - Indulás.

Kigördültünk a parkolóból, végig a kocsibehajtón az országút felé. Észrevettem, hogy több gépkocsi távozik velünk együtt.

- Mi történt itt? - kérdeztem.

- Egy csapat helybéli funkcionárius - felelte Wil - meg néhány tudósféle panaszt tett amiatt, hogy miféle emberek járnak ide a konferenciaközpontba. A bejelentés nem utalt arra, hogy itt

bármilyen illegális tevékenység zajlana. Épp csak annyit mondott, hogy esetleg nemkívánatos elemek is megfordulhatnak itt - olyanok, akik nem tekinthetők tudósoknak. A hatóságok sok kalamajkát tudnak okozni, akár tönkre is tehetik az egész uradalmat.

Értetlenül nézhettem rá, mert így folytatta: - Tudod, egyszerre több csoport van bejelentve ide a birtokra. Az itt tartózkodók közül csak kevesen foglalkoznak a Kézirattal kapcsolatos kutatással. A többiek a maguk tudományos kutatásaival vannak elfoglalva, és csak a táj szépsége miatt járnak ide. Ha a hatóság túl sok kellemetlenséget okoz, mindjárt barátságatlanabb lesz a klíma, és ezek a csoportok nem fognak ide járni.

- Mintha azt mondtad volna, hogy Vicientét nem háborgatják, mert a tudományos turizmus sokat hoz a konyhára.

- Nem hittem volna, hogy be fognak avatkozni. Úgy látszik, valaki fölidegesítette őket a Kézirat miatt. A kertekben értették az emberek, hogy mi történik?

- Nem hiszem - mondtam. - Csak azon törték a fejüket, vajon mitől szaporodtak meg egyszerre a dühös emberek.

Wil hallgatott. Kihajtottunk a kapun, és délkelet felé fordultunk. Egy-két kilométerrel odább letértünk egy másik útra, amely keletnek fordult, a távoli hegykoszorú felé.

- Mindjárt a kertekhez érünk - szólalt meg Wil.

Elöl megpillantottam a megművelt földeket és az első fémvázas épületet. Ahogy mellé értünk, nyílt az ajtó, és kilépett valaki. A pillantásunk találkozott. Marjorie volt az. Elmosolyodott, és utánunk fordult, egy hosszú pillanatilag összefonódott a tekintetünk.

- Ki volt ez? - kérdezte Wil.

- Egy nő, akivel tegnap ismerkedtem meg - feleltem.

Wil bólintott, témát váltott. - Hallottál valamit a Harmadik Felismerésről?

- Kaptam belőle egy példányt.

Wil nem felelt, úgy láttam, hogy elmerült a gondolataiban. Előhúztam hát a fordítást, és folytattam, ahol abba hagytam. Onnan kezdve a Kézirat a szépség mibenlétével foglalkozott. Leszögezte, hogy az emberek a szépség észlelésén keresztül tanulhatják meg az energiamezők érzékelését. Ha ez megtörtént, mondta a Kézirat, mihamar átalakulnak a tárgyi valóságról vallott nézeteink.

Több olyan táplálékot veszünk például magunkhoz, amelyben még eleven ez az energia; felismerjük, hogy bizonyos helyek több energiát sugároznak ki, mint mások; a legnagyobb energiakisugárzást a régi, érintetlen természeti környezetben, például az öreg erdőkben találjuk meg. Már csak pár oldal volt hátra a szövegből, amikor Wil váratlanul megszólalt.

- Meséld el, mit tapasztaltál a kerteknél.

Amilyen részletesen csak tudtam, előadtam az utóbbi két nap eseményeit, megemlítve mindenkit, akivel találkoztam. Amikor a Marjorie-val való találkozásról beszéltem, Wil rám nézett, és elmosolyodott.

- Mennyit beszéltél ezekkel az emberekkel a többi felismerésről, vagy arról, hogy mennyiben vonatkoznak a felismerések az itteni munkájukra? - kérdezte.

- Ilyesmi nem is került szóba - feleltem. - Eleinte nem bíztam meg bennük, később meg már rájöttem, hogy többet tudnak róla, mint én.

- Azt hiszem, ha teljesen nyílt lettél volna velük, fontos információkat adhattál volna nekik.

- Miféle információkat?

Barátságosan rám nézett. - Azt csak te tudhatod.

Erre nem tudtam mit mondani; egy darabig csak a tájat bámultuk. A terep egyre göröngyösebb, sziklásabb lett. Hatalmas gránitbércek nyúltak be az út fölé.

- Mit jelent az, hogy az imént a kerteknél újból találkoztál Marjorie-val? - kérdezte Wil váratlanul.

A nyelvem hegyén volt, hogy "merő véletlen", de ehelyett azt mondtam: - Nem tudom. Szerinted mit jelent?

- Szerintem semmi sem történik véletlenül. Számomra ez azt jelenti, hogy kettőtöknek még elintézetlen ügye van. Valamit még mondanotok kell egymásnak, amit eddig nem mondtatok ki.

Vonzónak találtam ezt a gondolatot, de ugyanakkor zavarba ejtőnek is. Egész életemben olyan vádak értek, hogy túlságosan nagy távolságot tartok; hogy kérdezek, de nem nyilvánítok véleményt, nem foglalok állást. Törtem a fejem: vajon miért jön elő ez már megint?

Azt is észrevettem, hogy változik a közérzetem. Vicientében kalandvágyónak és magabiztosnak éreztem magam, most viszont egyre növekvő depresszió és aggodalom kezdett erőt venni rajtam.

- Rám hoztad a szorongást - böktem ki.

Wil hangosan fölnevetett. - Az nem miattam van. Az az oka, hogy elhagytuk a Viciente birtokot. Annak a helynek annyi az energiája, hogy az ember valósággal szárnyakat kap tőle. Mit gondolsz, miért kezdtek el évekkkel ezelőtt idejárni a tudósok? Nekik fogalmuk sincs arról, mit szeretnek itt annyira. - Felém fordult. - Mi viszont tudjuk, igaz?

Az útra nézett, aztán ismét énra; arcán mély együttérzés ült. - Az embernek jól össze kell szednie a saját energiáját, amikor egy ilyen helyről elmegy.

Csak bámultam rá zavartan, és ő biztató mosolyt sugárzott rám. Pár kilométeren át hallgattunk, aztán megint csak ő törte meg a csendet.

- Mondd tovább, mi volt a kerteknél.

Folytattam a történetet. Amikor odaértem, hogy valóban láttam az energiamezőket, meglepődve rám nézett, de nem szólt semmit. - Te látod az energiát? - kérdeztem.

Rám vetett egy oldalpillantást. - Igen - mondta kurtán. - Folytasd.

Ettől kezdve zavartalanul mondtam tovább a történetet - egészen odáig, amikor Sarah szóváltásba keveredett a perui tudóssal. Elmondtam azt is, hogyan viselkedtek vita közben az energiamezők.

- Mit mondott erről Sarah és Phil? - kérdezte.

- Semmit - válaszoltam. - Úgy láttam, nem tudják hová tenni ezt a dolgot.

- Nem gondoltam volna - jegyezte meg Wil. - Úgy látszik, annyira érdekli őket a Harmadik Felismerés, hogy nem jutottak túl rajta. Az, hogy az emberek harcolnak egymással az energiáért, a Negyedik Felismerés témája.

- Harcolnak az energiáért? - ismételtem.

Wil csak mosolygott, és fejével az ölemben heverő dosszié felé intett.

Tovább olvastam onnan, ahol abbahagytam az előbb. A szöveg nyíltan a Negyedik Felismerésre utalt. Kijelentette: az emberiség végül fel fogja ismerni, hogy a világmindenség egyetlen, dinamikus energiából áll: olyan energiából, amely fenntart bennünket, és alkalmazkodik elvárásainkhoz. Azt is felismerjük majd azonban, hogy elszakadtunk ennek az energiának a fő forrásától, elváltuk magunkat tőle, ezért érezzük magunkat gyengének, veszendőnek, bizonytalannak.

E fogyatékoság leküzdése érdekében mi, emberek az egyetlen, általunk ismert módon igyekszünk növelni energiaszintünket: azáltal, hogy pszichológiai eszközökkel ellopjuk másoktól. Ez a tudattalan törekvés húzódik meg minden emberi konfliktus mélyén.

4. fejezet

Harc a hatalomért

A köves út huppanója megdobta a terepjárót, és felriasztott szendergésemből. Megnéztem az órámat: délután három óra volt. Nyújtózkodtam egyet, hogy teljesen fölébredjek, és éles fájdalom hasított a derekamba.

Kimerítő volt az utazás. Vicientét elhagyva egész nap úton voltunk, összevissza kanyarogva, mintha Wil keresne valamit, de nem találná. Az éjszakát egy kis fogadóban töltöttük, ahol az ágy kemény volt és göröngyös, alig aludtam valamit. Most, miután már a második napot töltöttük az országúton, megérett az idő, hogy panaszt emeljek.

Wilre néztem. Az útra figyelt, oly feszülten, hogy úgy döntöttem, nem szólok meg. Ugyanaz a komolyság ült az arcán, mint néhány órával korábban, amikor megállította a terepjárót, és közölte, hogy beszélünk kell.

- Emlékszel, amikor figyelmeztettelek, hogy a felismeréseket egyesével kell megtapasztalni? - kérdezte.

- Igen.

- Hiszel abban, hogy valóban mindegyik megmutatkozik?

- Hát... eddig legalábbis így történt - feleltem félig tréfásan. Wil komoly arccal nézett rám. - A Harmadik Felismerést megtalálni könnyű volt. Csak annyi kellett hozzá, hogy elmenjünk Vicientébe. De lehet, hogy mostantól a többi felismeréssel összetalálkozni sokkal nehezebb lesz.

Pár másodperc szünet után folytatta.

- Azt hiszem, dél felé kellene mennünk, egy kis faluba Quilabamba közelében. Cula a neve. Ott is van egy őserdő, amit látnod kellene. De életbevágóan fontos, hogy nagyon figyelj. Rendszeresen bekövetkeznek majd véletlenek, de észre kell vened őket. Megértetted?

Igennel válaszoltam, és megígértem, hogy észben tartom a szavait. Ezután a beszélgetés elapadt, és én mély álomba merültem. Ezt mostanra már megbántam, mert a derekam nagyon megsínylette. Még egyet nyújtózkodtam, mire Wil rám nézett.

- Hol járunk? - kérdeztem.

- Megint az Andokban - felelte.

A dombos vidék magas hegygerincekké, távoli völgyekké változott. A növényzet csenevész volt, a fák kisebbek; látszott, hogy a szél alaposan meg szokta tépázni őket. Egy mély lélegzet után megéreztem, hogy a levegő ritkább és hidegebb.

- Jobb, ha most fölveszed ezt - mondta Wil, és a hátizsákjából előcibált egy barna pamut széldzsekit. - Hideg lesz idefenn.

Előttünk kanyarodott az út, és a kanyarban egy keskeny mellékút keresztezte. Mellette kis bolttal egybeépített, fehérre festett benzinkút állt. Előtte egy autó parkolt felnyitott motortetővel, a sárvédőre terített rongyon szerszámok heverték. Ahogy elmentünk mellette, a boltból egy szőke hajú férfi lépett ki, és egy pillanatra ránk nézett. Kerek arca volt, sötét keretes szemüveget viselt.

Jól megnéztem ezt az embert, és közben gondolatban visszapergettem öt évet.

- Tudom, hogy nem ő az - mondtam Wilnek -, de ez a fickó nagyon emlékeztet egy volt kollégámra. Évek óta nem is jutott eszembe az illető.

Wil fürkésző tekintettel nézett rám.

- Szóltam, hogy alaposan figyelj meg az eseményeket - mondta. - Menjünk vissza, kérdezzük meg, nem szorul-e segítségre. Nem úgy nézett ki, mintha helybeli volna.

Kerestünk egy helyet, ahol az út kiszélesedett annyira, hogy megfordulhassunk. Amikor a benzinkúthoz értünk, a férfi a motort bütykölte. Wil odagurult mellé, és kihajolt az ablakon.

- Úgy látjuk, gondja van - mondta.

A férfi felnyomta szemüvegét az orra hegyéről - egykori barátomtól számtalanszor láttam ugyanezt a mozdulatot.

- Igen - mondta -, meghibásodott a vízpumpám. - Negyven év körüli, vékony testalkatú ember volt. Tankönyvi angolsággal beszélt, enyhe franciás akcentussal.

Wil sebesen kiszállt a kocsiból, és bemutatott bennünket egymásnak. A férfi kezét nyújtott - még a mosolya is ismerősnek tűnt. Chris Reneau volt a neve.

- Ha nem tévedek, francia - jegyeztem meg.

- Igen - mondta -, de Brazíliában tanítok pszichológiát. Egy régészeti lelet ügyében jöttem Peruba - találtak itt valami ősi kéziratot.

Egy pillanatig haboztam, vajon megbízhatom-e benne.

- Mi ugyanezért vagyunk itt - mondtam végül.

Kijelentésemtől szemmel látható izgalomba jött. - Mit tud róla? - kérdezte. - Látott már példányt belőle?

Mielőtt válaszolhattam volna, Wil kilépett az épületből, mögötte becsapódott a lengőajtó. - Mázlink van - fordult hozzám. - A tulajdonos megengedte, hogy letáborozzunk, ennivalója is van. Itt maradhatunk éjszakára. - Reneau-ra nézett. - Hacsak nincs kifogása a társaságunk ellen.

- Nem, nem - mondta a francia -, örülök neki. Az új vízpumpa úgyis csak holnap reggelre ér ide.

Wil és Reneau élénk beszélgetésbe kezdett új ismerősünk terepjárójának mechanikai megbízhatóságáról, én meg a terepjáró oldalának támaszkodtam, élveztem a nap melegét, és a régi barátomon gondolkodtam, akit Reneau eszembe juttatott. Eleven eszű, határtalan érdeklődésű ember volt - egyébként Reneau is ilyennek látszott -, állandóan falta a könyveket. Örültem volna, ha a kedvenc témáira, vesszőparipáira is vissza tudok emlékezni, de az idő elmosta már az emlékeket.

- Tegyük le a cuccot a táborhelyen - veregette meg Wil a vállamat.

- Oké - feleltem szórakozottan.

Kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját, elővette és a kezembe nyomta a sátrat meg a hálósákokat, aztán egy tartalék ruhákkal teli zsákot vett elő. Reneau is bezárta a kocsiját. A bolt mellett néhány keskeny lépcsőfok vezetett lefelé. A ház mögött meredeken szakadt a völgybe a sziklafal; a keskeny gyalogösvény élesen balra kanyarodott. Húsz-harminc métert mehettünk, amikor vízesés moraja ütötte meg a fülünket; előttünk kis folyó zuhogott le a sziklákon. A levegő itt hidegebb volt, és erős mentaillat lengte be.

Közvetlenül előttünk kiszélesedett a völgy, és apró, öt-hat méter átmérőjű tavacsát alkotott a folyó; a partján táborhelyet alakítottak ki, még tűzrakó alkalmatosságot is építettek az eltakarított kövekből. Egy közeli fa tövében felaprított tűzifa állt halomban.

- Nagyszerű - jelentette ki Wil, és hozzálátott, hogy kicsomagolja a tágas, négyszemélyes sátrat. Reneau tőle jobbra teregette ki a magáét, amely jóval kisebb volt.

- Maguk kutatók? - kérdezte Reneau sátorverés közben. Wil már végzett a sátor felállításával, és fölment a házba, hogy intézkedjék a vacsora ügyében.

- Wilson idegenvezető - feleltem -, én meg mostanában nemigen foglalkozom semmivel.

Reneau meglepetve nézett rám.

Elmosolyodtam, és megkérdeztem: - Látott már részleteket a Kéziratból?

- Az Első és a Második Felismerést - lépett közelebb. - És egyet mondhatok: minden pontosan úgy történik, ahogy a Kézirat írja. Változik a világképünk. Ezt a pszichológiában is tapasztalom.

- Hogyhogy?

Mélyet lélegzett. - A konfliktuskutatás a szakterületem. Azt vizsgálom, miért alkalmaznak az emberek annyi erőszakot egymás ellen. Mindig is tudtuk: az erőszak abból a készletéből ered, hogy az emberek irányítani akarják egymást, uralkodni akarnak egymáson. Ezt a jelenséget azonban csak a közelmúltban kezdtük belülről tanulmányozni: abból a szempontból, hogy mi zajlik le az egyén tudatában. Föltettük a kérdést: miért akarja az egyik ember irányítani a másikat? A következőket derítettük ki: ha egy ember találkozik egy másikkal, és beszélget vele - ez naponta sok milliárd alkalommal lezajlik szerte a világon -, akkor két dolog történhet. A beszélgetés végeztével vagy erősnek, vagy gyengének fogja érezni magát, attól függően, hogy miként ment végbe az eszmecsere.

Kicsit értetlenül néztem rá, ő meg nyomban zavarba jött attól, hogy önkéntelenül belekezdett ebbe a kiselőadásba. Biztatnom kellett, hogy mondja csak tovább.

- Ez okból - folytatta - az ember mindig manipulatív alapállást vesz fel. Függetlenül a helyzet részleteitől, függetlenül a témától, arra készülünk fel, hogy amit kimondunk, az a beszélgetésben a mi uralkodói szerepünket erősítse meg. Mindannyian a vezető szerepére törekszünk, hogy ezáltal felülkerekedhessünk. Ha ez sikerül, ha a mi álláspontunk kerül ki győztesen, az pszichológiailag megemel.

Más szóval - magyarázta - nemcsak azért törekszünk uralomra mások fölött, mert ezáltal közelebb kerülhetünk valami konkrét, megfogható célhoz a külvilágban, hanem azért is, mert ez pszichológiai élvezetet okoz. Ezért látunk annyi ésszerűtlen, irracionális konfliktust a világban, és nemcsak az egyének szintjén, hanem az országok, a népek között is.

A szakmámban konszenzus alakult ki a tekintetben - lendült bele Reneau a magyarázatba -, hogy ez a jelenség mostanában kezd bekerülni a köztudatba. Mi, emberek kezdjük felismerni, milyen mértékben manipuláljuk egymást, és ennek következtében átértékeljük indítékainkat. Másfajta kommunikációs módokat keresünk. Azt hiszem, ez az átértékelés része lesz az új világgép kibontakozásának, amelyről a Kézirat beszél.

Beszélgetésünket Wil felbukkanása szakította félbe. - Odabent már találják a vacsorát - jelentette be.

Sietve fölmentünk az ösvényen a házhoz; a benzinkutas családja az épület földszintjén lakott. Az étkezőbe a nappalin keresztül lehetett eljutni. Az asztalon húsragu gőzölgött, zöldséggel és salátával.

- Üljenek le. Üljenek le - mondta a tulaj angolul, miközben székeket kerített, sürgött-forgott az asztal körül. Mögötte egy idősebb nő állt, alighanem a felesége, meg egy tizenöt év körüli kamasz lány.

Wil leült az asztalhoz, és közben a könyökével véletlenül lelökte a villáját az asztról. A villa csörömpölve hullott a padlóra. Vendéglátónk az asszonyra nézett, az pedig durva hangon ráförmedt a kislányra, aki nem ugrott azonnal, hogy másik villát hozzon. A szidásra átment a másik szobába, egy villával tért vissza, és félénken Wil felé nyújtotta. Háta görnyedt volt, a villát tartó keze kissé remegett. Az asztal fölött elkaptam Reneau tekintetét.

- Jó étvágyat! - mondta a férfi, és átnyújtotta a tányéromat. Vacsora közben Wil és Reneau a tudományos életről, a tanítás és a publikálás lehetőségeiről csevegett. A tulajdonos magunkra hagyott bennünket, de az asszony mindvégig ott állt az ajtó mellett.

Mikor a raguval végeztünk, az asszony meg a lány süteményt hozott be tányérokra porciózva. Ahogy elém tette, a kislány véletlenül meglökte a poharamat, és a víz kiömlött elém az abroszra. A nő dühösen odarohant, félrelökte a lányt, és közben spanyolul rikácsolt valamit.

- Elnézést kérek - mondta aztán angolul, miközben felitatta a vizet. - Annyira ügyetlen ez a lány.

A kislány egyszerre kitört - a süteményt hozzávágta az asszonyhoz, de nem találta el, az asztal közepére süteménymorzszák és porceláncserepek záporoztak. Ebben a pillanatban jött vissza a tulaj.

Kiáltott valamit, mire a lány kirohant a szobából.

- Bocsássanak meg - mondta a férfi az asztalhoz sietve.

- Semmi baj - feleltem. - Ne legyen olyan szigorú szegényhez.

Wil már talpon volt, rendezte a számlát, sietve távoztunk. Reneau mindmostanáig hallgatott, de csak addig, míg ki nem léptünk az ajtón, és el nem indultunk a lépcsőn a sátraink felé.

- Látta azt a lányt? - fordult felém. - Iskolapéldája a pszichológiai erőszaknak. Ide vezet, ha az ember a végletekig viszi az uralkodásvágyat. Az a pár tökéletesen leigázta a kislányt. Észrevettem, milyen görnyedt, milyen szorongó?

- Igen - feleltem. - De úgy néz ki, épp most lett elege.

- Pontosan! A szülei sohasem enyhítettek a rá nehezedő nyomáson. Az ő szemszögéből nézve valóban nem maradt más választása, mint erőszakosan kitörni. Csak ezen az úton nyílt lehetősége, hogy maga is önállóan cselekedjék. Sajnos, mire felnő, a korán elszenvedett trauma miatt az lesz a meggyőződése, hogy magához kell ragadnia az irányítást, és ugyanilyen könyörtelenül kell uralkodnia másokon. Ez a jellemvonás mélyen beépül; ő is éppolyan erőszakos lesz, mint most a szülei, különösen a védtelen, kiszolgáltatott emberekkel, például a gyerekekkel szemben.

- Ami azt illeti - folytatta Reneau -, nincs kétségem afelől, hogy a szülei ugyanilyen traumákon mentek keresztül. Azért kell uralkodniuk, mert a szüleik uralkodtak rajtuk. Ez az útja annak, hogy a lelki erőszak nemzedékről nemzedékre öröklődjön. - Hirtelen megtorpant. - A kocsiiban maradt a hálósákom - mondta. - Felugrom érte. Egy perc, és itt vagyok.

Bólintottam; Wil meg én továbbmentünk a táborhely felé.

- Jó sokat beszélgettél Reneau-val - jegyezte meg Wil.

- Igen - feleltem.

Wil mosolygott. - Igazából Reneau viszi a beszélgetést. Te csak figyelsz, a konkrét kérdésekre válaszolsz, de magadból nem sokat adsz.

- Érdekel, amit mond - védekeztem.

Wil ügyet sem vetett a közbeszólásomra. - Láttad, hogyan áramlott az energia ennek a családnak a tagjai között? A szülők annyira elszívták a gyerek energiáját, hogy kis híján behalt.

- Nem jutott eszembe, hogy az energiára figyeljek - ismertem be.

- És nem gondolod, hogy Reneau is szeretné látni az energiaáramlást? Tulajdonképpen mit gondolsz, miért futottunk össze vele?

- Nem tudom.

- Nem hiszel abban, hogy ez jelent valamit? Megyünk az országúton, egyszer csak meglátsz valakit, aki egy régi barátodra emlékeztet. Amikor megismerkedünk vele, kiderül, hogy ő is a Kéziratot keresi. Ugye, ez már több, mint véletlen?

- Igen.

- Lehet, hogy azért találkoztatok, mert tőle kapsz meg egy információt, ami fontos az itt-tartózkodásod szempontjából. Amiből az következik, hogy esetleg te is szolgálhatsz neki információval.

- Azt hiszem, ez igaz. Mit gondolsz, mit mondjak neki?

Wil ismét azzal a jellegzetes, baráti pillantásával nézett rám. - Az igazat - felelte.

Mielőtt bármit mondhattam volna, loholva megjelent Reneau az ösvényen.

- Hoztam egy elemlempát, hátha később szükségünk lesz rá - jelentette.

Csak ekkor figyeltem fel arra, hogy alkonyodik. Nyugat felé néztem. A nap már eltűnt a láthatár mögött, de az égbolt még élénk narancssárgában izzott. A felhők sötétebb, vörös színben pompáztak. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha egy fehér fényfoltot látnék a közeli növényzet között, de aztán elhalványult.

- Gyönyörű naplemente - mondtam, de észrevettem, hogy Wil már bebújt a sátrába, Reneau meg épp hozzáfogott hálósákja kicsomagolásához.

- Szép - mondta Reneau, de föl sem emelte a fejét. Odamentem hozzá.
Rám nézett. - Nem is volt érkezésem megkérdezni - mondta -, maga meddig jutott a felismerésekben?
- Az első kettőt csak elmesélték - feleltem. - De az utóbbi két napot Viciente majorban töltöttük, Satipo közelében. Az egyik ott dolgozó kutatótól kaptam egy példányt a Harmadik Felismerésből. Egészen elképesztő.
Reneau szeme felcsillant. - Itt van magánál? - kérdezte.
- Igen. Kíváncsi rá?
Azonnal lecsapott a lehetőségre; elvonult a sátrába olvasni. Én gyufát kerítettem, és egy régi újság segítségével tüzet gyújtottam. Vidáman lobogott már, amikor Wil előbújt.
- Hol van Reneau? - kérdezte.
- Olvassa a fordítást, amit Sarah-tól kaptam.
Wil a tűzhöz lépett, és leült egy farönkre, amelyet a tűzrakó hely mellé készített valaki. Mellé telepedtem. Leszállt a sötétség, semmit sem láttam, csak balra a fák sötét körvonalait, hátunk mögött a benzinkút visszfényét a sziklák mögött, no meg a Reneau sátrából kiszűrődő, halvány derengést. Az erdőből odahallatszottak az éjszaka hangjai; sokat közülük még soha életemben nem hallottam.
Harminc perc telhetett el, mikor Reneau előmászott a sátrából, kezében az elemlámpával. Odajött, és leült a baloldalamra. Wil ásított.
- Döbbenetes ez a felismerés - szólalt meg Reneau. - Valóban vannak ott olyanok, akik képesek látni azokat az energiamezőket?
Röviden elmondtam neki élményeimet, a megérkezésünktől kezdve egészen addig a pontig, amikor magam is megpillantottam az energiamezőket.
Reneau egy percre hallgatott, aztán megkérdezte: - Szóval a kísérlet arról szól, hogy a saját energiájuk kisugárzásával befolyásolják a növények növekedését?
- Sőt, még a tápértékét is - tettem hozzá.
- De a nagy felismerés messze túlmutat ezen - jegyezte meg Reneau, mintha hangosan gondolkodna. - A Harmadik Felismerés arról szól, hogy a teljes univerzum ebből az energiából áll, és nemcsak a növényeket vagyunk képesek befolyásolni, hanem más dolgokat is, csupán azáltal, hogy mit kezdünk a saját energiánkkal - a világnak azzal a részével, amelyet valóban irányítani tudunk. - Hosszan elgondolkodott. - Kíváncsi lennék, vajon az én energiám hogyan hat a többi emberre.
Wil rám nézett, elmosolyodott.
- Elmondom, amit láttam - mondtam. - Tanúja voltam két ember vitájának, és az energiamezőik bizony különös dolgot műveltek.
Reneau újból felnyomta a szemüvegét. - Mesélje el.
Wil felállt. - Azt hiszem, én elteszem magamat holnapra - mondta. - Hosszú nap volt ez a mai.
Mindketten jó éjszakát kívántunk, és Wil eltűnt a sátrában. Amilyen pontosan csak tudtam, elmeséltem Reneau-nak, mit mondott egymásnak Sarah meg a tudós, és leírtam az energiamezők viselkedését is.
- No várjon csak egy pillanatot - szólalt meg Reneau. - Maga látta, hogy vita közben az egyikük energiája rángatta, tépkedte a másikat, mintha ki akarna szakítani belőle egy darabot?
- Pár másodpercig eltöprengett. - Ezt alaposan ki kell elemeznünk. Adva van két ember, akik azon vitatkoznak, hogy melyikük látja helyesen a dolgokat, melyiknek van igaza; mindkettő győzni akar a vitában, és ennek érdekében hajlandó elmenni akár a sértegetésig is.
Hirtelen felnézett. - Igen, ennek van értelme.
- Minek? - kérdeztem.
- Az energia viselkedése, ha módszeresen megfigyeljük, magyarázatot ad arra, mit él át az ember, amikor vitatkozik, harcol másokkal, amikor fájdalmat okoz másoknak. Ha uralmunk

alá hajtunk egy másik embert, elnyerjük tőle az energiáját. Az ő rovására töltődünk fel, és ennek a feltöltődésnek a vágya hajt bennünket. Hallgasson ide, nekem muszáj megtanulnom, hogyan lehet érzékelni az energiamezőket. Mit mondott, hol van ez a Viciente? Hogy jutok oda?

Nagyjából elmondtam, amit tudtam, de hozzátettem, hogy pontos eligazítást inkább Wiltől kérjen.

- Rendben. Holnap ez lesz az első dolgom - jelentette ki eltökélten. - Most pedig aludnom kell. Holnap olyan korán el akarok indulni, ahogy csak lehet.

Jó éjszakát kívánt, és bebújt a sátorba, én meg egyedül maradtam a pattogó tűzzel és az éjszaka hangjaival.

*

Mire felébredtem, Wil már nem volt a sátorban. Orromba forró kása illata csapott. Lerúgtam magamról a hálósákokat, és kinéztem a sátor nyílásán. Wil épp egy lábast tartott a tűz fölé. Reneau-t sehol sem láttam, a sátra is eltűnt.

- Hol van Reneau? - kérdeztem, miközben odamentem a tűzhöz.

- Már összecsomagolt - felelte Wil. - Odafent van, a kocsiján dolgozik. Azonnal el akar indulni, mihelyt megérkezik az alkatrész.

Wil egy tál zabkását nyomott a kezembe; leültünk a farönkökre reggelizni.

- Sokáig beszélgettetek? - kérdezte Wil.

- Nem nagyon - feleltem. - Elmondtam neki mindent, amit tudok.

Hangok hallatszottak az ösvény felől. Reneau közeledett nagy sebbel-lobbal.

- Kész vagyok! - jelentette. - Búcsút kell vennünk.

Pár percig még szóval tartottuk, aztán Reneau visszament a lépcsőn, és elhajtott. Wil meg én egymás után lezuhanyoztunk és megborotvákoztunk a benzinkutas fürdőszobájában, aztán összecsomagoltuk a felszerelést, telitankoltuk a kocsit, és elindultunk mi is. Északnak tartottunk.

- Milyen messze van Cula? - kérdeztem.

- Egy kis szerencsével napszállta előtt ott lehetünk - mondta, aztán hozzátette: - Tehát mit tanultál Reneau-tól?

Jól megnéztem az arcát. Mintha valami sajtóságot válaszra várt volna. - Nem tudom - feleltem végül.

- Mi volt az elmélet, amit elmondott?

- Hogy mi, emberek tudattalanul arra törekszünk, hogy irányítsuk embertársainkat, és uralkodjunk rajtuk. El akarjuk nyerni az energiájukat. Ez valahogy összegyűlik az emberben, és jobban érezzük tőle magunkat.

Wil egyenesen előrenézett. Olyan volt, mintha hirtelen valami egész máson kezdett volna el gondolkodni.

- Miért kérded? - szóltam rá. - Csak nem ez a Negyedik Felismerés?

Rám nézett. - Nem éppen. Azt már láttad, hogyan áramlik az energia két ember között. De nem biztos, hogy tudod, milyen érzés, amikor ez veled történik.

- Akkor mondd el, milyen érzés! - bosszankodtam. - Azzal vádolsz, hogy nem beszélek, nem adom ki magam! Belőled minden egyes szót harapófogóval kell kihúzni! Napok óta más se próbálok, csak azt, hogy mesélj a Kézirattal kapcsolatos tapasztalataidról, de te állandóan lepöckölsz.

Wil fölnevetett, aztán egy mosolyt villantott felém. - Van egy megállapodásunk, emlékszel? Okom van a titkolózásra. Az egyik felismerés arról szól, miként kell az embernek a saját múltja eseményeit értelmeznie. Ebben a folyamatban válik világossá, ki is vagy valójában, mi

a dolgod ezen a bolygón. Meg akarom várni, amíg eljutunk eddig a felismerésig, majd utána megbeszéljük az életemet. Rendben?

Elmosolyodtam ezen a romantikus hangvételen. - Oké.

Ettől kezdve egész délelőtt egyikünk sem nyitotta ki a száját. Sütött a nap, az ég kéken ragyogott. Ahol az út néha magasabbra kanyarodott, sötét felhőkön haladtunk keresztül, amelyek párával vonták be a szélvédőt. Dél tájban megálltunk egy magaslati pihenőben, ahonnan különösen jó kilátás nyílt a keleti hegyekre-völgyekre.

- Éhes vagy? - kérdezte Wil.

Bólintottam; Wil két gondosan becsomagolt szendvicset vett elő a hátsó ülésről. Odaadta az egyiket, aztán megkérdezte: - Mit szólsz ehhez a kilátáshoz?

- Gyönyörű.

Kissé elmosolyodott, és ahogy rám nézett, az a benyomásom támadt, hogy az energiamezőmet figyeli.

- Mit művelsz? - kérdeztem.

- Csak nézelődöm - felelte. - A hegycsúcsok különleges helyek, aki leül rájuk, az feltöltődik energiával. Úgy látom, te különösen vonzódsz az ilyen magaslatok iránt.

Elmeséltem Wilnek a nagyapám völgyét, a tó fölé nyúló sziklával, és elmondtam azt is, milyen frissé és energikusá tett ez a hely épp azon a napon, amikor Charlene jelentkezett nálam.

- Az, hogy ott nőttél fel - tűnődött Wil -, talán felkészített valamire, ami itt vár rád.

Meg akartam kérni, hogy beszéljen még a hegycsúcsok energiájáról, amikor hozzátette: - Ha egy hegycsúcson őserdő van, ott az energia még jobban fölerősödik.

- És az az erdő, ahova megyünk, hegycsúcson van? - kérdeztem.

- Nézd meg magad - felelte. - Innen már látni.

Kelet felé mutatott. A távolban két hegygerincet láttam, amelyek hosszan futottak egymással párhuzamosan, aztán V alakban összetalálkoztak. A két gerinc által közrefogott völgyben egy kisvárost véltem felfedezni, a V betű csúcsában a hegyoldal meredeken fölemelkedett, és sziklás oromban végződött. A csúcs valamivel magasabbnak látszott, mint az a gerinc, ahonnan néztem, és a tövében sokkal zöldebb volt a táj, mintha buja növényzet borítaná.

- Az a zöld terület ott? - kérdeztem.

- Igen - felelte Wil. - Körülbelül olyan, mint Vicente, csak még erőteljesebb és különlegesebb.

- Miben különleges?

- Segít az egyik felismerés elsajátításában.

- Hogyan? - firtattam.

Wil beindította a terepjárót, és visszakanyarodott az útra. - Lefogadom - bökte ki végül -, hogy magadtól is rá fogsz jönni.

Innentől kezdve úgy egy óra hosszat nem szólalt meg egyikünk sem, úgyhogy engem lassanként elnyomott az álom. Később Wil megrázta a karomat.

- Ébredj - mondta -, mindjárt megérkezünk Culába.

Főlegyen esedtem az ülésen. Előttünk a völgyben két út találkozásánál egy kis település feküdt. Kétoldalt magasodtak az imént látott hegyvonulatok. A hegyoldalakat olyan hatalmas fák borították, mint amilyeneket Vicentében láttam, és mind feltűnően zöld volt.

- Mondani akarok valamit, mielőtt befutunk a városba - folytatta Wil. - Az erdő óriási energiája ellenére ez a város sokkal kevésbé civilizált, mint Peru egyéb területei. Az a hír járja, hogy errefelé érdemes a Kézirat iránt tudakozódni, de amikor legutóbb itt jártam, a város tele volt pénzéhes szerencsevadászal, akik nem érezték az energiát, és nem értették a felismeréseket. Csak a pénz és a hírnév vágya hajtotta őket, amikor elindultak, hogy megkeressék a Kilencediket.

Lenéztem a településre. Összesen vagy négy-öt utcából állt. A két út a városka központjában metszette egymást; azon a környéken magasabb házak álltak, de a többi utca alig volt több kunyhókkal szegélyezett síkátornál. Az útkereszteződés közelében vagy egy tucat különféle terepjárót láttam parkolni.

- Mit keres itt ennyi ember? - kérdeztem.

Wil elmosolyodott. - Ez az utolsó helyek egyike, ahol benzint és élelmiszert lehet kapni, mielőtt az ember mélyebben beveszi magát a hegyekbe.

Elindította a kocsit, óvatosan leereszkedett a városba, és leparkolt az egyik nagyobbfajta ház előtt. A spanyol cégtáblát nem tudtam elolvasni, de a kirakat elárulta, hogy a vegyesbolt előtt állunk, ahol az ennivalótól a vasáruig mindent tartanak.

- Várj meg itt - mondta Wil -, vennem kell pár dolgot.

Bólintottam; Wil eltűnt a boltban. Ahogy bámészkodtam, az utca túloldalán teherautó állt meg, és többen kiszálltak. Egyikük sötétbarna hajú nő volt, katonai gyakorlózubbonyt viselt. Megdöbbsentett, amikor felismertem: Marjorie volt az. Egy húszas éveiben járó fiatalember társaságában átvágott az úttesten, és épp az orrom előtt haladt el.

Kinyitottam az ajtót, kiszálltam. - Marjorie! - kiáltottam.

Megtorpant, körülnézett, és mikor felismert, mosolyogva indult felém.

- Helló! - mondta, de a fiatalember elkapta a karját.

- Robert megtiltotta, hogy bárkivel szóba álljunk - mondta fojtott hangon, mintha nem akarná, hogy meghalljam.

- Semmi vész - mondta Marjorie. - Ismerem ezt az embert. Te csak menj előre.

A fiatalember gyanakodva végigmért, aztán elfordult, és bement a boltba. Én meg bizonytalanul, dadogva próbáltam előadni, mi történt köztünk ott a kertben. Marjorie fölnevetett, és közölte: Sarah már mindent elmondott neki. Éppen témát akart váltani, amikor Wil lépett ki a boltból egy nyaláb mindenféle fölszereléssel.

Bemutattam őket egymásnak, és hármásban beszélgettünk pár percet, míg Wil elhelyezte a vásárolt holmit a kocsi rakterében.

- Van egy ötletem - mondta Wil. - Ülünk be oda a túloldalon, és együnk valamit.

A túloldalon egy kis kávézó hívogatott. - Benne vagyok - jelentettem ki.

- Nem is tudom - habozott Marjorie. - Hamarosan indulnunk kellene.

- Merre mennek? - kérdeztem.

- Vissza nyugatra pár kilométert. Meglátogatok egy csoportot, akik a Kéziratot tanulmányozzák.

- Majd mi vacsora után odavisszük - ajánlotta Wil.

- Hát, úgy már lehet.

Wil rám nézett. - Még egyvalamit meg kell vennem. Ti menjetek előre, és rendeljetelek valamit, én majd rendelek magamnak, mikor utolérlek. Pár perc az egész.

Marjorie-nak meg nekem meg kellett várnunk néhány teherautót, mielőtt átkelünk a túloldalra, Wil pedig elindult dél felé. Ekkor váratlanul kilépett a boltból az a fiatalember, aki Marjorie-val együtt szállt ki a kocsiból, és elébünk állt.

- Hová mégy? - kérdezte, és megragadta Marjorie karját.

- Ez itt egy barátom - felelte a lány. - Megvacsorázunk együtt, aztán utánaatok visz a kocsijával.

- Figyelj, errefelé senkiben sem lehet megbízni. Tudod, hogy Robert nem egyezne bele.

- Ne izgulj - mondta Marjorie -, minden rendben.

- Azonnal velem jössz!

Elkaptam a fiatalember csuklóját, és levettem a kezét Marjorie-ról. - Hallotta, mit mondott a hölgy - mondtam. A fiú hátralépett, és hirtelen nagyon riadt arccal nézett rám. Aztán megfordult, és visszament a boltba.

- Gyerünk - mondtam.

Átmentünk az úttesten, és beléptünk a kis étkezdébe. Mindössze egyetlen helyiségből állt, csak nyolc asztal állt benne, a levegőt zsír és füst szaga járta át. Baloldalt fölfedeztem egy üres asztalt. Míg az asztalhoz mentünk, többen végigmértek bennünket, aztán folytatták korábbi foglalatosságukat.

A pincérnő csak spanyolul tudott, de Marjorie jól beszélt a nyelvet, ő rendelt mindkettőnk nevében. Mikor magunkra maradtunk, meleg tekintettel nézett rám.

Rámosolyogtam. - Ki az a figura, akivel jött? - kérdeztem.

- Kenny a neve - felelte. - Nem értem, mi ütött bele. Köszönöm, hogy a segítségemre sietett.

Marjorie egyenesen a szemembe nézett; amit mondott, csodálatos érzéssel töltött el.

- Milyen kapcsolatban áll azzal a csoporttal? - kérdeztem.

- A vezetőjük egy régész, Robert Jensen. Ő hozta létre a csoportot a Kézirat tanulmányozására és a Kilencedik Felismerés felkutatására. Pár héttel ezelőtt járt Vicientében, aztán két nappal ezelőtt ismét... Én pedig...

- Nos? - szólaltam meg, mert elhallgatott.

- Nos, arról van szó, hogy Vicientében volt egy kapcsolatam, amiből ki akartam szabadulni. Akkor találkoztam Roberttel, ő pedig olyan elbűvölő ember, és olyan érdekes, amivel foglalkozik... Meggyőződött, hogy a Kilencedik Felismerés sokat segíthet a kertekben végzett munkánkban, és már nagyon közel van ahhoz, hogy megtalálja. Azt mondta: a Kilencedik Felismerés felkutatása a legizgalmasabb dolog, amivel valaha életében foglalkozott, úgyhogy amikor néhány hónapi időtartamra fölajánlott egy helyet a csoportban, elfogadtam. - Ismét elhallgatott, az asztalt nézte maga előtt. Úgy láttam, kényelmetlenül érzi magát, megpróbáltam témát váltani.

- Hányat olvasott a felismerések közül?

- Csak egyet, még Vicientében. Robertnek megvan még néhány, de ő azt tartja, hogy az embereknek meg kell szabadulniuk a hagyományos meggyőződésektől, különben nem lesznek képesek megérteni a felismeréseket. Azt akarja, hogy az emberek az alap gondolatokat tőle hallják először.

Alighanem összevontam a szemöldökömet, mert Marjorie hozzátette: - Ez nem nagyon tetszik magának, ugye?

- Gyanúsan hangzik - ismertem be.

Marjorie megint mélyen a szemembe nézett. - Én is sokat törtem rajta a fejem. Majd ha visszavisznek a csoporthoz, talán elbeszélgethet vele. Szeretném tudni, mi róla a véleménye.

Megjött a pincérnő, kihozta az ennivalót, és visszament a konyhába. Ekkor futott be Wil, és sebes léptekkel az asztalunkhoz jött.

- Találkoznom kell pár emberrel egy mérföldre innen északra - mondta. - Körülbelül két órát leszek távol. Te vidd el Marjorie-t meg a kocsit. Engem mások visznek, és vissza is hoznak. - Mosolyt villantott felém. - Utána ugyanitt találkozunk.

Eszembe jutott, hogy megemlítem neki Robert Jensent, de meggondoltam magam.

- Oké - mondtam.

Marjorie-ra nézett. - Örülök, hogy megismertem. Kár, hogy nem maradhatok, jó lett volna kicsit elbeszélgetni.

A lány a rá jellemző, szerény, félénk arckifejezéssel nézett vissza. - Talán majd legközelebb.

Wil bólintott, a kezembe nyomta a kocsikulcsot, és elment.

Marjorie pár percig szótlánul folytatta az evést, aztán azt mondta: - Nagyon céltudatos embernek látszik. Hol ismerte meg?

Részletesen elmeséltem Peruba való megérkezésem körülményeit. Feszült figyelemmel követte szavaimat - olyannyira, hogy valósággal szárnyakat kaptam tőle. Könnyedén, változatosan, színesen adtam elő a történetet, mesteri dramaturgiával poentírozva a fordulatokat. Marjorie mintegy megigézve itta a szavaimat.

- Szent ég - szólt közbe egyszer -, akkor maga most nagy veszélyben van?
- Nem hiszem - feleltem. - Ilyen messzire Limától biztosan nem. Még mindig várakozó tekintettel nézett rám, úgyhogy az étkezés végeztével folytattam a történetet a vicientei eseményekig, amikor Sarah meg én megérkeztünk a kertekbe.
- Ott találkoztam magával - mondtam -, maga meg elmenekült.
- Á, nem úgy volt az - tiltakozott. - Csak éppen nem ismertem magát, és amikor megláttam az érzéseit, azt gondoltam, jobb, ha odébbálok.
- Hát elnézést kérek - kuncogtam -, amiért nem voltam képes kordában tartani az energiámat.
Marjorie az órájára nézett. - Azt hiszem, ideje indulni. Már biztosan azon törik a fejüket, mi lehet velem.
Az asztalon hagytam az ebéd árát, és kimentünk Wil terepjárójához. Hideg volt az este, meglátszott a leheletünk a levegőben. Ahogy beszálltunk a kocsiba, Marjorie azt mondta: - Menjünk észak felé ezen az úton. Majd szólok, hogy hol kell letérni.
Bólintottam, gyorsan megfordultam az úton, és elindultam a mondott irányba.
- Meséljen még arról a farmról, ahová megyünk - kértem.
- Azt hiszem, Robert bérelte valakitől. A csoportja már jó ideje használja - azóta, hogy Robert a felismerésekkel kezdett foglalkozni. Amióta velük vagyok, mindenki egyfolytában készleteket gyűjt, útra készítik fel a kocsikat, csupa ilyesmi folyik. Vannak köztük nagyon durva emberek is.
- És magát miért hívta oda? - kérdeztem.
- Azt mondta: szüksége van valakire, aki segít majd lefordítani az utolsó felismerést, ha megtaláltuk. Vicienteiben legalábbis ezt mondta. Itt már csak a felszerelésről meg az úti előkészületekről beszél.
- Merre akar elindulni?
- Nem tudom - felelte Marjorie. - Ha megkérdem, sosem válaszol.
Úgy három kilométerrel odább Marjorie egy keskeny kövesútra mutatott, amely bal felé ágazott el a főútról. Az út kanyarogva kapaszkodott föl egy gerincre, s onnan egy sík völgybe vezetett. Előttünk nyers deszkákból ácsolt tanyaház állt, mögötte pajták, gazdasági épületek. Az elkerített legelőről három láma bámult ránk.
Mire megálltunk a ház mellett, többen körülfigták a kocsit, és mosolytalanul méregettek. A ház oldalában benzinmotoros villanygenerátor berregett. Kinyílt a ház ajtaja, és egy magas, szikár arcú, sötét hajú férfi közeledett felénk.
- Ő Robert - mondta Marjorie.
- Remek - feleltem; erősnek és magabiztosnak éreztem magam. Kiszálltunk a kocsiból. Jensen Marjorie-ra nézett.
- Már kezdtem aggódni - mondta. - Azt hallottam, valami ismerősbe botlottál.
Bemutakoztam, Jensen keményen megrázta a kezem.
- Robert Jensen vagyok - mondta. - Örülök, hogy nem esett bajuk. Kerüljetez beljebb.
A házban halmokban állt az úti felszerelés, többen szorgoskodtak körülötte. Valaki jókora sátrat cipelt a fal mellé. Az ebédlőből a konyhába láttam, ahol két perui asszony élelmiszert csomagolt. Jensen a nappaliban egy karosszékbe ült, és egy mozdulattal bennünket is helytel kínált.
- Miért mondta, hogy örül, amiért nem esett bajunk? - kérdeztem.
Válasz helyett közelebb hajolt, és visszakérdezett: - Mióta van ezen a környéken?
- Csak ma délután érkeztünk.
- Akkor még nem tudhatja, milyen veszélyes erre felé. Emberek nyomtalanul tűnnek el. Hallott már a Kéziratról vagy a hiányzó Kilencedik Felismerésről?
- Igen. Sőt, tulajdonképpen...

- Akkor tudnia kell arról is, mi zajlik itt - vágott közbe. - Az utolsó felismerésért folytatott hajsza kezd eldurvulni. Veszedelmes emberek is részt vesznek benne.

- Például ki? - kérdeztem.

- Olyanok, akiket egyáltalán nem érdekel a lelet régészeti értéke. Olyanok, akik a saját céljaik érdekében keresik a Kilencedik Felismerést.

Hatalmas termetű, szakállas. hordóhasú férfi szakította meg a beszélgetést: egy listát mutatott Jensennek. Utána pár szót váltottak spanyolul.

Jensen ismét felém fordult. - Maga is a hiányzó felismerés miatt van itt? - szegezte nekem a kérdést. - Van fogalma arról, mibe keveredett?

Félszegség vett erőt rajtam, nehezemre esett megtalálni a megfelelő szavakat. - Hát... Engem tulajdonképpen inkább az egész Kézirat érdekel. Szeretnék többet megtudni róla. Egyelőre még nagyon keveset ismertem meg belőle.

Jensen fölegyenesedett a széken, és kijelentette: - Van tudomása arról, hogy a Kézirat állami tulajdon, és csak hivatalos engedéllyel szabad másolatot készíteni róla?

- Igen, de sok tudós nem ért egyet ezzel. Nekik az a véleményük, hogy a kormány szándékosan elhallgatja az új...

- Maga talán nem úgy gondolja, hogy a perui államnak joga van rendelkezni a saját értékei felett? Tudnak egyáltalán a hatóságok a maga ittlétéről?

Nem tudtam, mit feleljek erre - gyomromban megint gombócba gyűlt a szorongás.

- Félre ne értsen - mosolyodott el Jensen. - Én a maga oldalán állok. Ha valamilyen tudományos szervezet megbízásából tevékenykedik, nyugodtan megmondhatja. De az volt a benyomásom, hogy csak kószál, sodródik.

- Valahogy úgy - mondtam.

Észrevettem, hogy Marjorie már nem engem figyel, hanem Jensent. - Mit gondolsz, mitévő legyen? - kérdezte tőle.

Jensen mosolyogva felállt. - Talán helyet tudok szorítani neki a csapatban. Szükség van még néhány emberre. Az a hely, ahová továbbmegyünk, aránylag biztonságos, azt hiszem. Ha pedig nem jól sülnének el a dolgok, onnan könnyebben haza is utazhat.

Szigorú tekintettel hozzátette: - De akkor mindig mindenben az utasításaim szerint kell cselekednie.

Marjorie-ra néztem. Ő Jensenre figyelt. Zavarba jöttem. Az járt a fejemben: talán fontolóra kéne vennem Jensen ajánlatát. Ha valóban jól fekszik a hatóságoknál, talán kieszközölheti, hogy legális úton térjek vissza az Egyesült Államokba. Lehet, hogy mostanáig csak áltattam magam. Lehet, hogy Jensennek van igaza, és nagyobb veszélyben vagyok, mint gondoltam.

- Azt hiszem, meg kéne gondolnia, amit Robert mondott - szólalt meg Marjorie. - Félelmetes lehet egyedül utazni.

Tudtam, hogy alighanem igaza van, de megbíztam Wilben. Ki is akartam mondani ezt, de amikor megpróbáltam, nem voltam képes rendesen kifejezni magam. Nem tudtam tisztán gondolkodni.

A nagydarab szakállas jelent meg ismét váratlanul, és az ablakra mutatott. Jensen odanézett, aztán azt mondta Marjorie-nak: - Jön valaki. Kérem, küldje ide Kennyt.

Marjorie bólintott és kiment. Közeledő reflektorok fényét láttam az ablakon át. Az autó a kerítés mellett állt meg, a háztól jó tizenöt méterre.

Jensen kinyitotta az ajtót - úgy hallottam, mintha odakint az én nevemet mondta volna valaki.

- Ki az? - kérdeztem.

Jensen szúrósan rám nézett. - Maradjon csendben - vetette oda. A hústoronnyal együtt kiment, és becsukta az ajtót maga mögött. Az ablakon át annyit láttam, hogy a teherautó reflektorainak fény kékjében egy magányos alak áll. Első gondolatom az volt, hogy meghúzómagam odabenn. Jensen úgy adta elő helyzetemet, hogy teljesen eltöltöttek a

balsejtelmek. Hanem a kocsi mellett álló figura valahogy ismerősnek tűnt. Kinyitottam az ajtót, kimentem. Amint meglátott, Jensen azonnal sarkon fordult, és elindult felém.

- Mit művel? Menjen vissza a házba!

A generátor motorjának zajában úgy rémlett, mintha megint a nevemet hallanám.

- Befelé, de azonnal! - förmedt rám Jensen. - Lehet, hogy ez csapda. - Lecövekelt az orrom előtt. Eltakarta a kocsit. - Befelé, de azonnal.

Zavaromban és rémületemben nem tudtam dönteni. Aztán a kocsilámpáknál álló alak közelebb jött, s láttam a körvonalait Jensen mögött. Most már tisztán hallottam a szavait: - Gyere ide, beszélünk kell! - Tett még néhány lépést felénk, ezalatt a fejem is kitisztult: rájöttem, hogy ez Wil. Jensent megkerülve siettem elé.

- Mi ütött beléd? - hadarta Wil. - Gyerünk el innen hamar.

- És Marjorie-val mi lesz? - kérdeztem.

- Érte most semmit sem tehetünk - mondta Wil. - Siess, induljunk már.

A terepjáró felé tartottunk, mikor Jensen utánunk szólott. - Jobban tenné, ha itt maradna. Nélkülem úgysem fog sikerülni.

Hátranéztem.

Wil megállt, várta, hogy döntsek: megyek-e vagy maradok.

- Gyerünk - mondtam.

Elmentünk a teherautó mellett, amely Wilt idehozta; észrevettem, hogy ketten ülnek a vezetőfülkében. Wil a terepjárójához érve elkérte a kulcsot, beszálltunk és elhajtottunk, Wil barátai pedig követtek a teherautóval.

Wil felém fordult. - Jensen azt mondta: úgy döntöttél, hogy ott maradsz az ő csoportjával. Mi volt ez tulajdonképpen?

- Honnan tudod a nevét? - dadogtam.

- Épp az imént meséltek el mindent erről a fickóról - felelte Wil. - A perui kormánynak dolgozik. Valóban régész, de aláírta, hogy titokban tart mindent, cserében kizárólagos jogot kapott a Kézirat tanulmányozására. Arról viszont nem volt szó a megállapodásban, hogy fogja magát, és elindul a hiányzó felismerés után. Úgy tűnik, szándékosan rúgta fel a szerződést. Azt beszélük, hamarosan útnak indul a Kilencedik felkutatására. Mikor megtudtam, hogy Marjorie az ő csoportjával van, jobbnak láttam, ha idejövök. Tulajdonképpen mit mondott neked?

- Lefestette, mekkora veszélyben vagyok, és hangsúlyozta, hogy hozzá kellene csatlakoznom, mert abban is segíthetne, hogy elhagyjam az országot, ha úgy kívánom.

Wil a fejét csóválta. - Sikerült is horogra akasztania.

- Hogyhogy?

- Látnod kellett volna az energiameződet. Szinte teljesen átáramlott Jensenébe.

- Ezt nem értem.

- Emlékezz vissza, amikor Sarah vitakozott a tudóssal Vicientében. Ha ott valamelyiküknek sikerült volna meggyőznie a másikat a maga igazáról, azt láttad volna, hogy elszivattyúzza a másik energiamezejét, a vesztes meg ott állt volna lecsapolva, zavartan... Úgy nézel most ki - mosolyodott el -, mint az a perui kislány a szülei között.

- És te láttad, hogy ez történt velem? - álmélkodtam.

- Láttam - hangozott a válasz. - Óriási erőfeszítésedbe került, hogy lerázd magadról a hatását, és el tudj szakadni tőle. Egy pillanatig azt hittem, nem is leszel rá képes.

- Jézusom - hebegtem -, micsoda gonoszság lehet abban az emberben.

- Nem igazán - mondta Wil. - Lehet, hogy félig sincs tisztában veled, mit művel. Azt hiszi, joga van az irányításhoz, és kétségkívül rég megtanulta, hogy egy bizonyos viselkedésmintát követve sikerrel járhat a hatalom megszerzésében. Először úgy tesz, mintha a barátod volna, aztán valami hibát fedez föl benned, a te esetedben például azt, hogy veszélybe sodortad

magad. A módszer az, hogy fokozatosan aláássa az önbizalmadat, míg a végén ővele kezdesz azonosulni. És amint ez bekövetkezik, már a markában vagy.

Wil egyenesen rám nézett. - Ez az egyik stratégia a sok közül, amellyel az emberek elszípkázzák egymás energiáját. Később, a Hatodik Felismerésben hallasz majd a többről.

Már nem figyeltem rá, gondolataim Marjorie körül jártak. Rosszul esett arra gondolnom, hogy otthagytuk Jensennél.

- Nem gondolod, hogy ki kellene szabadítanunk Marjorie-t? - kérdeztem.

- Most nem - felelte. - Nem hiszem, hogy közvetlen veszély fenyegetné. Holnap, ha elindulunk, útba ejthetjük, és megpróbálhatunk beszélni vele.

Pár percig hallgattunk, aztán Wil megkérdezte: - Ugye érted, amit Jenserről mondtam? Hogy nem tudja, mit művel. Ő is csak olyan, mint a legtöbb ember: azt teszi, amitől erősnek érzi magát.

- Nem... Nem hiszem, hogy értem.

Wil elgondolkodott. - Ez a dolog a legtöbb emberben tudattalanul működik. Csak annyit tudunk, hogy gyengék vagyunk, de ha sikerül mások fölött uralmat szerezni, jobban érezzük magunkat. Csak azt nem tudjuk, hogy jó közérzetünket a többiekkel fizettetjük meg. Az ő energiájukat lopjuk el. A legtöbb ember úgy éli le az életét, hogy szakadatlanul a mások energiájára vadászik. Előfordul persze az is - kacsintott rám -, hogy másként történik. Találkozunk valakivel, aki önszántából átad nekünk a saját energiájából.

- Hová akarsz kilyukadni?

- Emlékezz csak, amikor együtt vacsoráztál Marjorie-val abban a kis kávézóban, és én utánatok mentem.

- Emlékszem.

- Nem tudom, miről beszélgettetek éppen, de csak úgy ömlött beléd az energiája. Világosan láttam, amint beléptem. Meséld csak el: hogy érezted akkor magad?

- Remekül - feleltem. - Minden élmény, minden fogalom kristálytisztán állt a tudatomban. Könnyedén megtaláltam a szavakat. De mit jelent mindez?

Wil mosolygott. - Előfordul, hogy valaki azt szeretné, ha helyettük összefoglalnánk a helyzetüket. Ilyenkor önként átadják az energiájukat, ahogy Marjorie tette. Ettől általában erősnek érezzük magunkat, de látni fogod, hogy ez az állapot nem tart sokáig. A legtöbb ember - Marjorie-t is beleértve - nem elég erős ahhoz, hogy szakadatlanul csak adjon az energiájából. A legtöbb kapcsolat ezért fordul át hatalmi harcba. Két ember összeadja az energiáját, aztán hajba kapnak azon, hogy melyikük irányítsa. És mindig a vesztes fizet.

Hirtelen elhallgatott, és rám nézett. - Megértetted a Negyedik Felismerést? Gondolj csak bele, mi történt veled. Megfigyeled, hogy két ember között áramlik az energia, és töröd a fejed, hogy mit jelenthet ez. Erre összefutsz Reneau-val, aki elmagyarázza, hogy a pszichológusok már régóta keresik a magyarázatát, miért akarnak az emberek hatalmat szerezni egymás felett.

Ezt illusztrálta az a perui család - folytatta Wil. - Tisztán kirajzolódott előtted: az, aki uralkodik, erősnek és hatalmasnak érzi magát, de elszívja az életenergiát azoktól, akik alávetett helyzetben vannak. És ebben nem jelent különbséget, ha hitünk szerint az illető saját érdekében cselekszünk így: ha például a gyermekünk az, akit kötelességünk állandóan terelgetni. A kár akkor is bekövetkezik.

Aztán pedig - magyarázott tovább - találkoztál Jensennel, és megismerted, milyen érzés ez belülről. Megtapasztaltad, hogy ha valaki lelkileg uralkodik fölötted, szinte még az eszedet is elveszi. Nem az történt, hogy valami intellektuális vitában alulmaradtál Jensennel szemben. Energiád, szellemi erőd sem maradt, hogy vitába szállj. Minden mentális erőd Jensen birtokába került. Az ilyesfajta pszichológiai erőszak sajnos nagyon általános az emberi kultúrában, még egyébként jóakarátú emberek körében is.

Csak bólintani tudtam. Wil tökéletes pontossággal írta le, mit éltem át.

- Próbáld meg most már teljesen beépíteni a Negyedik Felismerést - foglalta össze Wil. - Nézd meg, hogyan illeszkedik mindahhoz, amit eddig megtudtál. A Harmadik Felismerés megtanított rá, hogy a teljes világmindenség voltaképpen egy hatalmas energiarendszer. A Negyedik pedig rámutat: mi, emberek hosszú idő óta tudattalanul bár, de harcolunk ennek az energiának egy részéért: azért, amelyik az emberek között áramlik. Mindig is erről szóltak az emberi konfliktusok, a legapróbb családi összezördüléstől, munkahelyi intrikától kezdve az országok közötti háborúig. Ez az eredménye a bizonytalanságnak, a gyengeségnek: az embernek mástól kell ellopnia az energiát, hogy jól érezze magát.

- Álljon meg a menet - tiltakoztam. - Voltak olyan háborúk, amelyeket valóban meg kellett vívni. Igazságos háborúk voltak.

- Persze - felelte Wil. - Csakhogy ha valamely konfliktust nem sikerül azonnal feloldani, annak csupán egyféle oka van: valamelyik fél ragaszkodik az irracionális álláspontjához, hogy több energiához jusson.

Erről mintha eszébe jutott volna valami. Hátranyúlt a hátsó ülésen heverő tarisznyához, és kihúzott belőle egy összefűzött papírköteget.

- Majd elfelejtettem! - jelentette ki. - Találtam egy példányt a Negyedik Felismerésből, és elhoztam.

A kezembe nyomta, és attól kezdve egy szót sem szólt, csak nézett egyenesen előre, és vezette a kocsit.

Elővettem a kesztyűtartóból a térképolvasó lámpát, és húsz perc alatt végigolvastam a szöveget. A Negyedik Felismerés elsajátítása - állította a dokumentum - abból áll, hogy az ember belátja: az emberi világ egyetlen hatalmas verseny az energiáért - a hataloméért.

Ha azonban egyszer megértjük ennek a harcnak a lényegét, folytatva a felismerés, azonnal képesek leszünk túllépni ezen a konfliktuson. Nem küzdünk többé a még több és még több energiáért, mert képessé válunk arra, hogy más forrásból szerezzük energiánkat.

Wilre néztem. - Mi az a másik energiaforrás? - kérdeztem.

Mosolygott, de nem mondott semmit.

5. fejezet

A misztikusok üzenete

Másnap reggel Wil mozgolódására ébredtem. Egy barátja házánál töltöttük az éjszakát; Wil a szoba túlsó sarkában ült az ágya szélén, és sebesen öltözködött. Odakint még sötét volt.

- Pakoljunk össze - suttopta.

Összeszedtük ruháinkat, és több fordulóval kihordtuk a terepjáróhoz a pótlólag beszerzett holmikat is. Csak pár száz méterre voltunk a városka központjától, de a sötétségen csak néhány fénysugár tört át. A hajnal csupán keskeny, világosabb csík volt a keleti láthatáron. Teljes csönd volt, csupán egy-egy madár köszöntötte a közelítő reggelt.

Mikor végeztünk, a kocsit mellett maradtam, míg Wil pár szót váltott a barátjával. Amíg pakoltunk, vendéglátónk álmosan ácsorgott a verandán. Hirtelen zajt hallottunk az útkereszteződés felől. Három teherautó haladt a városközpont irányába, ahol leparkoltak.

- Azt hiszem, ez Jensen - mondta Wil. - Menjünk, nézzük meg, mit csinálnak - de csak óvatosan.

Több utcán vágunk át, míg elértünk a főútba torkolló, keskeny sikátorba, alig harminc méterre a teherautóktól. Kettőt éppen üzemanyaggal töltöttek fel, a harmadik a bolt előtt állt.

Négyen-öten lézengtek körülötte. Marjorie-t is láttam: a boltból lépett ki, és fölrakott valamit a kocsi, aztán épp felénk indult el, a szomszédos üzleteket nézegette.

- Menj, kérdezd meg, nem akar-e velünk tartani - suttogta Wil. - Megvárlak itt.

Kisurrantam a főútra, és ahogy közelebb értem, megrettentem. Ekkor vettem észre először, hogy Jensen embereinél automata fegyverek vannak. És pár pillanat múlva riadalmam megkettőződött: az utca túloldalán fegyveres katonák rejtőzködtek, és lopakodva igyekeztek bekeríteni Jensen csapatát.

Abban a pillanatban, amikor Marjorie észrevett engem, Jensen emberei is fölfedezték a katonákat, és szétszóródtak. Gépfegyverek ropogása hasított bele a csöndbe. Marjorie tekintetében feltűnt a rémület. Odarohantam hozzá, és magammal vonsoztam. Befutottunk a legközelebbi sikátorba. A lövöldözés folytatódott, többen spanyolul kiabáltak. Megbotlottunk egy halom hullámpapírban, és elvágódtunk, az arcunk majdnem összeért.

- Gyerünk! - kiáltottam, és talpra ugrottam. Marjorie is feltápáskodott, de azonnal újból lerántott a földre, és a sikátor túlsó vége felé mutatott. Két fegyveres férfi lapult ott, háttal felénk, a szomszéd utcát kémelve. Megdermedtünk. A fegyveresek végül átrohantak az utcán, és eltűntek a túloldali fák között.

Tudtam: vissza kell jutnunk Wil barátjának a házához, a terepjáróhoz. Biztos voltam benne, hogy Wil is odamegy. Óvatosan a sikátor végéig lopóztunk. Jobb felől dühös ordítás és lövöldözés hallatszott, de nem láttunk senkit. Kinéztem balra is - senki. Wilnek sem láttam nyomát. Arra gondoltam, talán már megelőzött.

- Fussunk át a parkon! - mondtam Marjorie-nak, aki már összeszedte magát, visszanyerte határozottságát. - A fák között balra tartsunk. Ott a terepjáró.

- Rendben - felelte.

Fürgén átszaladtunk az úttesten, és a fák között siettünk vissza a házhoz. Közelebb érve láttam, hogy a kocsi még ott áll, de semmi mozgást nem vettem észre. Már épp arra készültünk, hogy bemenekülünk a házba, amikor a sarkon befordult egy katonai dzsip, és lassan közeledett. Ugyanebben a pillanatban Wil keresztünyargalt az udvaron, beindította a terepjárót, és elrobogott az ellenkező irányba. A katonai gépkocsi a nyomába eredt.

- A fenébe! - fakadtam ki.

- Most mit csináljunk? - szólalt meg Marjorie, és arcán ismét ott volt a rémület.

A szomszéd utcában lövések dörrentek, ezúttal közelebről. Előttünk sűrűbb volt az erdő, a talaj meredeken emelkedett, és hegyoldalban folytatódott - ez volt az a város fölé tornyosuló, észak-déli irányban húzódó hegygerinc, amelyet a minap megfigyeltem.

- Másszunk fel a tetejére - mondtam. - Gyorsan!

Több száz métert kapaszkodtunk fölfelé a hegyoldalon. Egy nyiladékbán megálltunk, és visszaneztünk a városra. Az utakat katonai járművek özönlötték el, látni lehetett, hogy házról házra járva mindent átkutatnak. Alattunk, a hegy lábánál vezényszavakat kiáltozott valaki, hangját az erdő letompította, csak foszlányok jutottak a fülünkbe.

Sietve folytattuk utunkat fölfelé. Futottunk, egyebet nem tehattünk.

*

Egész délelőtt a gerinc mentén haladtunk észak felé, csak olyankor álltunk meg, ha a tőlünk balra, párhuzamosan futó hegyoldalba vágott úton felbukkant egy-egy jármű. Többnyire ugyanolyan, acélszürkére mázolt katonai dzsipek jártak, amelyeneket korábban láttunk, de néha elhúzott egy-egy civil kocsi is. Fonák helyzet volt: ez az út jelentette számunkra az egyetlen tájékozódási lehetőséget és biztonsági támpontot is a vadonban.

Előttünk a két hegyoldal közelebb hajolt egymáshoz, és meredekebbé vált. Töredezett sziklaormok magasodtak a közbezárt völgy fölé. Észak felől egyszer csak megjelent egy

terepjáró, ugyanolyan, mint amilyenel Wil járt, és fürgén befordult egy mellékútra, amely éles kanyarokkal lefutott a völgybe.

- Mintha Wil lenne az - mondtam a szememet meregetve.

- Menjünk le mi is - javasolta Marjorie.

- Várjunk még. Mi van, ha ez csapda? Mi van, ha elfogták Wilt, és a kocsival akarnak előcsalni bennünket?

Marjorie arca elkámpicsorodott.

- Maradj itt - javasoltam -, én lemegyek, te fentről figyelj. Ha minden oké, jelt adok, csak akkor gyere utánam.

Nagy nehezen beleegyezett; mászni kezdtem lefelé a meredek hegyoldalon, arrafelé, ahol a terepjáró megállt. A lombokon át láttam, hogy valaki kiszáll a kocsiból, de azt már nem láttam, hogy ki az. A bokrokba, fákba kapaszkodva ereszkedtem egyre lejjebb, néha megmecsúsztam a mély talajon.

Végül eljutottam egy pontra, ahol a terepjáró épp átellenben volt velem a túloldalon, talán százméternyire tőlem. A vezetője a hátsó lökhárítónak támaszkodott; még mindig nem sikerült megállapítanom, hogy ki lehet. Kihajoltam oldalt, hogy jobban lássam. Wil volt az. Futva indultam tovább, és egyszer csak kicsúsztam alólam a lábam. Az utolsó pillanatban sikerült elkapnom egy bokrot, és visszahúznom magam. Gyomromat marokra szorította a félelem; jó húszméteres szakadék tátongott alattam. Kis híja volt, hogy ott nem hagytam a fogam.

Az ágakba kapaszkodva fölálltam, és integettem, hogy Wil észrevegyen. A hegyoldalt figyelte a fejem fölött, aztán lejjebb siklott a tekintete, és ekkor meglátott. Elindult felém a bokrok között, én meg a szakadékot mutogattam neki.

Előrehajolva lenézett a völgybe, aztán átkiáltott hozzám: - Sehol sem látok átjárót. Le kell másznod a völgybe, különben nem jutsz át.

Bólintottam, és már inteni akartam Marjorie-nak, amikor távoli motorzúgás ütötte meg a fülem. Wil beugrott a kocsijába, és elrobogott a főút felé. Én sietve kapaszkodni kezdtem vissza a gerincre. A lombokon át láttam Marjorie alakját, ő is elindult felém.

És akkor Marjorie háta mögött hirtelen spanyol nyelvű kiáltások hangzottak fel, mintha többen csörtetnének a bozótban. Marjorie lekuporodott egy szikla mögé. Én is irányt váltottam, bal felé haladtam tovább, de közben igyekeztem a növényzetten át szemmel tartani Marjorie-t. És épp amikor újból megpillantottam, hangosan felsikoltott: két katona ragadta meg a karját, és talpra rántotta.

Legörnyedve futottam tovább felfelé a lejtőn, Marjorie rémült arca ott lebegett előttem. A gerincre érve észak felé haladtam tovább, a szívem páni félelemtől dübörgött.

Jó másfél kilométert tehettem meg, amikor megálltam, és füleltem. Sem mozgást, sem beszédet nem hallottam. Hanyatt vetettem magam, megpróbáltam lazítani, összeszedni a gondolataimat, de Marjorie elfogásának rettenetes emléke mindent elnyomott. Miért is kértem, hogy maradjon egyedül odafent? Mit tehetek most?

Felültem, mélyet lélegeztem, és szemügyre vettem az utat a szemközi hegyoldalon. Míg futottam, egyetlen jármű sem haladt el rajta. Hegyeztem a fülem: semmi, csupán az erdő megszokott hangjai. Lassanként kezdtem megnyugodni. Végül is nem történt más, csak elfogták Marjorie-t. Nem bűnös semmiben, egyszerűen elmenekült a lövöldözés elől. Lehet, hogy csak addig tartják fogva, amíg beigazolódik, hogy tudományos kutató.

Folytattam utamat észak felé, kezdett visszatérni a derékfájásom. Mocskosnak, kimerültnek éreztem magam, gyomromba időnként belemart az éhség. Két óra hosszat gyalogoltam, közben nem gondoltam semmire, és nem láttam senkit.

Aztán egyszer csak rohanó lábak zaját hallottam meg jobb felől. Megdermedtem, hallgatóztam, de a nesz abbamaradt. A fák itt nagyobbra nőttek, beárnyékolták a talajt maguk alatt, ettől ritkább volt az aljnövényzet. Ötven-hatvan méterre is elláttam, de semmi sem

mozdult. Megkerültem a tőlem jobbra heverő, hatalmas sziklát és néhány fatörzset; igyekeztem oly halkán járni, amennyire csak tudtam. Három jókora sziklatömb állt utamban, kettőn túljutottam. Még mindig semmi mozgás. Túljutottam a harmadikon is. Ágak roppantak a hátam mögött. Lassan megfordultam.

A szikla mellett ott állt a szakállas óriás, akivel Jensen tanyáján találkoztam. Tekintetében vad rémület ült, automata puskát szögezett a mellemnek, a keze enyhén remegett. Láttam, töri a fejét, hogy hol látott már.

- Várjon - dadogtam. - Jensen ismerőse vagyok.

Összehúzott szemmel végigmért, aztán leengedte a fegyvert. Ekkor az erdőben megmozdult valaki. A szakállas elrohant mellettem észak felé, két kézzel szorongatva a fegyvert. Ösztönösen a nyomába eredtem. Rohantunk, ahogy erőnkől tellett, kerülgetve az ágakat, a sziklákat, és csak néha pillantottunk hátra.

Több száz méternyi futás után a szakállas megbotlott, elesett, én továbbrohantam, és két távolabbi szikla között leroskadtam, hogy kifújjam magam és hátranézzek. Egy magányos katonát pillantottam meg; épp a feltápászkodó szakállásra emelte fegyverét. Mielőtt egy hangot is kiadhattam volna, meghúzta a ravaszt. Az óriás a hátába kapta a golyókat, mellkasa szétszakadt, a vére engem is befecskendezett. A lövés sokszoros visszhangot vert a hegyoldalak között.

A szakállas egy pillanatig mozdulatlanul állt, üveges tekintete a semmibe meredt, aztán előrezuhant a teste. A vak rémület talpra ugrasztott, rohantam tovább északnak, csak el attól a katonától. Igyekeztem a sűrűben maradni, hogy minél több fa legyen köztem és a fegyver között. A talaj egyre szaggatottabb lett, és meredeken szökött a magasba.

Egész testemben remegtem a kimerültségtől és a félelemtől, miközben kiszögelléstől kiszögellésig kapaszkodtam fölfelé. Éppen sikerült becsusszannom egy szikla mögé, amikor felpillantott; úgy éreztem, egyenesen rám néz. A földhöz lapultam, kúszva haladtam fölfelé, míg néhány további sziklát magam mögött nem hagytam. Aztán a meredek hegyoldal lankásabb szakaszban folytatódott, amelynek pereme eltakart a katona szeme elől. Itt megint talpra ugrottam, és futottam a sziklák meg a fák között, ahogy a lábam bírta. Tudatomat köd borította. Gondolni sem tudtam másra, csak a menekülésre. Visszanézni nem mertem, de biztos voltam benne, hogy hallom a hátam mögött a katona lábdobogását.

A terep továbbra is emelkedett, küszködve haladtam fölfelé, és kezdett kifogyni az erőm. Az emelkedő tetején sík terület következett, ahol buja aljnövényzet és vastag törzsű fák nőttek, ezután pedig kopár sziklafal, ahol rendkívüli elővigyázatossággal, kezemnek-lábamnak szilárd támasztékot keresve kellett átóvakodnom. Feljutottam a csúcsra, és a szívem is majdnem megállt attól, amit láttam. Jó ötvenméteres szakadék állt előttem. Nem mehettem tovább.

Végem van, gondoltam, nekem befellegzett. Hátam mögött kövek gördültek alá a hegyoldalban, jelezve, hogy a katona gyorsan közeledik. Térdre roskadtam. Minden erőm elhagyott, a végsőkig kimerültem - egy utolsó sóhajjal megadtam magam sorsomnak. Tudtam: hamarosan eldördül a fegyver, és belém fúródnak a golyók. Érdekes módon a halál gondolata szinte örömmel töltött el, hiszen egyet jelentett azzal, hogy vége lesz a rettegésnek. Míg vártam a lövéseket, eszembe jutottak az emlékek a régi vasárnapi iskolából, ahol gyermeki ártatlansággal gondolkoztam Istenről. Milyen lesz vajon a halál? Igyekeztem, hogy teljes nyitottsággal fogadjam az élményt.

Sokáig vártam, közben cserbenhagyott az időérzésem. Aztán egyszer csak észbe kaptam: nem történik semmi! Körülnéztem, és ekkor vettem észre először, hogy a hegyvidék legmagasabb csúcsán állok. Az összes többi orom mind alacsonyabb volt ennél, minden irányban szinte határtalan panoráma tárult elém.

Szemem mozgást érzékelt. Messze alattam, a déli lejtő lába felé, hanyagul lépdelve távolodott tőlem a katona. Vállára akasztva vitte Jensen emberének a puskáját.

A látvány egészen átmelegített, hangtalan nevetés rázta meg a testem. Mégis sikerült túlélnem! Elfordultam, és törökülésben leültem a sziklára, hogy kiélvezzem az öröm minden cseppjét. Ott akartam maradni mindörökre. Kristálytisza idő volt, ragyogott a nap, kéklert az ég.

Ahogy ott ültem, váratlanul az az érzés fogott el, hogy azok a kék hegyek a láthatáron szinte megfogható közelségben vannak. Ugyanígy a fejem fölött lebegő fehér felhőpamacsok. Úgy éreztem: ha akarnám, meg is érinthetném őket.

Kinyújtóztam az ég felé, és közben különös testi érzés kerített hatalmába. A karom hihetetlen könnyedén emelkedett, a gerincem, a nyakam és a fejem minden erőfeszítés nélkül tökéletes egyenest alkotott. Támaszkodás nélkül álltam fel a törökülésből, és megmozgattam izmaimat. Olyan könnyűnek éreztem magam, hogy szinte képes lettem volna fölrepülni a levegőbe.

A távoli hegyeket nézve észrevettem, hogy a Hold fönt van az égen, épp lenyugodni készül. Negyedhold volt; úgy függött a láthatár fölött, mint egy felfordított gyümölcsöstál. Azonnal megértettem, miért ilyen az alakja. A Nap sok millió kilométerrel a fejem fölött a Holdnak csak a tetejét világította meg. Érzékeltem a Napot a holdfelszínnel összekötő fénysugarak vonalát, és ez a felismerés valamiképpen kitolta tudatom határait.

El tudtam képzelni, hogy a Hold már lebukott a horizonton; tudtam, milyen alakzatot mutat azoknak, akik tőlem nyugatabbra élnek, és még látják. Elképzeltem, milyen lesz, amikor pontosan a lábam alá ér, a földgolyó túlsó oldalán. Az ottaniak teleholdat látnak majd, mert a Nap a fejem fölött van, és sugarai a Föld mellett elhaladva épp merőlegesen érik el a Holdat.

Ettől a gondolattól különös érzés futott végig rajtam. A hátam még egyenesebb lett - elképzeltem, sőt megtapasztaltam, hogy amennyi tér a fejem fölött van, ugyanannyi található a lábam alatt is, a földgolyó túlsó oldalán. Életemben először megtudtam, hogy a Föld gömb alakja nemcsak tudományos ismeret, hanem valóságos, átélhető érzés.

Ez a kitágult tudatállapot egy bizonyos szinten hihetetlenül izgalmas volt, egy másik szinten viszont teljesen természetes, mondhatni: szokványos. Nem volt más vágyam, csak ott lebegni, mintegy felfüggesztve, a minden irányban végtelen tér kellős közepén. Ahogy ott álltam, a megszokott érzésektől teljesen eltérő benyomások értek: lábammal nem kellett leküzdenem a Föld gravitációját, inkább úgy éreztem, hogy egy belső, felhajtó erő emel a magasba. Úgy lebegtem, mint egy léggömb, amelyben épp annyi hélium van, hogy ellensúlyozza a nehézkedési erőt; lábam épp hogy érintette a talajt, mintha egy éven át intenzíven edző, csúcsformában lévő atléta lettem volna - csak épp még annál is könnyedebbnek és összeszedettebbnek éreztem magam.

Megint leültem a sziklára, és minden ismét olyan közelinek tűnt: a töredezett orom, amelyen ültem, a fák alattam a völgyben, a többi hegy a láthatár peremén... Ahogy a szélben hajladozó faágakat néztem, mozgásukat nemcsak látványként érzékeltem, hanem fizikailag is, akárha a hajamat lobogtatta volna a szél.

Mindent úgy érzékeltem, mintha hozzám tartozna, részem volna. Ahogy ott ültem a hegycsúcson, és körülöttem minden irányban lefelé tartott a hegység, pontosan úgy éreztem, ahogy mindig is gondoltam: hogy a fizikai testem csupán fej egy sokkalta nagyobb testen, amelynek része minden, amit látok. Élménnyé vált bennem a gondolat, hogy a mindenség az én szememen keresztül tekint önmagára.

Ez az érzéklet visszahozott egy emlékezetvillanást. Tudatom visszarepült az időben, túl a perui utazás kezdetén, túl a gyermekkoromon, túl a születésem. Felismertem, hogy életem nem a fogantatásommal, a megszületésemmel kezdődött, hanem sokkal korábban: amikor többi részem, a valódi testem, maga a világmindenség keletkezett.

Az evolúció tudománya mindig is untatott, de most, hogy tudatom visszafelé száguldott az időben, eszembe jutott minden, amit eddig erről a témáról olvastam; eszembe jutottak a

beszélgetések a barátommal, aki Reneau-ra hasonlított. Ez volt a fő érdeklődési köre: az evolúció.

Most mintha minden ismeret és tudás konkrét emlékekkel kapcsolódott volna össze. Valami módon emlékeztem arra, hogy mi zajlott le, és az emlékek új megvilágításba helyezték az evolúciót.

Figyeltem, ahogy az első anyag berobbant az univerzumba, és rájöttem - miként a Harmadik Felismerés mondja -, hogy ez az anyag egyáltalán nem volt még szilárd. Egy bizonyos szinten rezgő, vibráló energia alakjában jelent meg, és a kezdetekben csupán a legegyszerűbb rezgésformában létezett: a hidrogénnek nevezett elem formájában. Az univerzum akkoriban csak hidrogénből állt.

Megfigyeltem, ahogy a hidrogénatomok egymás felé gravitálnak: mintha ennek az energiának az volna az alapvető rendező elve, hogy olyan mozgást végezzen, amely bonyolultabb létállapotot eredményez. És amikor a hidrogén tömegei elértek egy bizonyos sűrűséget, az anyag átvált és égni kezdett, így jött létre az, amit mi csillagnak nevezünk; a hidrogénatomok pedig égés közben fúzió mentek keresztül, és magasabb rezgésállapotot értek el; létrejött a héliumnak nevezett elem.

Figyeltem tovább: ezek az első csillagok előregedtek, végül felrobbantak, a maradék hidrogént és az újonnan keletkezett héliumot szétszórták a térben. És újra kezdődött az egész folyamat. A hidrogén és a hélium összezuhan, a hőmérséklet egy idő után elérte az új csillagok keletkezéséhez szükséges hőfokot, beindult a fúzió, és a héliumból kialakult a lítium nevű elem, amelynek rezgése egy szinttel ismét magasabb volt.

És így tovább... a csillagok minden következő generációja olyan anyagot hozott létre, amely korábban nem létezett, míg végül kialakult és mindenütt szétszóródott az alapvető kémiai elemek széles spektruma. Az anyag evolúció útján fejlődött a legegyszerűbb rezgésű energiától, a hidrogéntől a szénig, amelynek rezgése rendkívül magas. Együtt volt a díszlet a színpadon, hogy lejátszódjék az evolúció következő fejezete.

Amikor a mi Napunk kialakult, az anyag egyes részei keringési pályára álltak körülötte, és ezek közül az egyik, a Földön együtt volt minden létező elem, így a szén is. Ahogy a Föld lehűlt, az olvadt masszában található gázok a felszínre emelkedtek, vízpárát alkottak, és elkezdődtek a hatalmas esőzések, amelyek hatására a száraz földkéreg mélyedéseiben kialakultak az óceánok. Amikor pedig a Föld felszínének már nagy részét víz borította, kitisztult az ég, és a ragyogó Nap fényben, melegben és sugárzásban fürdette meg az új világot.

A sekély tavakban, medencékben, pocsolyákban, a bolygón időnként végigvonuló, villámlással kísért zivatarok hatására az anyag túllépett a szén rezgési szintjén, és egy még bonyolultabb állapotba került: az aminosavak rezgésállapotába. De az evolúció történetében most először fordult elő, hogy ez a szint önmagában nem volt eléggé stabil. Az anyagnak állandóan más anyagot kellett elnyelnie ahhoz, hogy rezgésszintjét megőrizze. Ennie kellett. Létrejött az élet, az evolúció új lépcsőfoka.

Láttam, hogy ez az élet - bár még csak a vízben létezett - két jól elkülöníthető formára oszlott. Az egyik forma, amelyet növényeknek nevezünk, szerves anyagokon élt, ezeket alakította táplálékká, a légkörben található szén-dioxid felhasználásával. A növények melléktermékként szabad oxigént bocsátottak ki: korábban ez nem történt meg. A növényi élet gyorsan elterjedt az óceánokban, majd a szárazföldön is.

A másik forma - amelyet állatoknak nevezünk - rezgése fenntartására szerves anyagot használt. Figyelő tekintetem előtt az állatok benépesítették az óceánokat - ez volt a halak nagy korszaka -, és amikor a növények már elegendő oxigént bocsátottak ki a légkörbe, elkezdtek a szárazföldek meghódítását is.

Láttam a kétélűeket - ezek félig még halak voltak, de már valami új is volt bennük -, amint elhagyják a vizet, és a friss levegőt tüdővel lélegzik be. Az anyag megtette a következő ugrást

a hullókgig: a dinoszauruszok nagy korszaka következett el. Majd eljöttek a melegvérű emlősök, és ugyanígy elterjedtek a Földön. Felismertem: minden új faj megjelenése azt jelentette: az élet - az anyag - egy magasabb rezgésállapotba lépett. Aztán véget ért a folyamat. A csúcson ott állt az emberiség.

Az emberiség. A látomás véget ért. Egyetlen szempillantás alatt áttekintettem az evolúció történetét, az anyag keletkezését és fejlődését, amelyet mintha egy titkos terv irányított volna az egyre magasabb rezgésállapotok felé, megteremtve az emberiség létrejöttének körülményeit... míg végül mi, valamennyien megjelenhettünk a színen.

Ahogy ott ültem a hegyen, szinte az is kirajzolódott előttem, hogy az evolúció miként halad még tovább az emberi életek során. Az evolúció további menete valamiképpen összefüggött az élet véletlenszerűségeinek átélésével. Ezekben az eseményekben van valamilyen mozzanat, ami továbbvezet bennünket az életben, ami magasabb szintű rezgést hoz létre, s ezáltal továbbviszi az evolúciót is. De teljesen mégsem sikerült megértenem, akárhogy igyekeztem.

Sokáig ültem ott a bérc tetején, körülölelt a béke és a teljesség érzete. Aztán hirtelen felfigyeltem rá, hogy a nap ereszkedni kezd a nyugati égbolton. Azt is észrevettem, hogy északnyugat felé egy város terül el - háztetők körvonalait láttam. A nyugati gerincen vezető út mintha épp arrafelé kanyargott volna.

Fölkeltem, és elindultam lefelé a sziklák között. Közben hangosan nevettem. Még mindig oly szoros egységben voltam a tájjal, hogy úgy éreztem, mintha a saját testemen járnék, mintha önmagam rejtett zugait fedezném fel. Hihetetlenül izgalmas volt.

Leértem a sziklaormokról a fák közé. A délutáni nap hosszú árnyékokat vetett az erdő talajára. Félúton különösen sűrű, hatalmas fák közé jutottam, és ahogy elindultam közöttük, érezhető változás ment végbe a testemben: a könnyedség és összehangoltság érzése volt. Megálltam, hogy közelről is szemügyre vegyem a fákat és alattuk a bokrokat; figyelmemet elsősorban az alakjukra, a szépségükre összpontosítottam. Fehér fény villódzását láttam, és minden növény körül rózsaszínes derengést.

Folytattam utamat, és egy folyóhoz értem, melynek kékes kisugárzása volt, és a közelében végtelen nyugalom, sőt álomosság töltött el. A lejtő aljára érve átkeltem a keskeny völgyön, és felkapaszkodtam a szemközti hegyoldalra, egészen az országútig. A kavicsos úttesten északnak vettem az irányt. Feltűnően könnyű volt a járás: inkább sétának éreztem, mint gyaloglásnak.

Észrevettem, hogy előttem az úton, a következő kanyarnál egy papi reverendába öltözött férfi halad. Egészen izgatott lettem. A legcsekélyebb félelem nélkül megszorítottam lépteimet, hogy utolérjem, és beszélhessek vele. Semmi kétségem sem volt afelől, hogy: tudom-e majd, mit mondjak neki. Tökéletes volt a közérzetem. Meglepetésemre azonban a pap eltűnt. Jobb kéz felől egy másik út ágazott le a völgy felé, de arrafelé nem láttam senkit. Előrefutottam a főúton, de arra sem járt egy lélek sem. Eszembe jutott, hogy visszamegyek, és a másik úton haladok tovább, de mivel a város előttem volt, végül is az országúton maradtam. Az a másik út mégis többször eszembe jutott.

Száz métert tehettem meg, és egy újabb kanyar után járművek motorzúgása ütötte meg a fülem. A fák között megláttam, hogy katonai kocsi oszlop közeledik nagy sebességgel. Egy pillanatig tétováztam, arra gondoltam, hogy az úton várom be őket, de aztán eszembe jutottak a lövöldözés borzalmai. Csak annyi időm maradt, hogy leugorjak az útról, és mozdulatlanul meglapuljak a földön. Tíz terepjáró robogott el melletttem. Semmiféle fedezék nem takart előlük, csak abban reménykedhettem, hogy senki nem néz arrafelé, ahol heverek. A kocsik öt méterre tőlem dübörögtek el, éreztem a kipufogógázt, jól láttam minden katona arckifejezését.

Szerencsémre senki sem vett észre. Mikor már messze jártak, bekúsztam egy nagy fa mögé. A kezem remegett, a béke és a tájjal való egygyé olvadás érzése semmivé foszlott. Gyomromat a szorongás immár ismerős görcsei szorították marokra. Nagy sokára visszamerészkedtem az

útra, de újból motorzúgást hallottam, megint iszkolhattam le a lejtőn. Két terepjáró húzott el mellettem, engem meg a hányinger kerülgetett.

Most már távol maradtam az úttól, és visszafelé indultam el nagy óvatosan: arra, amerről jöttem, és eljutottam ahhoz a bizonyos útelágazáshoz. Füleltem, nem hallok-e beszédet vagy mozgást, aztán elhatároztam, hogy elindulok az erdőben az út mentén, le a völgybe. Újból nehéznek éreztem a testemet. Közben tépelődtem: mit műveltem az előbb? Miért indultam el az úton? Alighanem elvette a lövöldözés kiváltotta sokk az eszemet, valami euforikus állapotba kerülhettem. Térj magadhoz - mondogattam. Óvatosnak kell lenned. Itt megölhetnek, ha a legkisebb hibát elköveted!

Megdermedtem. Elöttem az erdőben, úgy harnincméternyire ott volt a pap. Egy sziklával körülvett, hatalmas fa tövében ült, mintha szunyókálna. Ahogy megálltam és rámeredtem, kinyitotta a szemét. Összerezcentem, de ő csak mosolygott, és intett, hogy lépjek közelebb bátran.

Óvatosan közelítettem meg. Mozdulatlanul várt, míg mellé érek; ötven körüli, magas, szikár ember volt. Rövidre nyírt haja sötétbarna volt, akárcsak a szeme.

- Úgy nézem, segítségre szorul - szólalt meg hibátlan angolsággal.

- Ki maga? - kérdeztem.

- Sanchez atya a nevem. És maga kicsoda?

Elmondtam, hogy ki vagyok, és honnan jöttem, közben szédülés jött rám, úgyhogy előbb térdre ereszkedtem, majd le is ültem.

- Maga benne volt a culai eseményekben, igaz? - kérdezte.

- Tud valamit arról, mi történt ott? - kérdeztem elcsigázottan; nem tudtam, mennyire bízhatom meg benne.

- Csak azt tudom, hogy valaki a kormányban nagyon megharagudott. Nem akarják megengedni, hogy a Kézirat napvilágot lásson.

- Miért? - kérdeztem.

Felállt, és lenézett rám. - Jöjjön velem. A missziónk itt van a közelben. Nálunk biztonságban lesz.

Bólintottam, és nagy nehezen feltápáskodtam: beláttam, hogy nincs más választásom. Sanchez előttem ment az úton, modora határozott és tiszteletteljes volt, de gondosan mérlegre tette minden szavát.

- Keresik még a katonák? - kérdezte.

- Nem tudom - feleltem.

Pár percig hallgatott, aztán föltekerte a következő kérdést.

- A Kéziratot keresi?

- Már nem - jelentettem ki. - Most már csak életben akarok maradni, és hazajutni valahogy.

Bátorítólag bólintott, és én azon kaptam magam, hogy egyre jobban megbízom benne. Melegség volt a tekintetében, és ez nem maradt hatástalan. Wilre emlékeztetett. Végül eljutottunk a misszióba: kis házikók csoportja volt ez, középen közös udvarral, meg egy aprócska templommal. Gyönyörű helyen feküdt. Mikor odaértünk, a pap spanyolul mondott valamit egy másik egyházi ruhát viselő férfinak, és mindketten elsiettek. Figyeltem, merre mennek, de úrrá lett rajtam a fáradtság. Aztán Sanchez visszajött, és bevezetett az egyik kis házba.

Odabent egy közös helyiségből két hálószoza nyílt. A kandallóban lobogott a tűz. Nem sokkal utánunk bejött egy másik pap, és kenyeret meg egy tál levest hozott tálcán. A végső kimerültség határán voltam, mikor enni kezdtem; Sanchez udvariasan ült mellettem egy széken. Aztán hagytam magam rábeszélni, elnyújtóztam az egyik ágyon, és mélységesen mély álomba zuhantam.

Nyújtóztam egyet; éreztem a keményített ing érintését a bőrömön. Durva pamutból készült, kicsit dörzsölte is a nyakamat, de tiszta volt, és frissen vasalták. Arra ébredtem, hogy két pap forró vizet tölt egy kádba, és tiszta ruhát készít ki. Miután megfürödtem és felöltöztem, kimentem a középső szobába, ahol meleg brióst és szárított gyümölcsöt találtam az asztalon. Farkasétvággyal ettem, a papok közben mellettem álltak, és jóindulattal figyeltek. Miután jóllaktam, magamra hagytak, én meg kiléptem a házból az udvarra.

Amikor kiléptem az udvarra, azonnal észrevettem, milyen makulátlanul rendben tartják a területet. A kavicsos sétányokat aprólékos gonddal elültetett bokrok és sövények szegélyezték. Mindegyikről elmondható volt: úgy áll ott, hogy természetes szépsége kiegyensúlyozódjon. Nyírni egyiket sem nyírták.

Odasétáltam egy kőpadhoz, és leültem, szemben a kerttel. A nap már a fák koronája fölött járt, és kellemesen melengette az arcomat.

- Hogy aludt? - kérdezte egy hang a hátam mögött. Hátrafordultam. Sanchez atya állt ott szálegyenesen, és mosolyogva nézett rám.

- Nagyon jól - feleltem.

- Csatlakozhatom?

- Hogyne.

Perceken át egyikünk sem szólt; igazából oly hosszú ideig hallgattunk, hogy már kezdtem kényelmetlenül érezni magam. Többször ránéztem, és már nyitottam volna a számat, hogy megszólalok, de ő összehúzott szemmel, fejét kissé hátradöntve a nap felé fordította arcát.

Végül ő törte meg a csendet. - Szép helyet talált - jelentette ki. Tudtam: az udvarnak ezt a sarkát érti, meg a kőpadot.

- A tanácsára volna szükségem - mondtam. - Hogy tudnék biztonságosan hazajutni az Egyesült Államokba?

Komoly arccal fordult felém. - Nem tudom. Ez attól függ, a kormányzat mennyire tartja magát veszélyesnek. Mondja el, hogy került Culába.

Mindent elmeséltem neki, onnantól kezdve, hogy először hallottam a Kéziratról. Euforikus hangulatom a hegytetőn mostanra már valóságosnak, álságosnak tűnt, úgyhogy csak röviden utaltam rá. Sanchez azonban azonnal rákérdezett.

- Mit csinált azután, hogy a katona nem vette észre, és otthagya magát a hegyen?

- Odafent üldögéltem néhány órát - feleltem. - Azt hiszem, hatalmas megkönnyebbülést éltem át.

- Mit érzett még? - folytatta tovább.

Hebegtem-habogtam, aztán rászántam magam, hogy megpróbálom elmondani. - Nehéz szavakba foglalni - mondtam. - Euforikus érzés volt: mintha kapcsolatban lettem volna mindennel, és valami fantasztikus biztonságérzet vett erőt rajtam. A fáradtságom is teljesen elmúlt.

Sanchez elmosolyodott. - Misztikus élményben volt része. Sokan számoltak be ilyesmiről, akik a csúcs környéki erdőben jártak.

Tétován bólintottam.

Sanchez oldalt fordult a padon, hogy szembenézhesen velem. - Erről az élményről beszélnek az összes vallás misztikusai. Olvasott valaha ilyesfajta élményről?

- Talán, sok évvel ezelőtt - feleltem.

- De tegnapig ez csupán elméleti, intellektuális ismeret volt, igaz?

- Azt hiszem.

Egy fiatal pap jött oda, bólintott felém, aztán halkán mondott valamit Sanchez atyának. Sanchez bólintott, mire a fiatalember megfordult, és elment. Az idősebb pap pillantása követte minden lépését, ahogy keresztülvágott az udvaron, és vagy negyven méterrel távolabb bement egy parkszerű területre. Most figyeltem csak fel rá: ez is elképesztően tiszta és ápolt volt, tele

mindenféle növényvel. A fiatal pap a parkban többször is megállt, mintha keresne valamit, aztán egy bizonyos helyen leült. Úgy láttam, valamiféle lelki gyakorlatot végez.

Sanchez elmosolyodott, mint akinek öröme telik a látványban, aztán felém fordult.

- Azt hiszem, most eléggé veszélyes volna hazautazással próbálkoznia - mondta. - De ki fogom puhatolni, mi a valóságos helyzet, és mi történt a barátaival. - Felállt, és szembefordult velem. - Most viszont el kell intéznem néhány dolgot. Kérem, higgye el, hogy tőlünk megkapja a lehető legtöbb segítséget. Remélem, kényelmesen fogja érezni magát. Pihenjen, erősödjön.

Bólintottam. Sanchez a zsebébe nyúlt, és egy papírköteget húzott elő. - Ez az Ötödik Felismerés - mondta. - Arról az élményről szól, amit maga is átélt fenn a hegyen. Azt hiszem, érdekelni fogja.

Vonakodva elfogadtam az iratot, ő pedig folytatta. - Mit értett meg a legutóbb olvasott felismerésből? - kérdezte.

Tétováztam a válasszal. Nem szívesen gondoltam a Kézíratra, sem a felismerésekre. Végül így feleltem: - Azt, hogy az emberek valamiféle versengést folytatnak egymás energiájáért. Amikor sikerül rávennünk másokat, hogy fogadják el a mi nézeteinket, akkor velünk azonosulnak, energiájuk átáramlik belénk, és ettől erősebbnek érezzük magunkat.

Sanchez mosolygott. - Tehát a probléma abból adódik, hogy mindenki irányítani és manipulálni akarja a másikat, hogy megszerezze az energiáját, mert úgy érzi, kevés van belőle, igaz?

- Igen.

- De van más megoldás is: egy másfajta energiaforrás?

- Igen, a legutóbbi felismerés ilyesmire utalt.

Sanchez bólintott, és határozott léptekkel elindult a templom felé.

Pár percig a térdekre könyökölve ültem, nem is néztem az ölemben fekvő fordításra. Továbbra is úgy éreztem: elment tőle a kedvem. Az utóbbi két nap eseményei lelohasztották lelkesedésemet; sokkal szívesebben elmélkedtem azon, hogyan térhetnék vissza az Egyesült Államokba. Aztán észrevettem, hogy a fiatal pap feláll a fák között. Lassan sétált néhány lépést, aztán öt-hat méterrel az előző helytől ismét felém fordult, és leült.

Érdekelni kezdett, vajon mit csinálhat. Aztán rájöttem: alighanem olyasmivel foglalkozik, amiről a Kézirat is beszél. Felütöttem az első oldalt, és olvasni kezdtem.

A szöveg egy új típusú megértésről beszélt, amelyet hosszú időn át misztikus tudatnak neveztek. A huszadik század utolsó évtizedeiben, szögezte le a Kézirat, erről a megértésről mind szélesebb körben bizonyosodik be, hogy mindenki számára elérhető, ahogyan azt sok ezoterikus vallás gyakorlói bebizonyították. A legtöbb ember számára ez a tudat csupán ésszel felfogható fogalom marad, amelyről beszélgetni, vitatkozni lehet. De egy mindinkább növekvő embercsoport élete folyamán villanásnyi időszakokra valóban meg fogja tapasztalni ezt a tudatállapotot. A Kézirat azt állította, hogy ez az élmény kulcsszerepet játszik majd az emberi konfliktusok felszámolásában, mert közben az ember más forrásból jut energiához - abból a forrásból, amelynek tetszésünk szerinti kiaknázását végül valamennyien meg fogjuk tanulni.

Megálltam az olvasásban, és ismét a fiatal papra néztem. A szeme nyitva volt, és mintha egyenesen rám nézett volna. Bólintottam felé, bár arcvonásait nem láttam tisztán. Meglepetésemre visszabólintott, és ajka halvány mosolyra húzódott. Aztán felállt, és elindult. A baloldalamon haladt el a ház felé. Figyeltem, ahogy a tekintetemet kerülve átvág az udvaron, és eltűnik az épületben.

Mögöttem lépések csikordultak a kavicson; megfordulva láttam, hogy Sanchez atya kilép a templomból. Mosolyogva közeledett felém.

- Nem is tartott olyan soká - mondta. - Szeretné jobban megnézni a környéket?

- Igen - feleltem. - Meséljen ezekről az üldögélőhelyekről - mutattam arrafelé, ahol a fiatal pap foglalt helyet az előbb.

- Menjünk oda - javasolta.

Átvágtunk az udvaron; Sanchez közben elmesélte, hogy a misszió már több mint négyszáz éves, és egy spanyol misszionárius alapította: egy rendkívüli ember, aki azt tartotta, hogy a környékbéli indiánokat a szívükön át kell megnyerni, nem kard által való zsarolással. Működött is ez a szemlélet, folytatta Sanchez. Részint az eredményei, részint a misszió eldugott fekvése miatt megengedték a papnak, hogy a maga útját járja.

- Mi az ő nyomdokait követjük, belül keressük az igazságot - mondta Sanchez.

Az üldögélőhely tökéletesen harmonikus képet mutatott. A sűrű erdőből körülbelül félhektárnyi területet kitisztítottak, a bokrok és virágzó növények között simára koptatott folyami kavicssal kirakott sétányok kanyarogtak. A növények egymástól való távolsága itt is kiemelte egyedi formájukat, szépségüket, akárcsak az udvaron.

- Hol szeretne leülni? - kérdezte Sanchez atya.

Körülnéztem, hogy felmérjem, milyen választási lehetőségeim vannak. Előttünk több, fülkeszerűen kialakított nyiladék sorakozott, amelyek önmagukban is teljesek voltak. A nyitott területet mindegyikben szépséges növények, szikladarabok és különböző magasságú fák vették körül. Balra tőlünk az egyikben több sziklát láttam; itt ült az előbb a fiatal pap.

- Például ott - feleltem.

Sanchez atya bólintott, odamentünk, letelepedtünk. Sanchez perceként át mélyeket lélegzett, aztán rám nézett.

- Meséljen még arról az élményről ott a hegytetőn - mondta.

Ellenállás támadt fel bennem.

- Nem tudom, mit mondhatnék még. Nem tartott sokáig.

A pap szigorúan rám nézett. - Az, hogy az érzés véget ért, amikor magát újból elfogta a félelem, nem teszi az élményt jelentéktelenné. Lehet, hogy ezt a tudatállapotot vissza kellene szerezni.

- Lehet - feleltem. - De számomra nem könnyű kozmikus érzéseket ápolgatni, ha közben az életemre törnek.

Sanchez nevetett, iménti keménysége teljesen feloldódott.

- Maguk itt a misszióban a Kéziratot tanulmányozzák? - kérdeztem.

- Igen - hangzott a válasz. - Azt tanítjuk, hogyan lehet elérni azt az élményt, amivel a hegycúcson találkozott. Maga sem bánná, ha az az érzés visszatérne, igaz?

Beszélgésünket egy távoli hang szakította félbe: egy pap az udvarról Sanchez atyát szólította. Sanchez elnézést kért, odament, és a másik pappal kezdett tárgyalni. Én hátradőltem, és a közeli növényeket, köveket nézegettem, tekintetemet kissé éléltelenítve. A legközelebbi bokron alig észrevehető fény burkot figyeltem meg, a kövek körül pedig semmit sem láttam.

Aztán Sanchez visszajött.

- Egy időre magára kell hagynom - mondta. - A városban akadt dolgom. Legalább megpróbálhatok híreket hozni a barátairól, esetleg azt is kipuhathatom, mennyire volna biztonságos útnak indulnia.

- Nagyszerű - mondtam. - Még ma visszatér?

- Nem hiszem - felelte. - Valószínűbb, hogy csak holnap reggel. Elbizonytalanodhattam, mert közelebb lépett hozzám, és kezét a vállamra tette.

- Ne nyugtalanodjék. Itt biztonságban van. Érezze otthon magát. Nézzen körül. Beszélgessen a papokkal, de vegye számításba, hogy vannak köztük nyitottabbak és zárkózottabbak is, a fejlettségi állapotuktól függően.

Bólintottam.

Sanchez atya mosolygott, és a templom mögé kerülve beszállt egy öreg teherautóba, amelyet addig észre sem vettem. A motor többszöri próbálkozás után beindult, és Sanchez a templom mellett rákanyarodott a hegygerinc felé vezető útra.

Órákon át üldögéltem a meditálóhelyen, és igyekeztem összeszedni gondolataimat. Azon törtem a fejem, vajon nem esett-e baja Marjorie-nak, és sikerült-e Wilnek egérutat nyernie. Többször átvillant az agyamon a jelenet, amikor Jensen emberét megölték, de elhessegettem az emléket, és igyekeztem megőrizni nyugalmamat.

Déltájban észrevettem, hogy néhány pap az udvar közepén teríteni kezd egy hosszú asztalt. Utána egy tucatnyi vagy még több pap foglalt helyet az asztal körül, és nekilátott az ebédnek. Egyikük felpillantott, észrevett, és intett, hogy csatlakozzam hozzájuk.

Bólintottam, odamentem, és egy tányérba kukoricát és babot szedtem magamnak. A papok mindegyike rám figyelt, de egyikőjük sem szólított meg. Amikor megdicsértem az ételt, szavaimat csak mosoly és udvarias gesztusok fogadták. Ha megpróbáltam elkapni valakinek a tekintetét, az illető azonnal lesütötte a szemét.

Egyedül ültem le az egyik padra, és elköltöttem ebédemet. Az étel sót egyáltalán nem tartalmazott, csak zöld fűszerekkel ízesítették. Ebéd után a papok összeszedték a tányérokat; ekkor a templomból sietve előjött egy újabb pap, és egy tiszta tányéron összekészítette saját ebédjét. Körülnézett, hová ülhetne le, s ekkor találkozott a tekintetünk. Elmosolyodott: ő volt az, akit korábban az üldögélőhelyen láttam. Viszonoztam a mosolyát, erre odajött hozzám és tört angolsággal megszólított.

- Leülhetek ide a padra? - kérdezte.

- Persze - feleltem.

Leült, és enni kezdett. Nagyon lassan evett, hosszasan rágott minden falatot, és közben néha rám mosolygott. Alacsony, sovány, inas férfi volt, a haja szénfekete, a szeme világosabb barna.

- Ízlik az ebéd? - kérdezte.

Az ölemben tartottam a tányéromat. Még több kanál kukorica volt benne.

- Nagyon - feleltem két falat között. Ismét elcsodálkoztam, milyen lassan, céltudatosan rágja az ennivalót. Megpróbáltam utánozni, és akkor jöttem rá, hogy az asztal körül az összes pap így evett.

- Itt a missziónál termesztik az ennivalót? - kérdeztem. Habozott a válasz előtt, és lassan nyelt egyet.

- Igen. Nagyon fontos, hogy mit eszik az ember.

- Szoktak meditálni a növények között? - érdeklődtem tovább.

Meglepve kapta fel a fejét. - Olvasta a Kéziratot? - kérdezte.

- Az első négy felismerést.

- Termesztett már konyhakerti növényeket?

- Ó, nem. Még csak most tanulom ezt az egészszet.

- Az energiamezőket látja?

- Néha.

Pár percig némán evett.

- Az étel az első számú energiaforrás - mondta aztán.

Bólintottam.

- De ahhoz, hogy a benne lévő energiát tökéletesen hasznosítsa az ember, az ételt értékelni kell... hogy is mondják...

Törte a fejét, hogy eszébe jusson a megfelelő angol kifejezés. - Élvezni kell - mondta végül.

- Az ízlelés a kapu. Az ízeket meg kell becsülni. Ez a jelentősége az étkezés előtti imának. Az ima nemcsak hálaadás: ettől válik az étkezés kegyes cselekedetté, szent dologgá, Így megy át az étel energiája az ember testébe.

Fürkésző pillantással nézett rám, hogy értem-e.

Szó nélkül bólintottam. A pap elgondolkodott.

Azt akarja ezzel mondani, gondoltam, hogy a vallások szokásos hálaimája mögött lényegében az enivaló megbecsülése rejlik, és az az értelme, hogy ennek következtében a test jobban hasznosítja a táplálék energiáját.

- De az étel befogadása csak az első lépés - folytatta a pap. - Miután az ember saját energiaszintje az étel által emelkedett, érzékenyebbé válik az energia más formáira is... és fokozatosan megtanulja, hogy evés nélkül is befogadja az energiát.

Bólintottam, jelezve, hogy értem.

- A környezetünkben mindenben van energia - folytatta. - De minden dolog a maga sajátos energiáját tartalmazza. Ezért van az, hogy egyes helyeken az ember energiaszintje könnyebben megemelkedik, mint másutt. Attól függ, hogy az ott fellelhető energiafajták mennyire felelnek meg neki.

- Ezzel foglalkozott ma délelőtt? - kérdeztem. - Emelte az energiaszintjét?

Megörült a kérdésnek. - Igen - felelte.

- És hogyan csinálja? - kérdeztem.

- Nyitottnak kell lenni, össze kell kapcsolódnival, használni kell a szépérzékét, mint az energiamezők érzékelésében. De ezt a mozzanatot tovább kell vinni, mindaddig, amíg az ember azt nem érzi, hogy elkezd feltöltődni.

- Nem biztos, hogy értem.

Összevonta a szemöldökét e tompaeszúségtől. - Nem jönne át velem a meditálóhelyre? Ott meg tudnám mutatni.

- Oké - feleltem. - Miért ne?

Visszamentünk az udvaron át az üldögélőhelyre. Ott megállt, és körülnézett, mintha keresne valamit.

- Ott - mutatott egy pontra a sűrű erdő szélén.

Elindultunk a fák és a bokrok között kanyargó ösvényen. Egy nagy fa tövében nézte ki a helyünket. A fa vastag törzse nagy szikladarabok között nőtt ki; olyan volt, mintha egy hatalmas törpe a sziklahalmon ülne. A gyökerei a sziklák között tekeregve érték el végül a talajt. A fa körül virágzó bokrok nőttek félkörben, sárga virágaik különös, édes illatot árasztottak. A sűrű erdő szinte összefüggő zöld háttérrel adott az egésznek.

A pap útmutatása nyomán leültem a bokrok közötti tisztáson, arccal a göcsörtös fa felé, és a pap mellém telepedett.

- Szépnek látja ezt a fát? - kérdezte.

- Igen.

- Akkor... ööö... próbálja... megérezni...

Küszködött, hogy megtalálja a megfelelő szót. Egy percig törte a fejét, aztán így folytatta: - Sanchez atya mesélte, hogy tegnap figyelemre méltó élményben volt része fenn a hegytetőn. Fel tudja idézni, hogy mit érzett?

- Könnyű voltam, biztonságérzet fogott el, és úgy éreztem, mintha össze lennék kapcsolódva a tájjal.

- Összekapcsolódva? Hogyan?

- Nehéz elmondani - feleltem. - Olyan volt, mintha az egész táj a testem része volna.

- De mi volt az az érzés?

Elgondolkodtam. Mi volt az az érzés? Egyszerre eszembe jutott.

- Szeretet - bökte ki. - Szeretet volt minden iránt, ami létezik.

- Ez az - vágta rá. - Most érezze ugyanazt a fa iránt.

- Várjunk egy percet - tiltakoztam. - A szeretet nem kormányozható. Az vagy van, vagy nincs. Az ember nem utasíthatja magát, hogy szeressen valamit.

- Az ember nem utasítja magát - jelentette ki. - Az ember beengedi önmagába a szeretetet. De ahhoz előbb megfelelő állapotba kell hoznia a tudatát - például úgy, hogy felidézi, milyen érzés volt, és megpróbálja ismét átélni.

Néztem a fát, és megpróbáltam felidézni, milyen érzés fogott el a hegytetőn: Fokozatosan mindjobban sikerült átélnem a fa alakját, létezését. Egyre szebbnek láttam, míg a végén valóban feltámadt bennem a szeretet érzése. Ugyanazt éreztem, mint kisgyermekként az anyám iránt, nagybacska koromban pedig egy kislány, első szerelmem tárgya iránt. És - bár változatlanul a fát néztem - ez a különleges szeretet kitágult, átfogott mindent, mint egy széles háttérfüggöny. Mindenbe szerelmes voltam.

A pap távolabb húzódott, és figyelmesen nézett rám.

- Helyes - mondta -, most fogadja be az energiát.

Észrevettem, hogy nem rám néz, hanem valahogy mögém.

- Honnan tudja? - kérdeztem.

- Látom, hogy növekszik az energiamező a teste körül.

Behunytam a szemem, és igyekeztem felfokozni az érzést, hogy intenzitásában utolérje azt, amit a hegytetőn átéltem, de azt az élményt nem sikerült megismételniem. Ugyanabban a kontinuumban jártam, ugyanazt éreztem, de kevésbé. A kudarc elkeserített.

- Mi történt? - kérdezte a pap. - Visszaesett az energiaszintje.

- Nem tudom - feleltem. - Nem tudtam ugyanolyan erősen átélni, mint előzőleg.

Nézett rám, előbb derűsen, aztán türelmetlenül.

- Amit ott a hegyen átélt, ajándék volt. Áttörés egy új szemléletmód felé. Most azt kell megtanulnia, hogyan lehet előidézni azt az érzést, de azt csak apránként lehet.

Még távolabb vonult tőlem, és felszólított: - Próbálja újra.

Lehunytam a szemem, és igyekeztem mélyre engedni az élményeket. Végül ismét elborított az az érzés. Belehelyezkedtem, és igyekeztem fokongként erősíteni. Tekintetemet a fára irányítottam.

- Nagyon helyes - szólalt meg a pap váratlanul. - Most befogadja az energiát, és visszaadja a fának.

Odakaptam a fejem. - Visszaadom a fának?

- Amikor a dolgok szépségét és egyediségét csodálja - magyarázta -, energiát vesz fel. Ha eljut arra a szintre, hogy szeretetet érez, akkor visszaadhatja az energiát, ha úgy kívánja.

Sokáig ültem ott a fa előtt. Minél inkább a fára koncentráltam figyelmemet, minél jobban csodáltam színeit és formáját, annál több szeretet költözött belém. Szokatlan élmény volt. Elképzeltem, hogy energiám kiárad, és feltölti a fát, de látni nem láttam. A szemem sarkából észrevettem, hogy a pap feláll, és távozni készül.

- Milyen, amikor energiát adok át a fának? - kérdeztem.

Részletesen elmesélte a látványt, és én ráismertem: ezt láttam Vicientében, amikor Sarah energiát sugárzott a filodendron felé. Sarah-nak sikerült, bár alkalmasint nem is tudott róla, hogy az energiakisugárzáshoz a szeretet állapotának kell fennállnia. Nyilván automatikusan, tudattalanul jutott el ebbe az állapotba.

Aztán a pap elment, kísértelt a látóteremből. Én sötétedésig ott maradtam a fa előtt.

*

Amikor beléptem a házba, a két pap udvarias biccentéssel üdvözölt. Az este hűvösét a kandallóban lobogó tűz tartotta távol, a középső helyiségben olajlámpák világítottak. A levegőben zöldség - vagy talán krumplileves illatát éreztem. Az asztalon cseréptányér állt, mellette kanalak és egy tálcan négy szelet kenyér.

Az egyik pap sarkon fordult, és kiment, rám sem nézett közben. A másik lesütötte a szemét, és a fejével intett a kandalló melletti tűzhely felé, amelyen természetes vaskondér állt; fedele alól

kikandikált a merőkanál nyele. Mikor észrevettem a kondért, a pap megkérdezte: - Van még valamire szüksége?

- Azt hiszem, nincs - feleltem. - Köszönöm.

Bólintott, és ő is kiment. Egyedül maradtam. Fölemeltem a kondér fedőjét: krumplileves. Az illata alapján dús és felséges. Több merőkanállal szedtem a tányérba, leültem az asztal mellé, elővettem a Kézirat részletét, amelyet Sanchez atyától kaptam, és a tányérom mellé tettem, hogy evés közben olvashassam. A leves azonban olyan csodálatos volt, hogy teljes figyelmemet az evésnek kellett szentelnem. Utána összeszedtem az edényeket, és beletettem egy nagy lábosba, aztán leültem a kandalló elé, és mintegy hipnotizáltan bámultam a lángokba, míg a tűz le nem égett. Akkor eloltottam a lámpákat, és lefeküdtem.

Másnap hajnalban tökéletesen felfrissülve ébredtem. Odakint az udvaron kora reggeli köd gomolygott. Felszítottam a tüzet: gyújtóst tettem a parázsra, és amikor fellobbant, széndarabokkal raktam meg. Már éppen indultam volna a konyhába valami harapnivalóért, amikor meghallottam, hogy Sanchez teherautója közeledik.

Kimentem; Sanchez a templom mögül jött elő, egyik karján egy hátizsákot, a másikon több csomagot cipelt.

- Híreim vannak - mondta, és jelezte, hogy menjünk be a házba. Megjelent több más pap is; kukoricalepényt és aszalt gyümölcsöt hoztak. Sanchez üdvözölte őket, aztán leült velem az asztal mellé; a papok csöndben kisettenkedtek.

- A Déli Tanács papjainak találkozásán vettem részt - mondta Sanchez. - A tanácskozásnak a Kézirat volt a témája, és szerepeltek a napirenden a kormány legutóbbi erőszakos intézkedései is. Ez volt az első alkalom, hogy bármilyen papi csoport a nyilvánosság előtt támogatta a dokumentum ügyét. Alig nyitottuk meg az ülést, kopogtattak az ajtón, és egy kormány tisztviselő kért bebocsátást.

Elhallgatott, míg megrakta a tányérját, és alaposan megrágva evett pár falatot. - Ez a hivatalnok - folytatta - biztosított afelől, hogy a kormánynak egyetlen célja van a Kézirattal kapcsolatban: megóvni attól, hogy idegen erők húzzanak hasznot belőle. Közölte, hogy minden másolatot, amely perui állampolgárok birtokában van, engedélyeztetni kell. Kijelentette: megérti aggodalmunkat, de arra kér, hogy tartsuk be a törvényeket, és szolgáltsuk be példányainkat. Ígéretet tett, hogy haladéktalanul pótolja a kormány által készített másolatokkal.

- És beszolgáltatták? - kérdeztem.

- Dehogyan.

Pár percig némán ettünk, én is megpróbáltam olyan aprólékosan megrágni az ételt, élvezni az ízeket, mint ő.

- Megkérdeztük a culai erőszakos eseményekről - mesélte Sanchez -, és azt a választ kaptuk, hogy ez a reakció szükségszerű volt egy Jensen nevű személy ártalmatlanná tételéhez; ez a Jensen és az emberei állítólag egy idegen hatalom fegyveres ügynökei voltak. A céljuk, úgymond, az lett volna, hogy felkutadják a Kézirat lappangó részét, és kicsempézik Peruból. A kormánynak nem maradt más választása, mint letartóztatni őket. Magát és a barátait nem említette.

- Elhitték, amit ez az ember mondott?

- Egy szavát sem. Miután távozott, folytattuk a tanácskozást. Megállapodtunk, hogy a csendes ellenállás politikáját fogjuk követni. Továbbra is készítünk másolatokat a szövegről, és fokozott óvatossággal terjesztjük.

- Egyházi elöljáróik engedélyezni fogják ezt? - okvetetlenkedtem.

- Nem tudjuk - felelte Sanchez. - Az egyházi vezetők elítélték ugyan a Kéziratot, de mostanáig egyszer sem folytattak komoly vizsgálatot annak kiderítésére, hogy ki áll kapcsolatban vele. A legtöbb gondot egy északi főpap okozza. Sebastian bíboros. Ő a

hangadó a Kézirat üldözői között, és igencsak befolyásos ember. Ha sikerül rávennie a főpapokat egy erélyes nyilatkozatra, akkor bizony nagyon érdekes döntésre kényszerülünk.

- És miért üldözi annyira a Kéziratot?

- Mert fél.

- Mitől?

- Régóta nem beszéltem vele, és akkor is gondosan kerültük a Kézirat témáját. De azt hiszem, szerinte az embernek spirituális tudás nélkül, pusztán a hitre támaszkodva kell a kozmoszban élnie. A Kézirat szerinte aláássa a status quót, a világ hatalmi erőviszonyait.

- De hát hogyan lenne képes erre?

Sanchez elmosolyodott, és hátravetette a fejét. - Az igazság felszabadít.

Csak néztem rá, próbáltam megérteni, amit mondott, és közben rágcsáltam a kukoricalepényt a szárított gyümölcsessel. Ő is falatozott, aztán hátratólta a székét.

- Most sokkal erősebbnek látom - jelentette ki. - Beszélgetett valakivel?

- Igen - feleltem -, az egyik paptól megtanultam, hogyan kell rákapcsolódni az energiára. A nevét... nem értettem. Ott volt a meditálóhelyen, amikor tegnap reggel beszélgettünk, emlékszik? Később beszéltem vele, és akkor megmutatta, hogyan kell befogadni és visszavetíteni az energiát.

- John a neve - mondta Sanchez, és intett, hogy folytassam.

- Fantasztikus élmény volt - mondtam. - A felidézett szeretet által képes voltam megnyílni. Egész nap ott ültem, és lubickoltam benne. Azt az élményt, ami a hegytetőn ért utol, nem sikerült megismételnem, de közel jártam hozzá.

Sanchez elkomolyodott. - A szeretet érzését sokáig félremagyarázták. A szeretetet nem azért kell gyakorolni, hogy jók legyünk, hogy jobbá tegyük a világot valami elvont erkölcsi felelősségtudatból, sem azért, hogy lemondjunk az élvezetekről. Az energiával való összekapcsolódás először az izgalom érzését váltja ki, aztán az eufóriát, és végül a szeretetet. Ha az ember elég energiát talál ahhoz, hogy fenntartsa önmagában a szeretet érzését, az kétségkívül segítséget nyújt a világnak, de ennél sokkal közvetlenebbül segíti magát az embert. Ennél nagyobb élvezetre nem is vagyunk képesek.

Helyesltem, de közben észrevettem, hogy egy méterrel hátrább tolt a székét, és fókuszálatlan tekintettel nézeget.

- Milyen az energiamezőm? - kérdeztem.

- Sokkal nagyobb - felelte. - Azt hiszem, most remekül érzi magát.

- Így igaz.

- Helyes. Hát ezzel foglalkozunk itt.

- Meséljen róla - kértem.

- Azokat a papokat képezzük ki, akik aztán továbbmennek a hegyekbe, és az indiánokkal dolgoznak. Nagyon magányos hivatás, a papoknak rengeteg erőre van szükségük. Minden ember, aki itt tartózkodik, alapos szűrésen ment keresztül, és egy dolog közös valamennyiükben: mindegyiknek volt misztikusnak nevezhető élmény az életében.

Sok éven át tanulmányoztam ezt a fajta élményt - folytatta -, már azelőtt is, hogy a Kézirat előkerült, és azt hiszem, ha valakinek volt már ilyen misztikus élménye, akkor számára sokkal könnyebb újból arra a szintre emelni saját energiaszintjét. Mások is képesek az összekapcsolódásra, de nekik tovább tart. Ahogy maga is megtanulta: az élmény emlékének felidézése segít abban, hogy újraalkossa. Utána pedig fokozatosan felépíti.

- És milyen az ember energiamezeje, amikor ez történik?

- Kitágul, és megváltozik a színe.

- Milyen színű lesz?

- Általában tompa fehér, ilyenkor zöldekre vagy kékesre változik. De a legfontosabb az, hogy kitágul. Például amikor abban a misztikus élményben volt része a hegytetőn, energiamezeje kisugárzott az egész világmindenségbe. Összekapcsolódott a kozmosz

teljességével, energiát merített belőle, a saját energiája pedig cserében magába ölelt mindent mindenütt. Emlékszik rá, milyen érzés volt?

- Igen - feleltem -, olyan volt, mintha a teljes univerzum a testem lenne, én pedig csupán a feje, vagy még inkább: a szeme.

- Értem - mondta -, abban a pillanatban tehát a maga energiamezeje és az univerzumé egybeesett. Az univerzum lett a maga teste.

- Különös emlékek is támadtak bennem közben - meséltem. - Mintha emlékeztem volna rá, hogy ez a nagyobbik test, ez az én univerzumom miként fejlődött ki. Ott voltam. Láttam, amint az első csillagok kialakulnak a hidrogénből, és láttam az anyag egymást követő generációit kifejlődni ezekből az őscsillagokból. Az anyagot azonban nem láttam. Anyag helyett egyszerű energiarezgéseket észleltem, amelyek módszeresen fejlődtek egyre bonyolultabb állapotúvá. Aztán... aztán elkezdődött az élet, és fejlődött tovább, egészen az ember megjelenéséig...

Hirtelen elhallgattam; Sanchez is felfigyelt megváltozott hangulatomra.

- Mi történt? - kérdezte.

- Itt, az embernél megállt az evolúcióról őrzött emlékek sorozata - magyaráztam. - Éreztem, hogy a történet folytatódik, de nem voltam képes felfogni.

- A történet valóban folytatódik - mondta. - Az emberek viszik tovább az univerzum fejlődésének folyamatát az egyre magasabb és magasabb rezgésállapotok felé.

- Hogyan? - kérdeztem.

Mosolygott, de nem válaszolt. - Erről később beszéljünk. Most utána kell néznem pár dolognak. Találkozunk egy óra múlva.

Bólintottam. Sanchez fölvetett egy almát, és kiment. Követtem, de az udvaron eszembe jutott, hogy az Ötödik Felismerés fordítását a hálósobában hagytam, és visszamentem érte. Már korábban is többször gondoltam az erdőre, ahol Sanchez üldögélt, amikor először találkoztam vele. Fáradtságom és rémületem ellenére is észrevettem, hogy különlegesen szép az a hely, úgyhogy most elindultam a nyugat felé vezető úton, míg el nem jutottam arra a helyre, és most én ültem le ugyanoda.

Egy fa derekának támasztottam a hátam, kitakarítottam a tudatomat, és perceken át csak azzal foglalkoztam, hogy néztem az erdőt. Ragyogóan tiszta volt a reggel, friss szél járt a környéken, és összekocogtatta az ágakat a fejem fölött. Mélyeket lélegeztem, és a levegő rendkívüli módon felfrissített. Amikor a szél elcsöndesedett, elővettem a Kéziratot, és keresni kezdtem azt az oldalt, ahol abba hagytam az olvasást. Még mielőtt megtaláltam volna, motorzúgás ütötte meg a fületem.

Hasra vettem magam a fa tövében, és igyekeztem meghatározni, melyik irányból jön. A kocsis a misszió felől közeledett. Mikor közelebb ért, felismertem: Sanchez öreg teherautója volt: ő maga ült a volánnál. Felálltam, hogy észrevegyen.

- Gondoltam, hogy itt találom - mondta, mikor mellém ért. - Szálljon be. El kell mennünk innen.

- Mi történt? - kérdeztem, miközben behuppantam az utasülésre. A főútvonal felé mentünk tovább. - Egyik paptársam elmondta, hogy a faluban kihallgatott egy beszélgetést. A kormány megbízottai érkeztek a környékre; rólam és a misszióról kérdezősködnék.

- Mit gondol, mit akarhatnak?

Megnyugtató tekintettel nézett rám. - Nem tudom. Mondjuk: nem vagyok többé biztos abban, hogy békén hagynak bennünket. Arra gondoltam, hogy jobb, ha elővigyázatosságból inkább fölmegyünk a hegyek közé. Az egyik papom Machu Picchu közelében lakik. Carl atya a neve. Őnála biztonságban leszünk, amíg nem látjuk tisztán, mi a helyzet. - Elmosolyodott. - Machu Picchut úgylátnia kell.

Hirtelen felütötte fejét bennem a gyanakvás: hátha Sanchez elárult, és most azért visz magával, hogy feladjon a hatóságoknak. Elhatároztam, hogy nagyon óvatos leszek, és minden lépést megfontolok, amíg biztos nem lehetek a dolgomban.

- Végigolvasta a fordítást? - kérdezte Sanchez.

- A nagy részét - feleltem.

- A múltkor kérdezett valamit az evolúcióról. Az ide vonatkozó részig már eljutott?

- Még nem.

Sanchez levette tekintetét az útról, és fürkészve rám nézett. Úgy tettem, mintha nem venném észre.

- Valami baj van? - kérdezte.

- Semmi - mondtam. - Mennyi az út Machu Picchuig?

- Körülbelül négy óra.

Úgy terveztem, hogy hallgatni fogok, engedem Sanchez-t beszélni, hátha elárulja magát, de nem tudtam úrrá lenni a kíváncsiságomon.

- Szóval, hogyan viszik tovább az emberek az evolúciót? - kérdeztem.

Rám pillantott. - Maga mit gondol?

- Nem tudom - feleltem. - De ott fönny a hegyen úgy gondoltam, hogy ez valami módon összefügg a véletlenek felismerésével, amiről az Első Felismerés beszél.

- Úgy van - mondta Sanchez. - Ez összevág a többi felismeréssel is, nemde?

Megzavarodtam. Közel jártam ahhoz, hogy megértsem, de igazán még nem sikerült felfognom a lényegét. Hallgattam.

- Gondoljon csak bele, hogyan következnek a felismerések egymás után - folytatta. - Az Első Felismerés akkor következik be, amikor kezdjük komolyan venni a véletleneket. Ezek a véletlenek azt az érzést váltják ki, hogy valami mélyebb, spirituális erő munkál mindenben, amit cselekszünk.

A Második Felismerés megerősíti, hogy ez az újfajta tudatosság valódi. Belátjuk: túlságosan elfoglalt bennünket az anyagi világban való túlélés. Arra koncentráltunk, hogy a biztonságunk érdekében ellenőrzésünk alá vonjuk a világot. Most viszont rájövünk, hogy az újfajta nyitottság felébredést jelent: ráébredünk arra, mi történik a valóságban.

A Harmadik Felismerés megnyitja az új életszemléletet. A mindenségről megállapítja, hogy tisztán energiából áll, méghozzá olyan energiából, amelyre a gondolataink által hatni tudunk.

A Negyedik Felismerés pedig rávilágít arra az emberi törekvésre, hogy ellopjuk az energiát a többi embertől, oly módon, hogy uralkodunk rajtuk, beleavatkozunk a tudatukba. Ez pedig bűn, amit azért követünk el, mert gyakran érezzük úgy, hogy kifogyott belőlünk az energia. Az energiahiány természetesen gyógyítható, ha összekapcsolódunk a magasabb energiaforrással. Az univerzum mindannyiunkat képes ellátni energiával, ha megnyitjuk magunkat a forrás számára. Ez az Ötödik Felismerés üzenete.

A maga esetében - folytatta Sanchez - az történt, hogy egy rövid ideig tartó misztikus élmény megmutatta, mekkora energiaforrás áll rendelkezésünkre. Csakhogy ez az állapot olyan, mintha mindenki másnak elébe ugorva bepillantott volna a jövőbe. Egyelőre nem vagyunk képesek hosszú ideig fenntartani. Ha olyasvalakivel beszélünk, aki normális tudattal él, ha olyan világban mozgunk, ahol még léteznek konfliktusok, könnyen kipottyanunk ebből a megemelkedett tudatállapotból, és visszazuhanunk régi önmagunk szintjére.

Akkor pedig - folytatta tovább - az a teendő, hogy fokozatosan, apránként visszaszerezzük azt, amibe bepillantást nyertünk; hogy a folyamatot visszavezessük a végső tudatosság szintjére. De ehhez meg kell tanulnunk tudatosan feltöltődni energiával, mert ez az energia hozza létre a véletleneket, és a véletlenek segítenek állandósítani az elért szintet.

Tanács talan képet vághattam, mert hozzátette: - Gondolja csak meg: amikor a valószínűségek ellenében történik valami, ami életünket előreviszi, akkor úgy érezzük, mintha a végzet vezetne, hogy azzá váljunk, amivé válnunk kell. Ha ilyesmi fordul elő velünk, akkor

tartóssá válik bennünk a véletlen előidézéséhez szükséges energiaszint. Lehetséges persze, hogy elveszítjük az energiát, például ha átengedjük magunkat a félelemnek, de ez a szint attól kezdve úgy működik, mint egy külső határ, és aránylag könnyen elérhető újra. Új emberré váltunk. Magasabb energiaszinten, magasabb rezgésállapotban létezünk.

Érti már a folyamatot? Feltöltekezünk, növekszünk. Újra feltöltekezünk, újra növekszünk. Mi, emberek úgy emeljük az univerzum evolúcióját egyre magasabb és magasabb rezgésállapotba.

Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: - Ez az evolúció végigkíséri az emberiség teljes történelmét, anélkül hogy tudatosult volna. Ez magyarázza, mitől fejlődött a civilizáció, miért lettek az emberek egyre magasabbak, miért egyre hosszabb az emberélet, és így tovább. Most viszont ez a folyamat tudatossá válik. Ezt mondja a Kézirat. Erről szól ez az egész világméretű, spirituális tudatosodás.

Figyelmesen hallgattam; lenyűgöztek Sanchez szavai. - Tehát nincs más tennivalónk, mint feltöltekezni energiával, ahogy John tanította, és máris rendszeresen bekövetkeznek a véletlenek?

- Nos, igen, de nem olyan egyszerű, mint gondolja. Mielőtt állandó jelleggel rákapcsolódnánk az energiára, még egy akadályon túl kell jutnunk. A következő, a Hatodik Felismerés éppen erről szól.

- Mi a lényege?

A szemembe nézve mondta: - Fel kell ismernünk, hogy mi magunk milyen módszerekkel uralkodunk másokon. Jusson eszébe: a Negyedik Felismerés szerint az ember mindig kevésnek érzi saját energiáját, és azért igyekszik mások fölött uralkodni, hogy az emberi kommunikációban áramló energiát megszerezze magának. Az Ötödik Felismerés megmutatja, hogy létezik másfajta energiaforrás, de ezzel igazából nem tudunk összekapcsolódni, amíg meg nem értjük, hogy egyéneként milyen módszert használunk a mások feletti uralom megszerzésére, és föl nem hagyunk a használatával. Mert valahányszor visszatérünk ehhez a beidegződéshez, mindannyiszor leválasztjuk magunkat a másik forrástól.

Nem könnyű megszabadulni ettől a szokástól, mert eleinte mindig tudattalanul működik. Elhagyni csak úgy lehet, ha előbb teljesen beemeljük a tudat szintjére. Be kell látnunk: a mások fölötti uralom módszere mindegyikünk számára azonos azzal, amit gyerekkorában használt, ha magára akarta vonni a figyelmet, maga felé akarta irányítani az energiát. Mindannyian ennél a módszernél rekedtünk meg, ezt ismételtük újra és újra. Én úgy nevezem: ez a mi _tudattalan hatalmi drámánk._ Azért dráma, mert ismerős a helyszín, ismerősek a díszletek, és fiatal korunkban magunk írtuk meg a cselekményt. Aztán mindennapi életünkben ezt a jelenetet ismételtük újra meg újra, anélkül hogy tudomásunk lenne róla. Csak annyit veszünk észre, hogy általában ugyanolyan dolgok történnek velünk. Ez azért baj, mert ha mindig megrekedünk ugyanannál a jelenetnél, akkor életünk, a nagy kalandfilm nem folytatódhat a véletlenek által megszabott vonalak mentén. Ha az energia megszerzésének érdekében mindig ugyanazt a manipulációs jelenetet játszunk el, nem engedjük továbbperegni a filmet.

Sanchez lelassította a kocsit; az úton mély kátyúk éktelenkedtek, óvatosan kellett áteickélni közöttük. Én közben mély elkeseredést éreztem. Nem érttem, hogyan működik a hatalmi dráma. El akartam mondani Sancheznek, hogy mit érzek, de képtelen voltam rá. Rájöttem: még mindig távolinak érzem magamtól, és nem szívesen fedném fel előtte az érzéseimet.

- Érti? - kérdezte.

- Nem tudom - feleltem kurtán. - Nem tudom, hogy az én életemben van-e ilyen hatalmi dráma.

A legmelegebb tekintetével nézett rám, és hangosan felkuncogott.

- Valóban? - kérdezte. - Akkor vajon mi az oka, hogy mindig olyan zárkózott?

6. fejezet

Tisztázni a múltat

Előttünk elkeskenyedett az út, és éles kanyarral a kopár, sziklás hegyek felé vette az irányt. A kanyar felé tartó teherautó megugrott néhány kődarabon. Az Andok súlyos, szürke tömege hófehér felhőrétegek fölé magasodott.

Sanchezre néztem. A pap feszült arccal előrehajolt. Egész nap meredek kaptatókon kanyarogtunk; az utat a leomlott kövek még keskenyebbé tették. Újra szóba akartam hozni a hatalmi drámák kérdését, de úgy éreztem, ez nem a megfelelő időpont. Sancheznek láthatólag minden energiájára szüksége volt a vezetéshez, ráadásul abban sem voltam biztos, hogy mit akarok kérdezni. Végigolvastam az Ötödik Felismerést, és a szöveg pontosan visszhangozta mindazt, amit Sanchez elmondott. Kívánatosnak tetszett a gondolat, hogy megszabaduljak manipulációs technikámtól, különösen azért, mert a megszabadulás a fejlődésem meggyorsulásával kecsegtetett, de még mindig nem értettem világosan, hogyan zajlik a hatalmi dráma.

- Min gondolkodik? - szólalt meg Sanchez.

- Elolvastam az Ötödik Felismerést - feleltem. - Ezeken a drámákon járt az eszem, meg azon, amit az imént mondott. Eszerint önnek az a véleménye, hogy az én drámám összefügg a zárkózottságommal?

Nem válaszolt. Az utat nézte. Ötven méterre előttünk egy nagy, négy kerék-meghajtású kocsit állta el az utat. A kocsitól távolabb egy férfi és egy nő állt egy sziklakiszögellésen. Mi őket néztük, ők minket.

Sanchez leállította a teherautót, figyelte az idegeneket, de pár pillanat múlva elmosolyodott. - A nőt ismerem - mondta. - Ő Julia. Minden rendben. Beszéljünk velük.

A két ismeretlen sötét bőrű volt, perui bennszülötteknek látszottak. A nő volt az idősebb, ötven körül járhatott, a férfi alig lehetett több harmincnál. Mikor kiszálltunk a kocsiból, odajöttek.

- Sanchez atya! - mondta a nő.

- Jó, hogy látlak, Julia! - felelte Sanchez. Összeölelkeztek, aztán Sanchez bemutatott Juliának, aki cserében bemutatta útítársát, Rolandót.

Ennél egy szóval sem mondott többet, hanem Sanchez atyával együtt hátat fordított, és együtt elsétáltak arra a kiszögellésre, ahol Julia az imént álldogált partnerével. Rolando kíváncsi tekintettel nézett rám, én meg ösztönös mozdulattal elfordultam, és elindultam Sanchez és Julia után. Rolando követett, és közben úgy nézett rám, mint aki akar valamit. A haja dús volt, arcvonásai fiatalosak, de arcbőrét vörösre cserzette a hegyi levegő. Valami okból tartottam tőle.

Míg a meredély szélére értünk, Rolando többször is szóra akarta nyitni a száját, de én mindannyiszor elfordítottam tekintetemet, és megszaporoztam a lépteimet, Rolando pedig hallgatott. A sziklapárkány szélén úgy ültem le, hogy Rolandónak ne jusson hely mellettem. Julia és Sanchez nyolc-tíz méterrel magasabban ült egy nagy sziklán.

Rolando olyan közel ült le hozzám, amennyire csak a terepviszonyok megengedték. Szakadatlanul engem nézett, ami bosszantott, de kíváncsivá is tett.

Elkapta a pillantásomat, és megkérdezte: - A Kézirat miatt van itt?

- Már hallottam róla - válaszoltam nagy sokára.

Ettől zavarba jött. - Nem is látta még? - kérdezte.

- Kis részét - mondtam. - Maga foglalkozik vele?

- Érdekel - felelte -, de példányt még nem láttam belőle. - Szavait csend követte.

- Az Egyesült Államokból jött? - kérdezte később.

A kérdés valamiért zavart; úgy döntöttem, hogy nem felelek.

Helyette visszakérdeztem: - Van valami köze a Kéziratnak a Machu Picchu-i romokhoz?

- Nem hiszem - felelte. - Legföljebb annyi, hogy a Kézirat nagyjából akkor keletkezett, amikor Machu Picchu megépült.

Hallgattam, néztem az Andok hihetetlen panorámáját. Ha néma maradok, gondoltam, Rolando előbb-utóbb kiböki, mit keres itt ő és Julia, és hogyan függ ez össze a Kézirattal. Jó húsz percig ültünk ott szótlánul. Végül Rolando felállt, és odament a többiekhez.

Tanácsstalan lettem; nem tudtam, mitévő legyek. Szándékosan nem ültem Sanchez és Julia mellé, mert az volt a határozott benyomásom, hogy kettesben akarnak maradni. Úgyhogy ott maradtam még vagy harminc percig, néztem a hegyeket, és hegyeztem a fülem, hogy elkapjak valamit az odafent zajló beszélgetésből. Egyikük sem hederített rám. Végül elhatároztam, hogy én is odamegyek, de mielőtt megmozdulhattam volna, azok hárman felálltak, és elindultak Julia kocsija felé. A kőomladékon botorkálva igyekeztem, hogy utolérjem őket.

- Menniük kell - jegyezte meg Sanchez, mikor odaértem.

- Kár, hogy nem volt idő beszélgetni - tette hozzá Julia. - Remélem, találkozunk még. - Ugyanazzal a meleg, barátságos tekintettel nézett rám, amit Sancheznél is gyakran megfigyeltem. Bólintottam, mire kissé félrebillentett fejjel még annyit mondott: - Ami azt illeti, az az érzésem, hogy hamarosan találkozunk.

A köves úton lépkedve törtem a fejem, hogy mit válaszoljak erre, de nem jutott eszembe semmi. Odaértünk a kocsikhoz; Julia kurtán biccentett, és gyorsan elköszönt. Rolandóval együtt beszállt a terepjáróba, és elhajtott észak felé, ahonnan mi érkeztünk. Az egész találkozás mélyes tanácsstalanságot hagyott bennem.

Mi is beszálltunk a kocsinkba, és Sanchez megkérdezte: - Elmesélte Rolando, milyen hírei vannak Wilről?

- Nem! - kaptam fel a fejem. - Találkoztak vele?

Sanchez zavartan válaszolt: - Igen. Innen negyven mérföldre látták egy faluban.

- Mesélt nekik Wil valamit rólam?

- Julia azt mesélte: Wil annyit mondott, hogy elszakadtak egymástól. De Wil főként Rolandóval beszélt. Nem tisztázták Rolandóval, hogy maga kicsoda?

- Nem. Nem tudtam, hogy megbízhatom-e benne.

Sanchez elképedve nézett rám. - Mondtam, hogy minden rendben! Juliát évek óta ismerem. Üzletasszony Limában, de a Kézirat felfedezése óta a Kilencedik Felismerést keresi. Nem utazna együtt senkivel, akiben nem lehet megbízni. Nem volt itt semmi veszély. Most megfosztotta magát egy sor értékes információtól.

Komoly arccal folytatta: - Tökéletes példája ez annak, hogyan zavarják meg életünket a hatalmi drámák. Maga annyira zárkózott volt, hogy elhárította egy fontos véletlen bekövetkezését.

Védekezni akartam, de elébe vágott a válasszal. - Semmi baj - mondta -, mindenki eljártssa a maga drámáját. Most már legalább érti, hogy a magáé miként működik.

- Nem értem! - jelentettem ki. - Konkrétan mit csinálok?

- Maga is igyekszik uralmat szerezni az emberek fölött, ellenőrzése alatt akarja tartani a helyzetet - magyarázta -, hogy maga felé irányítsa az energiát. Megvan erre a saját kis tudati drámája: visszahúzódik, talányosnak mutatja magát, mintha titkolna valamit. Önmagával elhitei, hogy csupán óvatos, de valójában abban reménykedik, hogy valakit sikerül becsalogatnia ebbe a drámába, sikerül kíváncsivá tennie, hogy mi is a helyzet magával. Ha ez bekövetkezik, maga távolságtartó és rejtélyes marad, és ezáltal arra kényszeríti az érdeklődőt, hogy küszködjön, tegyen erőfeszítéseket a maga érzéseinek földerítésére.

Aki ezt megteszi, az maga felé fordítja teljes figyelmét, magára irányítja energiáját. Minél tovább képes megőrizni a rejtelmesség látszatát, fenntartani az emberek érdeklődését, annál

több energiához jut. Sajnos miközben a távolságtartó embert játssza, az élete nagyon lassan halad előre, mert a drámából újra és újra ezt a jelenetet ismételteti. Ha megnyílt volna Rolando felé, az élete filmje új, jelentőségteljes fordulatot vehetett volna.

Elkeseredést éreztem. Újabb példája volt ez annak, amire Wil hívta fel a figyelmemet, amikor észrevette, hogy nem akarózik információkat adnom Reneau-nak. Mindkettejüknek igazuk volt. Valóban hajlottam arra, hogy elleplezzem gondolataimat. Kibámultam az ablakon; az út egyre följebb kapaszkodott a csúcsok felé. Sanchez ismét arra koncentrált, hogy távol tartson bennünket az életveszélyes szakadékoktól. Amikor az út egy helyen kiegyenesedett, Sanchez rám nézett, és megszólalt.

- A megtisztulás folyamata mindannyiunk számára az, hogy saját, személyes hatalmi drámánkat tökéletesen felszínre hozzuk a tudatunkban. Nem lehetséges a továbblépés, amíg szembe nem nézünk önmagunkkal, és fel nem fedezzük, miként manipulálunk másokat az energiájuk megszerzése érdekében. Magával ez épp most történt meg.

- És mi a következő lépés? - kérdeztem.

- Mindenkinnek vissza kell térnie a maga múltjába, a gyermekkorba, a családdhoz, hogy felkutassa, hogyan alakult ki ez a szokás. Ha a fogantatásakor tetten érjük, utána könnyebben tudjuk a tudat ellenőrzése alatt tartani. Jusson eszébe: hozzátartozóink szintén játszották a saját drámájukat: energiát próbáltak kinyerni belőlünk, gyermekekből. Tulajdonképpen pontosan ezért kellett nekünk is kialakítanunk a magunk hatalmi drámáját. Kellott egy stratégia, hogy energiánkat visszaszerezzük. Drámánkat mindig a családtagokhoz fűződő kapcsolatainkban fejlesztjük ki. Ha azonban megértjük a családon belüli energiadinamikát, túlléphetünk ezen a manipulációs stratégián, és megérthetjük, mi is történik velünk voltaképpen.

- Hogy érti azt, hogy mi történik velünk voltaképpen?

- Minden embernek spirituális szempontból, az evolúció szempontjából kell újraértelmeznie gyerekkori élményeit, és föl kell derítenie, ki is ő valójában. Ha ezt egyszer megteesszük, darabjaira hullik a hatalmi dráma, és kezdetét veszi igazi életünk.

- Hogyan kezdjek hozzá?

- Először értse meg, hogyan keletkezett a drámája. Meséljen az apjáról.

- Jó ember. Derűs és tehetséges, de... - tétováztam; nem akartam, hogy hálátlannak tűnjek apám iránt.

- De? - firtatta Sanchez.

- Hát... - mondtam - folyton kritizált. Sosem tudtam a kedvére tenni.

- És hogyan kritizálta?

Lelki szemeim előtt megjelent az apám, fiatalon és erőteljesen. Kérdéseket tett fel, és mindig hibát talált abban, amit feleltem.

- És mi történt közben a maga energiájával?

- Azt hiszem, kiszivattyúzta belőlem. Oda jutottam, hogy igyekeztem nem mondani neki semmit.

- Más szóval: zárkózott és távolságtartó lett. Ha megszólalt, igyekezett mondanivalóját úgy fogalmazni, hogy fölkeltsse vele apja figyelmét, de annyit ne áruljon el, hogy abba belé lehessen kötni. Az apja vallató volt, maga pedig a zárkózottsággal siklott el előle.

- Hát, így valahogy. De mi az, hogy vallató?

- Szerep egy másik típusú drámában. Azok, akik ezt az eszközt használják, kérdések által hatolnak be mások világába, azzal a határozott céllal, hogy ott valami hibát fedezzenek fel. Ha megtalálták, bírálat alá veszik az illető életének ezt a mozzanatát. Ha a stratégia leválik, sikerül a másik személyt is bevonni a drámába. Az illető egyszer csak azon kapja magát, hogy félszeggé teszi a vallató; odafigyel arra, amit a vallató tesz vagy gondol, és iparkodik, nehogy olyasmit kövessen el, amit a vallató kifogásolhat. Ez már lelki alávetettség, és a vallató ebből meríti az energiát, amire szüksége van.

Emlékezz vissza, milyen volt ilyen ember közelében lenni. Ha belerángatták egy-egy ilyen drámába, ugye igyekezett úgy viselkedni, hogy elkerülje a kritikát? A vallató letérítette saját útjáról, és lecsapolta az energiáját, mert maga az ő véleményére mérve ítélte meg önmagát.

Pontosan emlékeztem erre az érzésre, és mindjárt Jensen jutott eszembe.

- Tehát az apám vallató volt?

- Abból, amit mondott róla, úgy tűnik.

Pár percig hallgattam, és közben anyám drámáján törtem a fejem. Ha az apám vallató volt, anyám vajon mi lehetett?

Sanchez megkérdezte, min töprengek.

- Anyám hatalmi drámáját próbáltam megfejteni - feleltem. - Hányféle típust lehet megkülönböztetni?

- Elmagyarázom az osztályozást, úgy, ahogy a Kéziratban áll - mondta Sanchez. - Mindenkire érvényes a következő: vagy agresszívan igyekszik az ember energiát szerezni, közvetlenül kényszerítve a többieket arra, hogy figyeljenek rá, vagy passzívan, az emberek együttérzésére vagy kíváncsiságára alapozva próbálja felhívni magára a figyelmet. Ha például valaki szóval vagy tetteleg megfenyegeti magát, akkor maga kénytelen figyelni rá, és ezáltal energiát adni neki, nehogy valami rossz, valami kellemetlen történjék magával. Aki megfenyegette, ezzel a cselekedetével a legagresszívabb típusú hatalmi drámába vonta be; a Kézirat az ilyet megfélemlítőnek nevezi. Ha viszont valaki elmeséli, milyen rettenetes dolgok történnek vele, esetleg utalva rá, hogy mindezért maga a felelős, és érzékelteti, hogy ha nem hajlandó segíteni, akkor ezek a szörnyűségek tovább folytatódnak - nos, ez az ember a lehető legpasszívabb szinten igyekszik manipulálni: a Kézirat ezt a "szegény én" drámájának nevezi. Gondolkozzék el ezen. Találkozott már olyasvalakivel, aki büntudatot ébreszt, ha a közelében van, pedig jól tudja, hogy erre semmi oka?

- Igen.

- Ez azért van, mert belekeveredett a szegény én drámájába. Minden, amit az ilyen ember mond vagy tesz, olyan érzést kelt, hogy védekeznie kell az önvád ellen, amiért nem tesz eleget az illető érdekében. Ezért érez büntudatot már a pusztja jelenléte miatt is.

Bólintottam.

- Mindenkinek a drámáját - folytatta - aszerint vizsgálhatjuk, hogy hol helyezkedik el az agresszívtól a passzívig terjedő skálán. Ha valaki finoman alkalmazza az agressziót, például úgy, hogy folyton hibákat talál a másikban, és ezzel az energia megszerzése érdekében fokozatosan aláássa az önbizalmát, ahogy a maga esetében láttuk, akkor az illető vallató. A szegény én drámájánál kevésbé passzív a maga zárkózottsága. Tehát a drámák tipológiai sora a következőképpen alakul: megfélemlítő, vallató, zárkózott és szegény én. Eddig világos?

- Azt hiszem. Gondolja, hogy mindenki beilleszthető e kategóriák valamelyikébe?

- Úgy van. Egyesek különböző helyzetekben különböző szerepeket vesznek föl, de mindenkinek megvan a maga uralkodó típusa, amit újra meg újra elismétel, és ez attól függ, hogy milyen családtagok között nevelkedett.

Ekkor hirtelen eszembe jutott. Anyám pontosan ugyanúgy bánt velem, mint az apám. Sanchezre néztem. - Az anyám. Tudom már, hogy ő mi volt. Ugyancsak vallató.

- Tehát dupla adagot kapott - bólintott Sanchez. - Nem csoda, ha ennyire zárkózott. De legalább nem félemlítették meg. Legalább a testi épsége miatt nem kellett aggódnia.

- Miért, akkor mi történt volna?

- Akkor megrekedt volna a szegény én drámájában. Érti már, hogyan működik? Ha a gyermeknek testi erőszakkal való fenyegetés által szívják el az energiáját, a zárkózottság mit sem ér. Ha szerénykedik, sohasem érheti el, hogy energiát kapjon tőlük. Nem törődnek vele, mi zajlik le a gyerek lelkében. Ahhoz túl erősen támadnak. Ezáltal a gyerek még passzívabb

szerepre kényszerül, a szegény én helyzetébe illeszkedik, és az agresszor irgalmáért esedezik, hátha sikerül az önvád csapdájába ejtenie, amiért olyan cudarul bánik vele.

Ha ez sem működik, akkor a gyerekek túrníe kell, amíg elég nagy nem lesz ahhoz, hogy kitörjön az erőszak ellen, és az agresszióra agresszióval válaszoljon. Mint az a perui kislány - tette hozzá kis szünet után -, akiről mesélt. Aki a vacsorájukat szolgálta fel.

Az ember mindenre képes, hogy a figyelem energiáját kicsikarja a családtagokból. Utána ez a stratégia válik dominánssá, ez lesz a módszer, amellyel energiát igyekeznek szerezni az emberektől, ez lesz az a dráma, amelyet megannyiszor lejátszik.

- A megfélemlítőt értem - mondtam -, de hogyan fejlődik ki a vallató?

- Maga mit tenne, ha gyerek volna egy olyan családban, ahol a családtagok vagy semmibe vennék, vagy mintha nem is lennének, mert - mondjuk - mindegyik a saját karrierjét hajtaná előre?

- Nem tudom.

- Ha a zárkózottat játszaná, semmire sem menne. Nem is vennék észre. Inkább ahhoz kellene folyamodnia, hogy állandóan nyüzsög, kérdezősködik, hibát talál ezekben a távolságtartó, megközelíthetetlen emberekben, hogy felhívja magára a figyelmüket, megszerezze energiájukat. Így kezdi a vallató.

Kezdtém érteni a felismerést. - Tehát a zárkózottak hozzák létre a vallatót?

- Úgy van.

- A vallatók pedig zárkózottá teszik az embert! A megfélemlítők hozzák létre a szegény én szerepét vállalókat, vagy pedig, ha ez nem sikerül, az újabb megfélemlítőket!

- Pontosan. Így termelik újra magukat a hatalmi drámák. De ne feledje: másokban könnyű fellelni ezt a működést, önmagunkat azonban hajlamosak vagyunk mentesnek tekinteni az efféle praktikáktól. Mindenkinek meg kell haladnia ezt az illúziót, mielőtt továbbléphet. És szinte mindenki meg is reked itt, a drámák szintjén, legalábbis időlegesen. Hátra kell lépni innen, hogy jobban lássuk önmagunkat, és addig kell vizsgálódnunk, amíg fel nem derítjük saját manipulációs módszerünket.

Pár percig hallgattam. Aztán ismét Sanchezre néztem, és megkérdeztem: - És ha már felismertük a saját drámánkat? Utána mi lesz?

Sanchez lelassította a kocsit, hogy a szemembe nézhessen. - Valóban megszabadulunk, hogy többek lehessünk, mint a tudattalanul eljátszott szerep. Mondtam már: megtalálhatjuk életünk magasabb rendű értelmét: azt a spirituális okot, amely miatt abba a bizonyos családba születünk. Elkezdhetjük tisztázni, kik is vagyunk voltaképpen.

*

- Már majdnem ott vagyunk - jelentette ki Sanchez. Az út két magas csúcs között egy hágón bukott át; ahogy a túloldalon ereszkedtünk lefelé, egy kis házat vettem észre, amely hátát egy hatalmas sziklafalnak vetve állt az út közelében.

- Nincs itt a kocsija - mondta Sanchez.

Leparkoltunk, odamentünk a házhoz. Sanchez kinyitotta az ajtót, és bement, én odakint vártam. Mélyeket lélegeztem. A levegő hideg volt és nagyon ritka. Az égen sötétszürke, súlyos felhők úsztak. Eső készülődött.

Sanchez kijött a házból. - Senki sincs odabent. Talán fölment a romokhoz.

- Hogy lehet odajutni?

Sanchez arcára hirtelen kiült a fáradtság. - Úgy egy kilométerre van innen - mondta, és felém nyújtotta a kocsikulcsot. - Menjen tovább az úton a következő gerincig, és meglátja őket odalent. Vigye el a kocsit. Én itt maradok, meditálni akarok.

- Oké - mondtam, és beszálltam a kocsiba.

Egy kis völgybe vezetett az út, onnan fölment a következő gerincre. Előre sejtettem, hogy rendkívüli látványban lesz részem, és a valóság nem cáfolt rá várakozásomra. Ahogy felértem a gerincre, teljes pompájukban élém tárultak Machu Picchu romjai: az óriási, egyenként több tonna súlyú, gondosan megmunkált és összeillesztett kövekből emelt templomegyüttes. Szépsége még ebben a tompa, szürke világításban is döbbenetes volt.

Leállítottam a teherautót, és tíz-tizenöt percen át ittam magamba az energiát. A romok között embercsoportok jártak. Az egyik épületmaradvány falai közül papi gallért viselő férfi lépett ki, és egy közelben parkoló gépkocsi felé indult. Messze volt tőlem, ráadásul nem papi ruhát viselt, hanem rövid bőrkabátot, ezért nem voltam biztos benne, hogy Carl atyát látom.

Újra elindítottam a kocsit, közelebb hajtottam. Mikor meghallotta a motort, felnézett, és elmosolyodott: nyilván megismerte Sanchez kocsiját. Aztán meglátta, hogy az autót más vezeti; kíváncsian közelebb lépett. Barnás hajú, tömzsi, zömök férfi volt, puffadt arcán mélykék szempár világított. Harminc körül járhatott. - Sanchez atyával jöttem - mondtam, miután kiszálltam a kocsiból, és bemutatkoztam. - Ő ott maradt a házban.

- Carl atya vagyok - nyújtotta kezét a pap.

Válla fölött a romokat néztem. A faragott kövek közelről még lenyűgözőbb látványt nyújtottak.

- Most van itt először? - kérdezte Carl atya.

- Igen - mondtam. - Évek óta tudok erről a helyről, de erre nem számítottam.

- Ez a földkerekség legerősebb energiaközpontjainak egyike - jelentette ki.

Erre már jól megnéztem magamnak. Kétség nem fért hozzá: ugyanabban az értelemben használta az "energia" szót, ahogyan a Kézirat. Bólintottam, és így szóltam: - Én éppen most tartok ott, hogy igyekszem tudatosan beépíteni az energiát, és leszámolni a hatalmi drámámmal. - Kissé kínos volt ezt mondanom, de elég jól éreztem magam ahhoz, hogy őszinte legyek.

- Nem látszik nagyon zárkózottnak - jegyezte meg.

Meglepődtem. - Honnan tud a drámámról? - kérdeztem.

- Kifejlődött bennem az ösztönös megérzés. Ezért is vagyok itt.

- Segít az embereknek felismerni a manipulációs technikájukat?

- Azt is, és igazi önmagukat is. A szeme őszintén csillogott. Tökéletes nyíltsággal beszélt, egy csöppet sem feszélyezte, hogy egy idegennek adja ki magát.

Hallgattam, mire ő kérdezett. - Érti az első öt felismerést?

- Többségüket olvastam - feleltem -, és beszéltem több emberrel is.

Amint kiejtettem a számon, máris rájöttem, hogy túl homályosan fejeztem ki magam. - Az első ötöt értem - tettem hozzá -, a hatossal vannak gondjaim.

Bólintott. - A legtöbben, akikkel itt találkozom, nem is hallottak a Kézitról. Csak feljönnek ide, és elvárásolja őket az energia. És már ennyi is elég ahhoz, hogy újra átgondolják az életüket.

- Hogyan találkozik ezekkel az emberekkel?

Sokat sejtető arccal nézett rám. - Valahogy rám találnak.

- Azt mondta: segít az embereknek felismerni igazi önmagukat. Hogyan?

Mély lélegzetet vett, aztán válaszolt. - Annak csak egy módja van. Gondolatban mindannyiunknak vissza kell mennie gyerekkorába, a családi körbe, és végig kell gondolnia, mi történt akkoriban. Ha tudatosítjuk önmagunkban saját hatalmi drámánkat, akkor leszünk képesek felismerni a magasabb rendű igazságot a családukkal kapcsolatban: azt az igazi értéket, amely az energiával összefüggő konfliktusok mögött rejtőzik. Ha egyszer megtaláljuk ezt, akkor egész életünk feltöltődik energiával, mert benne van az az igazság is, hogy mi magunk kik vagyunk, mit teszünk, milyen úton járunk valójában.

- Ezt mondta Sanchez is - feleltem. - Szeretnék többet tudni arról, hogyan található meg ez az igazság.

Carl atya felhúzta bőrdzsekijén a cipzárat a kora esti hideg ellen. - Remélem, később beszélgethetünk még erről - mondta. - Most szeretném üdvözölni Sanchez atyát.

A romokra néztem, mire hozzátette: - Nyugodtan nézelődjön, ameddig csak tetszik. Később majd nálam találkozunk.

Másfél órán át sétálgattam az ősi romok között. Néhol megálltam, elidőztem, mert ezeken a helyeken derűsebbnek éreztem magam. Elképedéssel gondoltam az emberekre, akik ezeket a templomokat építették. Hogyan hozták fel ide azokat a köveket, és hogyan voltak képesek így egymásra rakni őket? Lehetetlen feladatnak tűnt.

A romok iránti érdeklődésem csillapultával a saját helyzetemen kezdtem gondolkodni. Körülményeim nem változtak ugyan, mégis enyhült a szorongásom. Sanchez bizalma engem is megerősített. Carl atyát máris megkedveltem.

Sötétedni kezdett. A teherautóhoz sétáltam, és visszamentem Carl atya házához. Míg leállítottam a kocsit, az ablakon át láttam, hogy odabent a két pap egymáshoz közel állva beszélget. A házba belépve nevetést hallottam. Mindketten a konyhában voltak, a vacsora elkészítésén serénykedtek. Carl atya üdvözölt, és hellyel kínált. Lustán letelepedtem a tűzhely mellé, amelyben jókora tűz lobogott, és körülnéztem.

Hatalmas helyiség volt, melyet széles, kissé piszkos hajópallók borítottak. Láttam még két szobát, alighanem hálószobák lehettek, keskeny folyosó kötötte össze őket. A házban gyenge villanykörték világítottak, és úgy rémlett, valahonnan egy generátor fojtott mormogását hallom.

Mikor az előkészületek befejeződtek, a papok a gyalulatlan faasztal mellé invitáltak. Sanchez rövid imát mondott, utána megvacsoráztunk; vacsora közben vendéglátóim tovább beszélgettek.

Utána leültünk a tűz mellé.

- Carl atya beszélt Willel - mondta Sanchez.

- Mikor? - kérdeztem, és azonnal elfogott az izgalom.

- Wil néhány napja erre járt - mesélte Carl atya. - Legutóbb egy évvel korábban találkoztam vele; most azért jött, hogy híreket hozzon. Azt mondta: valószínűleg sikerült kiderítenie, ki áll a kéziratellenes hatósági intézkedések háttérében.

- Kicsoda? - kérdeztem.

- Sebastian bíboros - szólalt meg Sanchez.

- Miben mesterkedik?

- Úgy látszik - felelte Sanchez -, arra használja fel a befolyását, hogy a kormányt nagyobb katonai erő bevetésére ösztönözze a Kézirat ellen. Mindig az volt a taktikája, hogy csendben, a háttérben működött, a kormányzat segítségére támaszkodva, mert nem akarta kockáztatni, hogy szakadás lépjen fel az egyházon belül. Mostanában megnövelte erőfeszítéseit. Sajnos, úgy látszik, sikerrel.

- Hogy érti ezt?

- Senkinek nem maradt példánya a Kéziratból, kivéve az Északi Tanács néhány papját és egy-két olyan embert, mint Julia és Wil.

- Hát a vicentei kutatók? - kérdeztem.

Mindketten hallgattak, aztán Carl atya válaszolt. - Wil elmesélte, hogy a hatóságok bezárták a kutatóközpontot. Az ott dolgozókat letartóztatták, és minden kutatási feljegyzést elkoboztak.

- És a tudóstársadalom tűri ezt?

- Mi más választásuk volna? - mondta Sanchez. - Az ottani kutatásokat amúgy sem sok tudós fogadta el. A kormányzat azt próbálja beadni a közvéleménynek, hogy a vicentei kutatók megszegték a törvényt.

- Nem hiszem, hogy ezt simán megússza ez a kormány.

- Pedig úgy néz ki, hogy megúszták - mondta Carl atya. - Felhívtam néhány embert, és mindenhol ugyanazt hallom. Igyekeznek titokban tartani, de a kormányzat valóban bekeményített.

- És mit gondolnak, mi fog most történni?

Carl atya vállat vont, Sanchez atya így felelt: - Nem tudom. Ez attól is függ, hogy Wil mire fog rábukkanni.

- Miért?

- Úgy áll a helyzet, hogy valószínűleg közel jár a Kézirat hiányzó részének megtalálásához, a Kilencedik Felismeréshez. Talán ha sikerrel jár, akkora lesz az érdeklődés, hogy világméretű tiltakozó hullám kezdődik.

- Mit mondott Wil, merre indul el? - kérdeztem Carl atyát.

- Nem tudta pontosan, de az intuíciója észak felé vitte, Kolumbia közelébe.

- Megérzés alapján indult útnak?

- Persze. Ezt majd akkor érti meg, ha már világosan látja önmagát, és továbblép a Hetedik Felismerésig.

Néztem a két papot, és csodálgattam, milyen hihetetlenül nyugodtak. - Hogyan beszélhetnek erről ilyen higgadtan? - fakadtam ki. - Mi lesz, ha ránk törnek, és valamennyiünket letartóztatnak?

Türelemmel fogadták szavaimat, Sanchez atya válaszolt. - Ne tévessze össze a nyugodtságot az óvatlansággal. Békés magatartásunk annak mércéje, mennyire tudunk összekapcsolódni az energiával. Fenntartjuk ezt az állapotot, mert számunkra ez a legelőnyösebb, függetlenül a körülményektől. Ezt, ugye, érti?

- Hogyne érteném - feleltem. - Úgy látszik, nekem nemigen sikerül fenntartanom a kapcsolatot az energiával.

Mindketten mosolyogtak.

- Sokkal könnyebb lesz a folyamatos kapcsolat - mondta Carl atya -, ha sikerül tisztázni, ki is valójában.

Sanchez atya felállt, és közölte, hogy ő fog elmosogatni.

Carl atyára néztem. - Rendben van - mondtam -, árulja el, hogyan fogjak hozzá önmagam felderítéséhez?

- Sanchez atyától úgy hallottam - felelte -, hogy a szülei hatalmi drámáját már sikerült megértenie.

- Igen. Mindketten vallatók voltak, ettől lettem én zárkózott.

- Helyes. Akkor most az energiáért folytatott harc mögé kell tekintenie, és meg kell találnia a valódi okot, hogy maga miért volt ott.

Tanácsstalanul néztem rá.

- Saját igazi spirituális identitásának felkutatásához úgy kell végignéznie egész életét, mint egy hosszú mesét, amelynek magasabb rendű értelme, tanulsága van. Kezdje azzal, hogy fölteszi magának a kérdést: miért épp ebbe a családba születtem? Ennek mi lehetett a valódi célja?

- Nem tudom - feleltem.

- Az apja vallató volt. Hát még micsoda?

- Úgy érti, mit képviselt?

- Igen.

Elgondolkodtam, aztán így feleltem: - Apám őszintén hitt az élet élvezetében. Abban, hogy az embernek tisztességesen kell élnie, de el kell vennie a lehető legtöbbet mindenből, amit az élet nyújtani tud. Ki kell élvezni az életet, ez volt a filozófiája.

- És meg tudta ezt valósítani?

- Bizonyos mértékig. De valahogy mindig akkor éri utol valami pechséria, amikor a legjobban élvezni tudná az életet.

Carl atya összehunyorította a szemét. - Tehát az a véleménye, hogy az életet élvezni kell, de ezt nem tudja teljesen megvalósítani.

- Igen.
- És vajon miért?
- Ezen még nem gondolkodtam. Talán mert balszerencsés.
- Lehet, hogy még nem jött rá a módjára?
- Lehet.
- És az édesanyja?
- Ő már nem él.
- Meg tudná mondani, hogy ő mit képviselt az életben?
- Igen. Az ő élete a vallás volt. A kereszténység elveiért élt.
- És ez miben nyilvánult meg?
- Gyülekezeti munkát végzett, és Isten törvényeit követte.
- Valóban betartotta Isten törvényeit?
- Az utolsó betűig. Legalábbis az egyháza tanításai szerint.
- A férjét rá tudta venni, hogy ugyanígy cselekedjék?

Nevettem. - Nem éppen. Anyám szerette volna, ha apám hetenként egyszer elmegy a templomba, és részt vesz a gyülekezeti életben. De; amint mondtam, apám ennél sokkal szabadabb szellemű ember.

- És maga hol jön bele ebbe a képbe?

Rábámultam. - Ez még sosem jutott eszembe.

- Nem arról volt-e szó, hogy mindketten szövetségest kerestek magában? Vajon amikor vallatták, nem azt akarták-e kipuhatolni, hogy mennyire került a másik befolyása alá? Nem arról akarták meggyőzni, hogy az ő értékrendjük az igazi, a helyes?

- Alighanem igaza van.

- Maga hogyan reagált?

- Azt hiszem, igyekeztem nem állást foglalni.

- Mindketten árgus szemekkel figyelték, hogy megfelel-e az általuk támasztott követelményeknek, és mivel lehetetlen volt mindkettőnek megfelelni, zárkózottá vált.

- Nagyjából így történhetett - feleltem.

- Mi történt az édesanyjával? - kérdezte.

- Sokáig Parkinson-kórban szenvedett, aztán meghalt.

- Hű maradt a hitéhez?

- Tökéletesen - feleltem. - Mindvégig.

- Ő mit jelent a maga számára?

- Tessék?

- Most azt keressük, hogy az ő élete milyen tanulsággal szolgál a maga számára, mi az oka annak, hogy épp ő szülte, hogy mit tanulhatott tőle. Ugyanis minden ember, akár tud róla, akár nem, az életével azt illusztrálja, hogy szerinte hogyan kellene az embernek élnie. Magának föl kell derítenie, mit tanult meg az édesanyjától, és azt is, hogy ő miként tehetne volna jobbra az életét. Az, hogy miben változtatta volna meg az anyját, részben jelzi azt, hogy maga jelenleg mivel van elfoglalva.

- Miért csak részben?

- Mert a másik részt az mutatja, hogy az apja életét miben változtatná meg.

Ettől sem lett sokkal érthetőbb.

Carl atya vállamra tette a kezét. - Maga nemcsak a fizikai leszármazottja a szüleinek: spirituálisan is az. E két ember által jött a világra, ezért az ő életük kitörölhetetlen nyomot hagyott azon, akivé maga lett. Igazi önmaga felderítéséhez be kell látnia, hogy valódi énje a kettejük igazsága közötti félúton vette kezdetét. Ezért született hozzájuk: hogy magasabb

perspektívából lásson rá arra, amit ők képviseltek. A maga útja az, hogy fölfedezze az igazságot, amely e két ember meggyőződésének szintéziséből jön létre.

Bólintottam.

- Tehát: hogyan foglalná össze mindazt, amit a szüleitől tanult?

- Nem vagyok biztos benne... - kezdtem.

- Mondja csak.

- Apám azt tanította: az élet arról szól, hogy minél elevebbek legyünk, hogy minél teljesebb mértékben élvezzük ki önmagunkat, és ezt az elvet igyekezett megvalósítani. Anyám inkább az áldozathozatalban hitt: abban, hogy az életet önmegtágadó módon mások szolgálatára kell szentelni. Úgy gondolta, ezt írja elő a Biblia.

- És magának mi a véleménye?

- Igazán nem tudom.

- Melyik álláspontot választaná önmaga számára: az anyját vagy az apját?

- Egyiket sem. Az élet nem olyan egyszerű.

Carl atya fölnevetett. - Ugyancsak homályosan fogalmaz.

- Azt hiszem, azért, mert nem tudom a választ.

- De ha muszáj volna választania?

Tépelődtem, igyekeztem őszinte lenni önmagamhoz, és megjött a válasz.

- Mindkettőnek igaza van - feleltem -, és mindkettő téves.

Felcsillant a szeme. - Hogyhogy?

- Nem tudom pontosan. De szerintem az ember életében mindkét felfogásnak érvényesülnie kell.

- Tehát - jelentette ki Carl atya - a maga számára az a kérdés, hogy miként. Hogyan élheti az ember egyszerre ezt a kétféle életet? Anyjától megtanulta, hogy az élet spirituális dolgokról szól. Apjától megtanulta, hogy az élet önmegvalósítás, kaland, szórakozás.

- Tehát az én életemnek a két törekvés összehangolásáról kell szólnia?

- Igen, a maga számára a spiritualitás a kérdés. Egész élete arról szól, hogy olyat találjon, amely önkifejlesztő. Ez az az ellentmondás, amelyet a szülei, képtelenek lévén feloldani, magára örökítettek. Ez a maga evolúciós problémája, életének küldetése.

Ettől a gondolattól mély töprengésbe merültem. Carl atya mondott még valamit, de nem tudtam odafigyelni. A lassan kilobbanó tűz megnyugtató hatást gyakorolt rám. Hirtelen rájöttem, hogy nagyon fáradt vagyok.

Carl atya kihúzta magát, és azt mondta: - Azt hiszem, mára kifogyott az energiája. De egy gondolatot még hadd adjak át. Lehet, hogy ha ma este elalszik, soha többé nem jut eszébe, miről beszélgettünk. Lehet, hogy visszazökken a régi drámába, de az is lehet, hogy holnap reggel felébredve megmaradnak a fogalmak arról, hogy ki és mi valójában. Ha így lesz, akkor megteheti a folyamat következő lépését: alaposan szemügyre veheti, mi történt magával a születése óta. Ha egyetlen, összefüggő mesének tekinti az életét a születésétől a jelen pillanatig, megláthatja, hogy mindvégig ennek az egy kérdésnek a megoldásán munkálkodott. Meg fogja látni, hogyan került Peruba, és mi a következő tennivalója.

Bólintottam, és egyenesen a szemébe néztem. A tekintetében melegséget, szeretetet láttam: ugyanúgy, ahogy oly gyakran Wil és Sanchez arcán is.

- Jó éjt - mondta Carl atya, azzal bement a hálószobába, és becsukta az ajtót. Én meg kibontottam a hálósákomat a padlón, és gyorsan álomba merültem.

*

Másnap reggel, amikor felébredtem, Wil járt az eszemben. Meg akartam kérdezni Carl atyát, mit tud még Wil terveiről. Ahogy ott feküdtem a hálósákban, Carl atya lépett be, és csöndben rakni kezdte a tüzet.

Lehúztam a cipzárát a hálósákon; a zajra hátranézett.

- Jó reggelt - mondta. - Hogy aludt?

- Jól - feleltem, és feltápászkodtam.

Gyújtóst rakott a széndarabokra, és a tetejére nagyobb fahasábokat tornyozott.

- Mit mondott Wil, mik a szándékai? - kérdeztem.

Carl atya felállt, szembefordult velem. - Azt mondta, egy barátja házába megy, ott vár meg bizonyos híreket, alighanem a Kilencedik Felismeréssel kapcsolatban.

- Mást nem mondott? - faggattam tovább.

- Elmondta: szerinte Sebastian atya maga akarja megtalálni az utolsó felismerést, és már közel jár a célhoz. Wil úgy gondolja: az az ember, akinek birtokában van az utolsó felismerés, meghatározhatja, hogy a Kézirat valaha is nyilvánosságra kerül-e, hogy széles körben elterjed-e, hogy megérthetik-e az emberek.

- Miért?

- Ezt nem tudom pontosan. Wil egyike volt az elsőknél, akik gyűjteni kezdték a felismeréseket. Ő valószínűleg jobban érti őket, mint bárki emberfia. Azt hiszem, szerinte az utolsó felismerés sokkal világosabbá és elfogadhatóbbá teszi a megelőzőeket.

- Ön szerint igaza lehet? - kérdeztem.

- Nem tudom - mormogta -, én nem értek hozzá annyira, mint ő. Én csak azt tudom, hogy nekem mi a dolgom.

- És mi az?

Pár pillanatnyi szünet után válaszolt. - Mondtam már: az én igazságom az, hogy segítek az embereknek felismerni, kik is ők valójában. Amikor elolvastam a Kéziratot, ez a küldetés azonnal világossá vált előttem. A Hatodik Felismerés a feladatom. Az én igazságom abban rejlik, hogy ennek a felismerésnek a megértésében segítem az embereket. És azért vagyok hatékony, mert magam is végigmentem ezen a folyamaton.

- Önnek mi volt a hatalmi drámája?

Úgy nézett rám, mintha magában mulatna azon, amit mondani fog.

- Vallató voltam - jelentette ki.

- Azzal tartotta sakkban az embereket, hogy folyton hibát talált bennük?

- Pontosan. Az apám szegény én volt, az anyám zárkózott. Tudomást sem vettem rólam. Csak úgy szerezhettem tőlük figyelmet és energiát, ha azt lesem, hogyan élnek, és folyton kifogásokat emelek.

- És mikor jutott túl ezen a drámán?

- Úgy másfél éve, amikor megismerkedtem Sanchez atyával, és tanulmányozni kezdtem a Kéziratot. Miután alaposan megvizsgáltam a szüleimet, rájöttem, mire készített fel ez a tapasztalat. Tudja, az apámnak csak az eredmények számítottak. Célorientált típus volt. Percnyi pontossággal beosztotta idejét, és aszerint ítélte meg önmagát, hogy mit sikerült elvégeznie. Az anyám intuitív, misztikus érdeklődésű asszony volt. Abban hitt, hogy valamennyien spirituális útmutatásban részesülünk, és az életünk ilyen módon megszabott mederben folyik.

- Az apjának mi volt erről a véleménye?

- Örültségnek tartotta.

Elmosolyodtam, de nem mondtam semmit.

- El tudja képzelni, milyen helyzetből indultam? - kérdezte Carl atya.

Nemet intettem. A kép nem volt eléggé egyértelmű.

- Az apám miatt - magyarázta - érzékenyvé váltam arra a gondolatra, hogy az élet az eredményekről szól: az embernek fontos tennivalója van, amit el kell végeznie. De ugyanakkor az anyámtól azt tanultam, hogy az életet valami belső erő irányítja, amolyan intuitív útikalauz vezérel. Rájöttem, hogy az életem e két álláspont szintézise. Azt kutattam, miként irányít bennünket a belső erő annak a feladatnak elvégzésére, amire egyedül mi

vagyunk képesek, tudva azt, hogy ha boldogságra és megelégedésre vágyunk, e feladatot be kell teljesítenünk.

Bólintottam.

- Ebből - tette hozzá - megértheti, miért épp a Hatodik Felismerés izgatott annyira. Amint elolvastam, azonnal tudtam: az én dolgom az emberek felvilágosítása, hogy kifejlesszék önmagukban ezt a fajta céltudatosságot.

- Tud arról, hogy Wil hogy jutott arra az útra, amelyen jár?

- Igen, elmesélte nekem. Wil drámája a zárkózottság volt, ugyanúgy, ahogy magának is. És akárcsak a maga esetében, a szülei neki is vallatók voltak; mindkettőnek szilárd világnézete volt, amelyet Wilre akart örökíteni. Wil apja német regényíró volt, aki azt az alapelvet vallotta, hogy az emberiség legvégső célja önmaga tökéletesítése. Ő maga mindig csak a legtisztább, leghumánusabb célokért emelt szót, de a nácik kiforgatták a tökéletesedésről vallott nézeteit, így próbálták megindokolni az alacsonyabb rendű fajok kiirtását.

Eszméinek sárba tiprása meghasonlásba kergette az öreget. Feleségével és Willel kivándorolt Dél-Amerikába. A felesége perui származású volt, de Amerikában nevelkedett, ott is járt iskolába. Ő is író volt, de az életfelfogása inkább a keleti filozófiákra hasonlított. Ő úgy tartotta, hogy az élet célja a belső megvilágosodás, egy magasabb tudatállapot elérése, amivel belső béke és a világ dolgairól való lemondás jár együtt. Szerinte az életnek nem dolga a tökéletesedés, sőt az a cél, hogy elvessük magunktól a tökéletesedés vágyát, a bárhonnan bárhová eljutás vágyát... El tudja képzelni, milyen indulás volt ez Wilnek?

Megráztam a fejem.

- Nagyon bonyolult helyzetben volt - mondta Carl atya. - Apja a nyugati elvet hangoztatta: a tökéletesedés, a fejlődés érdekében kell munkálkodnunk. Anyja a keleti nézetet vallotta: az élet egyedüli célja a belső béke megteremtése, semmi más.

Ez a két ember arra készítette Wilt, hogy integrálja önmagában a keleti és a nyugati kultúra filozófiai különbségeit, bár erről persze eleinte nem volt tudomása. Előbb mérnöknek tanult, a fejlődés szolgálatába állt, azután egyszerű idegenvezető lett belőle, aki úgy kereste a békét, hogy elhozta az embereket az ország megindítóan szépséges tájaira.

A Kézirat utáni kutatás ébresztette fel benne mindezt. A felismerések egyértelműen az ő legfőbb kérdéseiről szólnak. Rávilágítanak, hogy a keleti és a nyugati gondolatok egy magasabb rendű igazsággá integrálhatók. Megmutatják, hogy a Nyugatnak igaza van, amikor fejlődésről, egy magasabb szint eléréséről beszél. Ám a Keletnek is igaza van, amikor hangsúlyozza, hogy az ego hatalmától meg kell szabadulni. Pusztán a logika által nem valósítható meg a fejlődés. Teljesebb tudatra kell szert tennünk, belső kapcsolatot kell létesítenünk Istennel, mert csak akkor haladhat fejlődésünk valami magasabb felé, ha önmagunk magasabb rendű része kormányozza.

Miközben Wil sorra felfedezte a felismeréseket, mozgásba lendült az élete. Megismerkedett Joséval, a pappal, aki felfedezte és lefordította a Kéziratot. Nem sokkal ezután találkozott Vicente tulajdonosával, és részt vett a kutatások beindításában. És körülbelül ugyanebben az időben találkozott Juliával, aki üzletasszony volt, de idegenvezetőként is dolgozott, az őserdőben kalauzolta az embereket.

Wil azonnal vonzódni kezdett Julia iránt. Rengeteg közös vonásra találtak egymásban, mert hasonló kérdések foglalkoztatták őket. Julia apja sokat beszélt spirituális kérdésekről, de mindig félvállról, felszínesen. Julia anyja viszont szónoklástant, retorikát tanított az egyetemen, elsősorú vitázó volt, a tiszta gondolkodás bajnoka. Juliában természetesen feltámadt az érdeklődés a spirituális kérdések iránt, de érthető és pontos információkra volt szüksége.

Wil a keleti és a nyugati szintéziséből akarta magyarázni az emberi spiritualitást, Julia pedig megkövetelte, hogy magyarázatai tökéletesen világosak legyenek. A Kézirat mindkettejük igényeinek eleget tett.

- Kész a reggeli! - szólt közbe Sanchez a konyhából.

Meglepődve fordultam meg. Nem tudtam, hogy Sanchez már fenn van. Nem is folytattuk a beszélgetést Carl atyával, hanem kimentünk a konyhába, ahol Sanchez gyümölcsből és gabonapehelyből álló reggelit tálalt elénk. Reggeli után Carl atya megkért, hogy kísérjem el egy sétára a romok közé. Magam is nagyon vágytam ismét odamenni, azonnal igent mondtam. Mindketten Sanchez atyára néztünk, aki udvariasan nemet mondott, hozzátéve, hogy le kell mennie a hegyről, és el kell intéznie néhány telefont.

Odakint kristálytisza volt az ég, a hegyek fölött ragyogott a nap. Fürge léptekkel indultunk a romok felé.

- Mit gondol, fel tudnám venni a kapcsolatot Willel? - kérdeztem.

- Nem - hangzott a válasz. - Nem árulta el, kik a barátai. Megpróbálni is csak úgy tudná, hogy elmenne az északi határ közelében fekvő városba, Iquitosba, márpedig szerintem ott mostanában nem biztonságos.

- Miért épp oda?

- Wil azt mondta, azon a környéken fog kutatni. Sok rom található azon a vidéken. Arrafelé működik Sebastian bíboros egyik missziója is.

- Gondolja, hogy Wilnek sikerül megtalálnia az utolsó felismerést?

- Nem tudom.

Percekig bandukoltunk szótlánul, aztán Carl atya kérdezett. - Eldöntötte már, milyen utat választ önmaga számára?

- Mire gondol?

- Sanchez atyától tudom, hogy amikor először találkoztak, maga arról beszélt, hogy haladéktalanul vissza akar térni az Egyesült Államokba, de mostanában mintha jobban érdekelnék a felismerések. Hogy érez ezzel kapcsolatban?

- Bizonytalan vagyok - feleltem. - De valami okból mégis folytatni szeretném.

- Úgy hallottam, valakit megöltek a közvetlen közelében.

- Így igaz.

- És mégis maradni akar?

- Nem - feleltem -, el akarok menekülni, menteni az életemet... mégis itt vagyok.

- Mit gondol, mi ennek az oka? - faggatott Carl atya.

Néztem az arcát, hátha le tudom olvasni róla, mire gondol. - Nem tudom. Ön tudja?

- Emlékszik, hol hagytuk abba tegnap este a beszélgetést?

Pontosan emlékeztem. - Földerítettük, milyen kérdést hagytak rám a szüleim: meg kell találnom az önkiteljesítő spiritualitást: azt ami a kaland és a beteljesedés érzését kelti az emberben. Ön azt mondta: ha alaposan szemügyre veszem, hogyan fejlődött az életem, ez a kérdés helyes távlatot ad, és megvilágítja, mi történik velem most.

Sejtelmesen mosolygott. - Igen, a Kézirat szerint ez fog történni.

- És ez hogyan történik meg?

- Mindenkinek át kell tekintenie élete fontosabb fordulópontjait, és saját evolúciója szempontjából újra kell értelmeznie őket.

Csóváltam a fejem, nem értettem.

- Próbálja meg sorra venni a fontosabb eseményeket, barátokat, véletleneket, amelyek életében előfordultak. Vajon nem vezették ezek valahová?

Végiggondoltam az életemet gyerekkoromtól kezdve, de nem fedeztem föl semmi néven nevezhető szabályszerűséget.

- Hogyan töltötte a napjait gyerekkorában? - kérdezte Carl atya.

- Nem tudom. Azt hiszem, átlaggyerek voltam. Sokat olvastam.

- Mit olvasott?

- Főként fantasztikus dolgokat, sci-fit, kísértethistóriákat, ilyesmit.

- És mi történt az életében ezután?

Eszembe jutott, milyen hatást gyakorolt rám a nagyapám; pár szóban beszámoltam Carl atyának a tóról meg a hegyekről.

Sokatmondóan bólintott. - És mi történt, amikor felnőtt lett magából?

- Egyetemre mentem. Amikor a nagyapám meghalt, nem voltam otthon.

- Mit tanult az egyetemen?

- Szociológiát.

- Miért?

- Megismertem egy tanárt, aki hatott rám. Érdekelni kezdett, mennyi mindent tud az emberi természetéről. Elhatároztam, hogy őt fogom hallgatni.

- Utána mi lett?

- Lediplomáztam, és munkába álltam.

- Élvezte a munkáját?

- Sokáig igen.

- Aztán megváltozott valami?

- Úgy éreztem, hogy amit csinálok, nem elégít ki. Érzelmileg sérült serdülőkként foglalkoztam, és azt hittem, tudom, hogyan léphetnék túl a múltjukon, miként hagyhatnának fel önpusztító hajlamaik kiélésével. Azt hittem, segíthetek sínre tenni az életüket. De végül rájöttem, hogy valami hiányzik a módszeremből.

- Akkor mit tett?

- Felmondtam.

- És?

- Egy régi barátom felhívott, és a Kéziratról beszélt.

- Ekkor határozta el, hogy eljön Peruba?

- Igen.

- És mit gondol az itteni élményeiről?

- Azt, hogy megőrültem - feleltem. - Meg fogom öletni magam.

- De mit gondol arról, ahogy a tapasztalatai fejlődtek?

- Ezt nem értem.

- Amikor Sanchez atya elmesélte, mi minden történt magával, amióta Peruba érkezett - magyarázta Carl atya -, egyik ámulatból a másikba estem, hogy micsoda véletlensorozat szembesítette magát a Kézirat minden egyes felismerésével, és mindig éppen akkor, amikor a leginkább szüksége volt rá.

- Mit gondol, mit jelent ez? - kérdeztem.

Megállt, szembefordult velem. - Ez azt jelenti, hogy készen állt rá. Maga olyan, mint mi, itteniek. Elérkezett ahhoz a ponthoz, amikor már szüksége volt a Kézíratra, hogy folytathassa élete evolúcióját.

Gondolja meg, hogyan illeszkednek össze az élete eseményei. Kezdetől fogva érdeklődött a rejtélyek, a misztika iránt, és ez az érdeklődés végül az emberi természet tanulmányozásához vezette. Mit gondol, miért éppen azzal a tanárral ismerkedett meg? Ő segített kikristályosítani az érdeklődését, és bevezette a legnagyobb rejtelenbe, ami nem más, mint az ember helyzete ezen a bolygón: az élet értelme. Aztán egy ponton felismerte: az élet értelme összefügg azzal, hogy meghaladjuk múltbeli beidegződéseinket, és továbblépjünk az életben. Ezért lett dolga azokkal a fiatalokkal.

De - ezt most már pontosan érti - szüksége volt a felismerésekre, hogy tisztázza, mi volt a hiba a módszerében. Az érzelmileg zavart gyermekeknek ugyanarra van szükségük a fejlődéshez, mint mindenki másnak: elegendő energiára kell szert tenniük ahhoz, hogy túlléphessenek súlyos hatalmi drámájukon, amit maga "kiélésnek" nevez, és továbbléphessenek a spirituális folyamatban - abban, amely magát kezdetől foglalkoztatta.

Figyelje meg a magasabb összefüggést ezekben az eseményekben. Az érdeklődés, amely a múltban előrehajtotta, amelynek hatására bejárta ezeket a fejlődési lépcsőfokokat, mindez

csupán előkészület volt arra, hogy most itt legyen, és a felismeréseket kutassa. Egész életében az önmegvalósító spiritualitás utáni evolúciós kutatáson dolgozott, és az energia, amelyet magába szívott ott a hegyi tónál, az az energia, amelyet a nagyapja mutatott meg, végül is megadta a kellő bátorságot, hogy idejöjjön Peruba. Azért van itt, mert itt kell lennie ahhoz, hogy folytathassa az evolúciót. Egész élete egyetlen hosszú út volt, amely eddig a pillanatig vezetett.

Elmosolyodott. - Ha már teljesen magáévá teszi ezt a fajta életszemléletet, akkor éri el azt az állapotot, amelyet a Kézirat a spirituális út tiszta tudatosításának nevez.

A Kézirat szerint mindannyiunknak annyi időt kell eltöltenünk a múlt tisztázásával, amennyi egyénenként szükséges. Mindannyiunknak megvan a hatalmi drámánk, amelyen túl kell lépnünk - de ha megtettük, megtudjuk a magasabb értelmét annak, hogy miért épp a mi családjunkba, miért épp ezekhez a szülőkhöz születtünk, és életünk vargabetűi milyen feladat megoldására készítettek fel. Mindannyiunknak megvan a maga spirituális célja, a küldetése, amelynek végrehajtásán félig-meddig tudattalanul eddig is munkálkodtunk, de ha egyszer tökéletesen tudatossá tesszük, felszárnyalhat az életünk.

A maga esetében a cél már napvilágra került. Most tovább kell haladnia, rá kell hagynia a véletlenekre, hogy egyre tisztább és tisztább képet alkothasson arról, merre folytatódik az út, merre tart a küldetés ettől a ponttól, és mi tennivalója van még itt. Amióta Peruba érkezett, Wil és Sanchez atya energiája hajtotta előre. Most itt az ideje, hogy saját erejéből fejlődjék tovább... tudatosan.

Folytatta volna, de ebben a pillanatban feltűnt a hátunk mögött Sanchez teherautója, és sebesen közeledett. Mellénk érve az út szélére húzódott, és Sanchez lehúzta az ablakot.

- Mi baj? - kérdezte Carl atya.

- Amint összeköltöttem, sietek vissza a misszióba - felelte Sanchez. - Kormánycsapatok érkeztek... és ott van Sebastian bíboros is.

Mindketten beugrottunk a teherautóba, és Sanchez visszarobogott velünk Carl atya házához. Útközben elmesélte, hogy a csapatok rátörtek a misszióra, elkobozták a Kézirat összes példányát, és valószínűleg be is akarják zárni a missziót.

Besiettem a házba, Sanchez atya sebesen összeszedte a holmiját. Én mellette ácsorogtam, és törtem a fejem, vajon mitévő legyek. Carl atya egy idő után így szólt Sanchezhez: - Azt hiszem, veled kell mennem.

Sanchez ránézett. - Biztos vagy ebben?

- Igen, azt hiszem.

- Mi célból?

- Azt még nem tudom.

Sanchez egy percig csak nézett rá, aztán tovább csomagolt. - Ha így látod jónak...

- Én mitévő legyek? - kérdeztem az ajtófélfának támaszkodva.

Mindketten rám néztek.

- Az magától függ - felelte Carl atya.

Csak bámultam.

- Magának kell eldöntenie - erősítette meg Sanchez.

El sem tudtam hinni, mennyire hidegen hagyja őket, hogy miként döntök. Ha velük megyek, szinte biztos, hogy elfognak a perui katonák. Másfelől viszont hogy maradhatnék itt egyedül?

- Nézzék - mondtam -, én nem tudom, mit tegyek. Segíteniük kell. Van valaki, akinél elrejtőzhetnék?

A két pap összenézett.

- Nem hiszem - felelte Carl atya.

Néztem őket, és a félelem lassan kezdte összeszorítani a gyomromat.

Sanchez a zsákjából előhúzott egy dossziét. - Tessék, a Hatodik Felismerés egy példánya. Ez talán segít eldönteni, mit tegyen.

Miközben átvettem kezéből a szöveget, Sanchez megkérdezte Carl atyát: - Körülbelül mennyi idő múlva indulhatunk?

- Beszélnem kell pár emberrel. Talán egy óra kell még.

Sanchez rám nézett. - Olvassa el, gondolkozzék, aztán megbeszéljük.

Mindketten folytatták az előkészületeket, én meg kimentem, leültem egy nagy kőre, és kinyitottam a Kéziratot. A szöveg pontosan adta vissza Sanchez atya és Carl atya szavait. A múlt tisztázása az a folyamat, amelynek során tudatosodik bennünk a gyermekkorból magunkkal hozott manipulációs technikánk. Ha sikerül meghaladnunk ezt a szokást, állította a Kézirat, megtaláljuk magasabb rendű önmagunkat, következő evolúciós identitásunkat.

Fél óra sem kellett a teljes szöveg elolvasásához, és mikor a végére értem, megérett bennem a felismerés lényege: mielőtt beléphetnénk abba a különleges tudatállapotba, ahová egyeseknek már bepillantásuk nyílt - abba az élménybe, hogy életünk folyamán a rejtélyes véletlenek vezérelnek -, előbb rá kell ébrednünk arra, hogy kik is vagyunk valójában.

Carl atya jött elő a ház mögül, észrevett és hozzám lépett.

- Befejezte? - kérdezte a maga szokott szívélyességével.

- Igen.

- Ide ülhetek egy percre?

- Örölnék neki.

Jobb oldalamba telepedett, és kis csend után megkérdezte: - Megértette, hogy felfedezőúton jár itt?

- Igen. De akkor mi van?

- Most már csak el kell hinnie.

- De hát hogyan, ha egyszer ennyire félek?

- Meg kell értenie, mi forog kockán. Az igazság, amelynek megtalálásán fáradozik, éppoly fontos, mint maga a világmindenség evolúciója - hiszen ez teszi lehetővé az evolúció folyamatosságát.

Nem érti? Sanchez atyától tudom, milyen látomása volt a hegytetőn az evolúcióval kapcsolatban. Látta, hogyan fejlődik az anyag a hidrogén egyszerű rezgésétől egészen az emberiség kialakulásáig. Eltűnődött, hogyan viszik tovább az emberek az evolúciót. Most fölfedezte a választ: az emberek meghatározott történelmi környezetbe születnek, és találnak egy célt, amely szolgálatába állnak. Majd egyesülnek egy másik emberrel, aki szintén talált valamilyen célt magának.

Ebből az egyesülésből gyermekek születnek, akik kettejük eltérő álláspontját szintézis útján békítik össze, s ebben a véletlenek segítik őket. Biztos vagyok benne, hogy olvasta az Ötödik Felismerést. Eszerint valahányszor feltöltek energiával, és egy véletlen előrelendíti az életünket, ez az energiaszint állandósodik bennünk, és ettől kezdve magasabb rezgés állapotban létezzük. Gyermekeink átveszik a mi rezgésállapotunkat, és még magasabb szintre emelik. Mi, emberek így visszük tovább az evolúciót.

A mai nemzedék esetében annyi a különbség, hogy mi már készek vagyunk ezt a folyamatot tudatosítani, s ezáltal meggyorsítani. Mindegy, mennyire fél, most már nincs más választása. Ha egyszer megtudta, mi az élet lényege, ez a tudás többé nem törölhető el. Ha megpróbálna valami mást kezdeni az életével, nem szabadulhatna attól az érzéstől, hogy hiányt szenved valamiben.

- De mit tegyek most?

- Nem tudom. Azt csak maga tudhatja. De azt javaslom, előbb tegyen szert némi energiára.

Sanchez atya is kijött a házból, és csatlakozott hozzánk. Nagyon tapintatosan csinálta: nesztelenül jött oda, és került a tekintetünket, nehogy kikölkentsen a beszélgetés menetéből. Megpróbáltam összeszedni magam, és a házat körülvevő sziklás csúcsokra koncentráltam. Mélyet lélegeztem, és közben ráébredtem, hogy mióta kijöttem a házból, teljesen

becsukódtam önmagamba - mintha csórlátásban szenvedtem volna. Elzártam magam a hegyek látványának magasztos szépségétől.

Ahogy a tájat néztem, és igyekeztem tudatosan gyönyörködni a szemem elé táruló látványban, lassan kezdett erőt venni rajtam a már ismerős érzés: a közelség. Minden, amit láttam, hirtelen erőteljesebben volt jelen, és enyhén fénylett. Könnyebbnek éreztem magam, mint korábban, a testem mintha lebegett volna.

Ránéztem előbb Sanchez atyára, aztán Carl atyára. Mindkettő engem figyelt; tekintetükön láttam, hogy az energiamezőmet nézik.

- Milyennek látnak? - kérdeztem.

- Úgy látom, már jobban van - felelte Sanchez. - Maradjon itt, és gyűjtsön be annyi energiát, amennyit csak lehet. Még húsz perc, mire összekészülünk.

Fanyar mosollyal hozzátette: - Addigra maga is készen lesz, hogy elkezdje.

7. fejezet

Bekapcsolódni a folyamatba

A két pap visszament a házba, én pedig percek alatt csodálgattam még a hegyek szépségét, hogy energiát gyűjtsék. Aztán elkalandozott a figyelmem, Wil jutott eszembe, és azon kezdtem mészázni, hogy hol lehet. Vajon közel jár a Kilencedik Felismeréshez?

Elképzeltem, amint menekül a dzsungelben, kezében a Kilencedik Felismeréssel, és a nyomában ott loholnak a katonák. Aztán Sebastian bíboros jutott eszembe, aki az egésztestet vezényli.

Merengésemben tisztán éreztem, hogy hiába minden tekintélye és hatalma, Sebastian téved. Rosszul ítéli meg, hogy milyen hatást váltanak ki a felismerések az emberekből. Úgy éreztem, lehetséges volna meggyőzni, hogy változtassa meg álláspontját, ha ki tudnánk deríteni, a Kéziratnak melyik részét tartja olyan súlyos fenyegetésnek.

Ezen töprengtem, és egyszer csak eszembe jutott Marjorie. Hol járhat vajon? Szerettem volna újra látni. Hogyan találkozhatnék vele?

Csapódott a ház bejárati ajtaja, és a zaj fölrezzentett ábrándozásomból. Megint gyengének és idegesnek éreztem magam. Sanchez közeledett felém fürge, határozott lépésekkel.

Leült mellém, aztán megkérdezte: - Eldöntötte, mit fog tenni?

Megráztam a fejem.

- Nem sok erőt látok magában.

- Nem is érzek sok erőt magamban.

- Lehet, hogy nem elég módszeresen gyűjti az energiát.

- Ez mit jelent?

- Hadd mondok el, én hogy csinálom. Talán az én módszerem példáján könnyebben kidolgozhatja a sajátját.

Bólintottam, jelezvén, hogy hallgatom.

- Azzal kezdem - mondta -, hogy a környezetre koncentrálok; gondolom, maga is így fog hozzá. Aztán emlékezetembe idézem, milyennek látom a világot, amikor teli vagyok energiával. Elképzelem, milyen intenzív a dolgok létezése, milyen egyedülálló a szépségük, különösen a növényeké, felidézem, milyen fényesek és tiszták a színek. Tud követni?

- Igen. Én is ugyanígy csinálom.

- Aztán - folytatta - megpróbálom átélni a közelség érzését: azt, hogy a távolság nem számít; bármilyen távol van valami, megérinthezem, összekapcsolódhatom vele. Aztán pedig belélegzem.

- Belélegzi?

- Ezt nem magyarázta el John atya?

- Nem.

Sanchez kissé zavarba jött. - Lehet, hogy csak később akarta elmondani. Hajlamos arra, hogy túldramatizálja a dolgokat. Elsétál, otthagyja a tanítványt, hadd elmélkedjen az új ismereteken, aztán később újból felbukkan a kellő pillanatban, hogy kiegészítse valamivel az addigiakat. Talán folytatni akarta, de mi váratlanul elutaztunk.

- Szeretném hallani - mondtam.

- Emlékszik, milyen könnyűnek érezte magát a hegytetőn?

- Igen.

- Hogy elérjem azt a könnyedséget, belélegzem az energiát, amellyel sikerült összekapcsolódnom.

Figyelmesen hallgattam Sanchez minden szavát. Már pusztán attól, hogy erről beszélt, erősebbé vált a kapcsolatam a környezettel. Mindennek, ami körülvett, felfokozódott a szépsége, a jelenléte. Még a köveket is fehéres derengés vette körül, Sanchezet kék energiamezőben láttam. Sanchez lassú, mély lélegzeteket vett, és kilégzés előtt pár másodpercig benn tartotta a levegőt. Igyekeztem utánozni.

- Ha az ember erősen elképzeli - mondta -, hogy minden lélegzetvétellel energia áramlik belé, és feltölti, mint egy léggömböt, akkor sokkal energikusabbnak, lebegőbbnek érzi magát.

Néhány mély lélegzet után én is ezt éreztem.

- Miután belélegeztem az energiát - folytatta Sanchez -, megvizsgálom, hogy a megfelelő érzelmek vannak-e bennem. Már említettem: én ezt tekintem az összekapcsolódás igazi fokmérőjének.

- A szeretetről beszél?

- Úgy van. A missziónál már beszéltünk róla: a szeretet nem intellektuális fogalom, nem is erkölcsi parancs, semmi ilyesmi. A szeretet: érzelem, amely ott él minden dolog háttérében, ha az ember rákapcsolódott a világegyetem energiájára, amely természetesen Isten energiája.

Sanchez atya kissé homályos tekintettel nézett rám. - Úgy is van - mondta -, sikerült elérnie. Ezt az energiaszintet kell fenntartania önmagában. Most segítettem egy kicsit, de már egyedül is képes rá.

- Hogyhogy segített egy kicsit?

Sanchez atya megcsóválta a fejét. - Ezzel most ne foglalkozzék. Majd később megtudja; ez a Nyolcadik Felismerésben van.

Carl atya jött elő a házból, és úgy nézett ránk, mint akinek öröme telik a látványban. Odasétált, és megkérdezte: - Döntött már?

A kérdés ingerelt; küzdöttem, nehogy energiát veszítsek.

- Vissza ne essen a zárkózottság drámájába - mondta Carl atya. - Most nem bújhat ki a döntés alól. Mit gondol, mi a teendője?

- Nem gondolok semmit - feleltem. - Pont ez a baj.

- Biztos? A gondolatok megváltoznak, ha az ember összekapcsolódik az energiával.

Értetlenül néztem vissza.

- A szavak, amelyeket gondolkodás közben a fejében szokott forgatni, hogy az eseményeket logikusan irányítani tudja - magyarázta -, megszűnnek, ha sikerül felhagynia a hatalmi drámával. Mikor feltölti magát belső energiával, a tudatában másfajta gondolatok lépnek működésbe, amelyek az identitás a magasabb szintjéről származnak. Ezek az intuíciók. Másként működnek, mint a megszokott gondolatok. A tudat háttérében bukkannak fel, néha álmodozás vagy látomás formáját öltik, és közvetlenül érkeznek, hogy irányítsák az embert.

Még mindig nem értettem.

- Mondja el, mire gondolt, amikor az előbb magára hagytuk - mondta Carl atya.
- Nem biztos, hogy emlékszem - feleltem.
- Próbálja meg.

Igyekeztem koncentrálni. - Azt hiszem, Wilre gondoltam, hogy vajon közel jár-e a Kilencedik Felismerés megtalálásához, meg Sebastian bíboros hadjárata a Kézirat ellen.

- Hát még?

- Marjorie jutott eszembe: az, hogy mi lehet vele. De nem értem, hogy segíthet ez abban, hogy eldöntsem, mitévő legyek most.

- Hadd magyarázzam meg - szólalt meg Sanchez atya. - Ha elég energiát gyűjtött össze, akkor készen áll, hogy tudatosan mozdítsa elő az evolúció folyamatát: hogy segítse a folyamat előrehaladását: önmaga hozzon létre előrevivó véletleneket. A folyamatba való bekapcsolódás módja egyéni. Először, mint mondtam, az ember felhalmozza az energiát, aztán az élete fő kérdésére gondol - arra, amit a szülei hagytak rá örökölni -, mert ez a kérdés képezi az egyén evolúciójának általános kontextusát. Ezután az útjára koncentrálni: szemügyre veszi az életében aktuálisan felmerülő apróbb kérdéseket. Ezek a kérdések mindig összefüggnek a nagy kérdéssel, és meghatározzák, hol tart jelenleg az élethosszig tartó küldetés végrehajtásában.

Amikor tudatosan megfogalmazta a pillanatnyilag élő kérdéseket, mindig kap valamilyen intuitív iránymutatást arra nézve, hogy mit kell tennie, hová kell elmennie. Megmutatja magát a következő lépés. Mindig. Ez csak akkor nem következik be, ha gondolatban rossz kérdést fogalmazott meg. Tudja, az életben nem az a nehéz, hogy válaszokat kapjon az ember, hanem az, hogy helyesen ismerje fel, mi a kérdés. Ha jó a kérdés, mindig megérkezik a válasz.

Miután az intuíció megmutatta, mi történhet - folytatta -, a következő lépés az, hogy nagyon éberrel figyeljen. Előbb-utóbb megjelennek a véletlenek, amelyek az intuíció által jelzett irányba fogják mozdítani. Érthető ez?

- Igen.

- Ezek szerint - folytatta - nem gondolja, hogy a Wilről, Sebastianról és Marjorie-ról szóló gondolatai fontosak lehetnek? Fontolja meg az élete történetére vetítve, hogy miért épp most jöttek ezek a gondolatok. Tudjuk: a családja azt az igényt ültette el magában, hogy spirituális életét belső önmegvalósítássá és ráadásul kalandossá kell tennie, igaz?

- Igen.

- Később, ahogy felnövekedett, a fantasztikus, titokzatos dolgok iránt kezdett érdeklődni, szociológiát tanult, emberekkel foglalkozott, bár még nem tudta, mindezt miért csinálja. Aztán kezdett felébredni, hallott a Kéziratról, Peruba utazott, egyesével megismerkedett a felismerésekkel, és mindegyikből megtanult valamit arról a spiritualitásról, amit keresett. Most, hogy tisztázta a múltját, felléphet a felsőbb tudatszintre: megfogalmazhatja aktuális kérdéseit, és megfigyelheti: megérkezik a válasz.

Csak néztem rá.

- Melyek a jelenlegi kérdései? - nógatott.

- Azt hiszem, szeretném megismerni a többi felismerést - feleltem. - Különösen azt szeretném tudni, hogy Wil megtalálta-e a Kilencediket. Tudni akarom, mi történt Marjorie-val. És többet akarok tudni Sebastianról.

- És mit sugalltak az intuíciói ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban?

- Nem tudom. Arra gondoltam, hogy találkozom Marjorie-val, aztán eszembe jutott Wil, amint Wil menekül, és a katonák üldözik. Jelent ez valamit?

- Hol menekült Wil?

- A dzsungelben.

- Lehet, hogy ez jelzi, merre kell mennie. Iquitos a dzsungelben van. És Marjorie?

- Azt láttam, hogy újra találkozom vele.

- Sebastianról mit gondolt?

- Úgy képzeltem, hogy azért fordult a Kézirat ellen, mert félreértette. Hogy meg lehetne változtatni a véleményét, ha ki tudnánk deríteni, mit gondol, konkrétan mitől fél a Kézirattal kapcsolatban.

Leírhatatlan elképedéssel néztek egymásra.

- Mit jelent ez? - kérdeztem.

Carl atya a kérdésre kérdéssel válaszolt. - Maga mit gondol?

A hegytetőn szerzett élmény óta most először éreztem magam teljesen energikusnak és magabiztosnak. Rájuk néztem, és azt mondtam: - Szerintem ez azt jelenti, hogy el kell mennem a dzsungelbe, és föl kell derítenem, miért támadja az egyház a Kéziratot.

Carl atya rám mosolygott. - Pontosan. Vigye az én kocsimat.

Bólintottam. Odamentünk a ház előtt parkoló járművekhez. A poggyászmom már fel volt pakolva Carl atya kisteherautójára, gondos kezek ennivaló- és víztartalékot is odakészítettek. Sanchez atya kocsiján szintén fent volt már a két pap holmija.

- Hadd mondjam még el - szólalt meg Sanchez -, hogy ha szükségét érzi, mindig álljon meg valahol, és töltsse fel magát energiával. Legyen állandóan tele, őrizze meg a szeretet állapotát. Ne feledje: ha elérte ezt az állapotot, senki és semmi nem képes annyi energiát elvonni, amennyit azonnal ne tudna pótolni. Sőt: a magából kiáradó energia ellenirányú áramlást gerjeszt, amely ugyanolyan mennyiségű energiát vonz magához. Így sohasem fogyhat ki. De ennek a folyamatnak állandóan tudatosnak kell lennie, különben nem működik. Ez elsősorban akkor fontos, ha emberek között van.

Elhallgatott. Ebben a pillanatban, mintha begyakorolták volna, Carl atya lépett előre, és hozzátette: - Ismeri már az összes felismerést, kivéve kettőt: a Hetediket és a Nyolcadikat. A Hetedik témája a tudatos önfejlesztés: az, hogy állandóan fel kell figyelünk minden véletlenre, minden válaszra, amelyet a világ rendelkezésünkre bocsát.

Egy kis alakú dossziét adott a kezembe. - Ez a Hetedik. A szövege igen rövid, és általánosságokban mozog - folytatta -, de elmondja, hogyan és miért tűnnek a szemünkbe bizonyos tárgyak, miként kapunk útmutató gondolatokat. Ami a Nyolcadikat illeti, azt maga találja meg majd, ha elérkezik az ideje. A Nyolcadik azt magyarázza el, hogyan segíthetünk azoknak, akik meghozzák számunkra az általunk keresett választ. Utána pedig egy teljes, új etikát ír le: ha az emberek eszerint bánnának egymással, az mindenkinek a fejlődését elősegítené.

- Miért nem adják ide most a Nyolcadik Felismerést? - kérdeztem.

Carl atya elmosolyodott, és a vállamra tette a kezét. - Mert nem érezzük úgy, hogy át kellene adnunk. Nekünk is követnünk kell intuícióinkat. Meg fogja kapni a Nyolcadik Felismerést, ha fölteszi a megfelelő kérdést.

Azt feleltem, hogy értem. A két pap átölelt, és minden jót kívánt. Carl atya hozzátette: hamarosan újra találkozunk, és meg fogom találni a válaszokat, amelyekért jöttem.

Beszállni készültünk a két teherautóba, amikor Sanchez hirtelen felém fordult.

- Az az érzésem támadt, hogy még valamit meg kell mondanom. Majd később megérti, mit jelent. Engedje, hogy a szépérzéke vezesse. Azokat a helyeket, azokat az embereket, akik válaszokat hordoznak a maga számára, fényesebbnek, szebbnek fogja látni.

Bólintottam, és beszálltam Carl atya kocsijába. Sok kilométeren át előttem hajtottak a köves úton, mutatták az utat lefelé a hegyről, míg egy útelágazáshoz értünk. Sanchez kiintezetett az ablakon: ők kelet felé fordultak, én pedig, miután egy percig bámultam utánuk, észak felé fordítottam az öreg járgányt: irány az Amazonas medencéje.

Kezdett úrrá lenni rajtam a türelmetlenség. Elég jó tempóban haladtam úgy három órán keresztül, de most itt vesztegeltem egy útelágazásnál, és képtelen voltam eldönteni, melyik irányban haladjak tovább.

Balra nyílt az egyik út. A térkép szerint ez százhatvan kilométeren át északi irányban követte a hegyek vonulatát, aztán egy éles kanyarral fordult Iquitos felé. A másik út jobb felé indult, és mindvégig keleti irányban futott a dzsungelen át ugyanoda.

Mély lélegzetet vettem, megpróbáltam lazítani, aztán gyorsan belenéztem a visszapillantó tükörbe. Senkit sem láttam. Tulajdonképpen már egy órája nem találkoztam senkivel - sem autóval, sem gyalogossal. Igyekeztem elhessenteni a szorongás rohamát. Tudtam: nyugodtnak kell maradnom, és rá kell kapcsolódnom az energiára, ha helyes döntést akarok hozni.

A tájra összpontosítottam. A jobb oldali, őserdei út hatalmas fák között haladt, közöttük a földből több helyen óriási sziklák álltak ki, melyeket nagy trópusi bokrok nőttek körül. A másik út a hegyek között vezetett, és a környéke aránylag kopárnak tűnt. Egyetlen fa árválkodott a távolban, de ettől eltekintve mindenütt csak a sziklákat láttam, és nagyon kevés, elszórt növényzetet.

Ismét jobb felé néztem, és megpróbáltam felidézni a szeretet állapotát. A fák és a bokrok telt, dús zöld színeket mutattak. Balra néztem, és megpróbáltam ugyanazt. Azonnal észrevettem, hogy az utat keskeny, vadvirágokkal tarkított fűsáv szegélyezi. A fűszálak sápadtnak, betegesnek látszottak, de a fehér virágok páratlanul szép rajzolatot adtak. Vajon miért nem vettem észre őket korábban? Most szinte világítottak. Szélesítettem tekintetem fókuszát, hogy abban az irányban minden a látóterembe kerüljön. Az apróbb köveket, a barnás kavicsokat rendkívül színesnek, jól körülrajzoltnak láttam. Az egész tájat borostyánsárga, lila és sötétvörös színfoltok tarkították.

Visszafordítottam tekintetemet jobbra, a fák és a bokrok felé. Szépek voltak, de elhalványultak a másik út látványa mellett. De hát hogyan lehetséges ez? Eredetileg a jobb oldali tűnt sokkal vonzóbbnak. Ismét a másik irányba fordultam, és intuícióm felerősödött. A formák és színek káprázatosan szépek voltak.

Ez elég volt ahhoz, hogy meggyőzzön. Beindítottam a kocsit, és biztos voltam benne, hogy helyesen döntöttem. Az út a kövek, kátyúk miatt ugyancsak hepehupás volt; a kocsiban zötykölődve egészen könnyűnek éreztem a testem. Súlypontom az ülepem közelében volt, hátam és nyakam kiegyenesedett, kezem tartotta ugyan a kormánykereket, de egyáltalán nem nehezedett rá.

Két órán át haladtam, közben semmi említésre méltó esemény nem történt; csipegettem a Carl által csomagolt elemőzsiás kosárból, és nem találkoztam senkivel. Az út fel-le kanyargott az alacsonyabb hegyek között. Az egyik hágó tetejére érve az országúttól jobbra két öreg kocsit pillantottam meg. Az úttól többméteres távolságban parkoltak, egy alacsony facsoport tövében. Utasaikat nem láttam; arra gondoltam, hogy elhagyott autórönsök lehetnek. Elöttem az út élesen balra kanyarodott, és egy széles völgybe ereszkedett alá. A tetőről jókora távolságot át tudtam tekinteni.

Nagyot fékezve állítottam meg a kocsit. A völgy túloldalán három-négy katonai jármű vesztegelt az út mindkét szélén. Közöttük katonák álltak. Hideg futott végig a hátgerincemen. Útelzárás! Visszatolattam a gerinc túloldalára, a kocsit két nagy szikla közé rejtettem, és gyalog mentem vissza az előbbi helyre, hogy megfigyeljem, mi történik lent a völgyben. Az egyik jármű épp elhajtott az ellenkező irányba.

Hirtelen zajt hallottam a hátam mögül. Villámgyorsan megfordultam: Phil Stone állt ott, az ökológus, akivel Vicientében ismerkedtem meg.

Ő ugyanúgy meglepődött, mint én. - Maga mit keres itt? - kérdezte.

- Iquitosba igyekszem - feleltem.

Riadtan nézett rám. - Mi is arra tartunk, de a hatóságok nagyon beindultak a Kézirat ellen. Épp azon törjük a fejünket, megpróbáljunk-e átjutni az ellenőrzésen. Négyen vagyunk. - Bal felé intett a fejével; a fák között férfiak alakját pillantottam meg.

- Miért akar Iquitosba menni? - kérdezte Phil.

- Wilt akarom megtalálni. Culában elszakadtunk egymástól. Azt hallottam, lehet, hogy Iquitosba megy, hogy megtalálja a Kézirat hiányzó darabját.

Ettől megrémült. - Ezt nem volna szabad! A katonák szigorúan megtiltották a Kézirat birtoklását. Nem tudja, mi történt Vicientében?

- Valamit hallottam. Maga mit tud róla?

- Nem voltam ott, de úgy tudom, a hatóságok megrohanták a központot, és mindenkit letartóztattak, akinél másolatot találtak a Kéziratból. Minden vendéget őrizetbe vettek és kihallgattak. Dale-t és a többi kutatót elhurcolták. Senki sem tudja, mi lett velük.

- Azt nem tudja, miért zavarja annyira a kormányzatot a Kézirat? - kérdeztem.

- Nem. Amikor megtudtam, mennyire nem biztonságos itt tartózkodni, úgy döntöttem, hogy visszamegyek Iquitosba, magamhoz veszem a kutatási eredményeimet, és hazamegyek ebből az országból.

Elmeséltem neki, mi történt velem és Willel, miután elhagytuk Vicientét, nem hallgattam el a hegytetőn lezajlott lövöldözést sem.

- A fenébe - fakadt ki -, és maga még mindig ezzel az üggyel hülyéskedik?

Ettől kicsit megingott az önbizalmam, de így feleltem: - Nézze, ha senki sem tenne semmit, a kormány teljesen eltüntetné a Kéziratot. A világot megfosztanák a benne rejlő tudástól, márpedig szerintem a felismerések nagyon fontosak!

- Olyan fontosak, hogy hajlandó volna meghalni miattuk? - kérdezte.

Ekkor motorzúgásra lettünk figyelmesek. A völgyben a katonai járművek elindultak, és felénk tartottak.

- A francba! - kiáltotta Phil. - Ezek idejönnek!

Mielőtt mozdulhattunk volna, a hátunk mögül is járművek zaja hangzott fel.

- Körülvettek! - hebegte Phil halálos rémületben.

A teherautóhoz futottam, és az enivalós kosár tartalmát egy kis zsákba dobáltam. A Kézirat dossziéit is melléjük tettem, de egy pillanat múlva meggondoltam magam, és az ülés alá rejtettem őket.

A motorzúgás egyre erősödött, ahogy Phil nyomában átrohantam az úton. Lejjebb, a hegyoldalon megpillantottam őket: egy sziklacsoport mögött bújtak el. Csatlakoztam hozzájuk. Abban reménykedtem, hogy a katonai teherautók egyszerűen továbbmennek. Az én kocsim nem látszott az útról; a másik kettőről éppenséggel ők is hitték azt, amit én: hogy elhagyott roncsok.

A dél felől közeledők értek oda előbb, és rémületünkre megálltak a kocsik mellett.

- Senki ne mozduljon! Rendőrség! - harsogta egy hang. Megdermedtünk: katonák csoportja bukkant fel a hátunk mögött. Állig fegyverben, nagyon óvatosan közelítettek. Alaposan megmotoztak bennünket, és mindent elvettek tőlünk, aztán visszakísértek az útra. Odafent katonák tucatjai a kocsikat kutatták át. Philt és társait az egyik katonai teherautóra ültették, és sebesen elhajtottak velük. Ahogy a kocsik elhajtottak mellettem, láttam Phil arcát: halálsápadt volt, mint egy kísértet.

Engem az ellenkező irányba vezettek, és a hegyerinc közelében leültettek a földre. Több katona állt őrt mellettem, vállukon géppisztollyal. Kisvártatva egy tiszt lépett oda, és a felismeréseket tartalmazó dossziékat vetette a lábam elé. Melléjük dobta Carl atya teherautójának kulcsait.

- Magáé ez a másolat? - kérdezte.

Ránéztem, de nem feleltem.

- A kulcsokat magától vettük el - mondta. - A kocsiban ezeket a szövegeket találtuk. Újból megkérdezem: a magáé?

- Csak ügyvéd jelenlétében válaszolok - dadogtam. Megjegyzésem gúnyos mosolyt csalt a tiszt arcára. Mondott valamit az embereinek, és otthagyt. A katonák az egyik terepjáróhoz vezettek, és a vezető melletti ülésre ültettek. Ketten beugrottak a hátsó ülésre, és rám szegezték a fegyvert. A hátunk mögött egy másik kocsiba is beszállt a legénysége. Mindkét autó északi irányba, a völgy felé indult el.

Szorongással teli gondolatok üzték egymást a fejemben. Hová visznek? Miért hoztam magam ebbe a helyzetbe? Mennyit fáradozott a két pap azzal, hogy felkészítsen, és tessék, még egy napot sem húztam ki. Ott, a keresztútnál annyira biztos voltam abban, hogy a jó irányban indulok el. Ez az út látszott a vonzóbbnak, ehhez nem fért kétség. De akkor hol követtem el a hibát?

Mély lélegzetet vettem, megpróbáltam lazítani, és arra gondoltam, vajon mi történik most velem. Úgy teszek majd, mintha semmiről sem tudnék, gondoltam: ártatlan és félrevezetett turistának mutatom majd magam. Azt fogom mondani: egyszerűen csak rossz társaságba keveredtem, úgymint tessék szépen hazaengedni.

Ölemben nyugvó kezem enyhén remegett. A mögöttem ülő egyik katona egy kulacs vizet nyújtott felém; elfogadtam, de nem tudtam inni belőle. A katona fiatal fiú volt; amikor visszaadtam a kulacsot, rám mosolygott, és az arca egyáltalán nem volt ellenséges. Phil páni rémülete jutott eszembe. Vajon mit fognak tenni vele?

Eszembe jutott, hogy találkozásom Phillel a hegytetőn a véletlen műve volt. Mit jelenthet vajon? Miről beszélünk volna még, ha nem ütnek rajtunk a katonák? Amiről valóban szó esett, az csupán ennyi: én hangsúlyoztam a Kézirat fontosságát, ő pedig figyelmeztetett a veszélyre, és azt tanácsolta, hogy meneküljek, mielőtt elfognak. A tanács sajnos elkésett.

Órákon át robogtunk az autóval, és közben senki nem szólt egy szót sem. Kiértünk a hegyek közül, laposabb lett a táj, a levegő melegebb. A fiatal katona egyszer a kezembe nyomott egy nyitott konzervdobozt, amelyben valami húsétel lehetett, de képtelen voltam bármit lenyelni. Alkonyatkor gyorsan besötétedett.

Nem gondolkodtam, csak ültem a helyemen, néztem a kocsik lámpáinak fénykévéjét. Idővel nyugtalan álomba merültem, és azt álmodtam, hogy szökésben vagyok. Lélekszakadva menekültem az ismeretlen ellenség elől, körülöttem máglyák százai lobogtak, és én tudtam, hogy van valahol egy titkos kulcs, amely megnyitja a tudáshoz és a biztonságához vezető utat. Az egyik óriás máglya közepén megpillantottam a kulcsot, és odarohantam, hogy megszerezze.

Verítékben úszva riadtam fel. Megrándultam; mozdulatokra a katonák idegesen kapták oda a tekintetüket. Megráztam a fejem, és a kocsik ajtajának dőltem. Hosszú időn át bámultam kifelé az oldalsó ablakon, néztem a táj sötét alakzatait, és küzdöttem a pánik ellen. Egyedül voltam, fogoly voltam, rohantunk a sötét ismeretlenbe, és senki nem törődött az én lidércnyomásaimmal.

Éjfél tájban álltunk meg egy jókora, kétemeletes, rosszul megvilágított kőépület előtt. A főbejárat melletti járdán kísértek végig, és egy oldalajtón át vittek be a házba. Lementünk egy lépcsőn, és keskeny folyosóra jutottunk. A belső válaszfalakat is kőből emelték, a földem vastag gerendákból és deszkákból állt. A mennyezetről lógó csupasz villanykörtek világították meg az utunkat. Újabb ajtón belépve cellák sorához értünk. Az egyik katona, aki korábban lemaradt, utolért bennünket, felnyitotta az egyik zárkát, és intett, hogy lépjek be.

Három priccs volt odabent, meg egy faasztal, és az asztalon vázában egy csokor virág. Meglepetésemre a cellában tökéletes volt a tisztaság. Ahogy beléptem, egy fiatal, tizenhét-tizenkilenc éves perui fiú kandikált ki félénken az ajtó mögül. A katonák ránk zárták az ajtót, és elmentek. Leültem az egyik priccsre, a fiatalember pedig felcsavarta az olajlámpát. Amikor a fény az arcára esett, láttam, hogy indián.

- Beszél angolul? - kérdeztem.
- Egy kicsit - felelte.
- Hol vagyunk?
- Pullcupa közelében.
- Ez börtön?
- Nem. Itt mindenkit a Kéziratról hallgatnak ki.
- Mióta van itt? - kérdeztem.
- Rám nézett; szelíd, barna szeme volt. - Két hónapja.
- Mit csináltak magával?
- Azt akarják, hogy ne higgyek a Kéziratnak, és mondjam meg, kinek van példánya az ismerőseim közül.
- Mi a módszerük?
- Beszélnek.
- Csak beszélnek, semmi fenyegetés?
- Csak beszélnek - ismételte.
- Megmondták, mikor engedik szabadon?
- Nem.

Gondolkoztam, a fiú közben érdeklődve figyelt. - Találtak magánál Kézirat-másolatot, amikor elfogták? - kérdezte.

- Igen. És magánál?
- Nálam is. Nem messze lakom innen, egy árvaházban. Az osztályfőnökünk a Kéziratból tanított bennünket. Nekem megengedte, hogy tanítsam a kisebbeket. Neki sikerült megszöknie, nekem nem.
- Hány felismerést ismer?
- Mindet, ami előkerült - felelte. - És maga?
- Hát... én a Hetediket és a Nyolcadikat nem olvastam. A Hetedik volt a kezemben, de elolvasni nem tudtam, mert épp akkor fogtak el a katonák.
- A fiatalember ásított. - Most aludjunk, jó?
- Persze - mondtam szórakozottan. - Hogyne.

Lefeküdtem a priccsre, behunytam a szemem, de az agyam tovább zakatolt. Mit csináljak most? Hogy adhattam magam a hatóságok kezére? Lehetséges volna, hogy megszökjek? Több szökési tervet is végiggondoltam, míg végül elsodort az álom.

Megint nagyon mozgalmas álmot láttam. Most is a kulcsot kerestem, de ezúttal egy sűrű erdő mélyén. Sokáig bolyongtam céltalanul, és valami útmutatásban reménykedtem. Egyszer csak hatalmas zivatar tárt ki, özönvíz árasztotta el a tájat. Az áradat magával sodort egy szűk vízmosásba, aztán a folyóba, amely visszafele hömpölygött, és azzal fenyegetett, hogy belefulladás. Minden erőmmel úsztam az árral szemben; úgy tűnt, napokon keresztül tart a küzdelmem. Végül sikerült megkapaszkodnom a sziklás parton, és kiemelnem magam a vízből. Felkapaszkodtam a kopár sziklafalon; egyre magasabban, egyre veszélyesebb helyeken jártam. Minden akaraterőmet, minden ügyességemet latba vettem, hogy legyőzzem a falat, de egyszer csak olyan helyzetben találtam magam, ahonnan sem előre, sem hátra nem mehettem tovább. A sziklához tapadva lenéztem, és döbbenet láttam, hogy a folyó, amely addig magával sodort, az erdőből kijutva megszelídült, lankás partját üde mező szegélyezte, és a mezőn a virágok között ott hevert a kulcs. Akkor megcsúsztam, ordítva lezuhantam a folyóba, és elmerültem.

Levegő után kapkodva ültem fel a priccsen. A fiatal indián, aki már korábban felébredhetett, odajött hozzám.

- Mi történt? - kérdezte.

Lassan visszanyertem a lélegzetemet, és körülnézve eszembe jutott, hol vagyok. Most vettem észre, hogy a zárkának ablaka van, és odakint már világosodik.

- Rosszat álmodtam - feleltem.
A fiú rám mosolygott, mintha örülne annak, amit mondtam. - A rossz álmok hordozzák a legfontosabb üzeneteket - jegyezte meg.
- Üzeneteket? - kérdeztem, miközben fölkeltem, és magamra húztam az inget.
Láthatólag zavarba jött attól, hogy magyaráznia kell. - A Hetedik Felismerés beszél az álmokról - kezdte.
- És mit mond róluk?
- Elmondja, hogyan kell... ööö...
- Értelmezni az álmokat?
- Igen.
- Mit mond erről?
- Azt mondja, össze kell hasonlítani az álmodat az életed történetével.
Egy percig törtem a fejem; nemigen értettem, mit jelent ez az utasítás. - Hogyhogy összehasonlítani?
A fiatal indián alig volt képes a szemembe nézni. - Értelmezni akarja az álmát?
Bólintottam, aztán elmeséltem neki, mit álmodtam.
Figyelmesen végighallgatott, aztán azt mondta: - Hasonlítsa össze az álom részleteit a saját életével.
- Honnan kezdve? - néztem rá.
- Az elejétől. Mit csinált az álom kezdetén?
- Az erdőben kerestem a kulcsot.
- Mit érzett közben?
- Azt, hogy eltévedtem.
- Hasonlítsa ezt össze a valóságos helyzetével.
- Lehet, hogy tényleg van összefüggés - mondtam. - Valóban válaszokat keresek ezzel a Kézirattal kapcsolatban, és nem vitás, hogy alaposan eltévedtem.
- És mi történik még a való életben?
- Elfogtak - mondtam. - Hiába minden előzetes óvintézkedés, bezártak ide. Most már csak abban reménykedhetem, hogy sikerül rábeszelnem valakit: engedjen haza.
- Harcol a bezártság ellen?
- Persze.
- Az álomban mi történt ezután?
- Úsztam az árral szemben.
- Miért? - kérdezte.
Kapizsgáltam már, hová akar kilyukadni. - Mert azt hittem, különben megfulladok.
- És mi lett volna, ha nem küzd a folyóval?
- Elvitt volna magával a kulcshoz. Mit akar ezzel mondani? Hogy ha nem küzdök a helyzetem ellen, akkor megkaphatom a választ, amit keresek?
Megint zavarba jött. - Én nem mondok semmit. Az álom mondja.
Gondolkodtam. Helyes volna ez az értelmezés?
Az indián fiú felnézett, és megkérdezte: - Ha újraélhetné ezt az álmot, mit csinálna másként?
- Nem állnék ellent a folyónak, még akkor sem, ha úgy érezném, hogy a vesztembe sodor. Most már okosabb lennék.
- Most mi fenyegeti?
- Azt hiszem, a katonák. A fogság.
- Tehát mi az üzenet a maga számára?
- Maga szerint az az álom üzenete, hogy fogjam fel pozitívan a letartóztatást?
Nem felelt, csak mosolygott.

A priccsemen ültem, hátam a falnak vetettem. Izgalmasnak találtam az álomfejtést. Ha pontos az értelmezés, akkor az útelágazásnál mégsem követtem el hibát: mindez része annak, aminek meg kell történnie.

- Mi a neve? - kérdeztem.

- Pablo - válaszolta.

Elmosolyodtam, én is bemutatkoztam, aztán elmeséltem, hogyan kerültem Peruba, és mi minden történt velem. Pablo a térdére könyökölve ült a priccsen. Sovány volt, fekete haját rövidre nyírva viselte.

- Miért van itt? - kérdezte.

- Azért, hogy megismerkedjem a Kézirattal - feleltem.

- Konkrétan miért? - ismételte.

- Hogy megtanuljam a Hetedik Felismerést, és híreket kapjak a barátaimról, Wilről, Marjorie-ről... És talán azért, hogy megtudjam, miért tiltja az egyház a Kéziratot.

- Itt sok pappal beszélhet - mondta.

Elgondolkodtam ezen, aztán megkérdeztem: - Mit mond még a Hetedik Felismerés az álmokról?

Pablo elmondta: az álmok azért vannak, hogy közöljék velünk, mi hiányzik az életünkből. Mondott még valamit, de arra már nem figyeltem, mert Marjorie jutott eszembe. Lelki szemeimmel tisztán láttam az arcát; arra gondoltam, vajon hol lehet, aztán azt képzeltem el, amint mosolyogva szalad felém.

Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy Pablo elhallgatott. Ránéztem. - Bocsánat, egy kicsit elkalandoztam - mentegetőztem. - Mit is mondott?

- Semmi baj - felelte. - Mire gondolt?

- Csak egy barátomra. Nem fontos.

Úgy tűnt, szívesen feszegetné még ezt a kérdést, de ekkor valaki megállt a cella ajtaja előtt. A rácsokon át láttam, hogy egy katona hátralöki a reteszt.

- Most osztják a reggelit - mondta Pablo.

A katona kinyitotta az ajtót, és intett a fejével, hogy menjünk ki a folyosóra. A kőfalú folyosón Pablo ment elől, én a nyomában. A folyosó végében lépcsősor nyílt, ezen fölmentünk egy emeletet, és egy kis ebédlőterembe érkeztünk. A helyiség sarkában négy-öt katona állt, néhány civil - két férfi, egy nő - pedig sorban állt reggeliért.

Megtorpantam, alig mertem hinni a szememnek. A nő Marjorie volt. Ő is ugyanabban a pillanatban vett észre; kezét a szája elé kapta, szeme kerekre nyílt meglepetésében. A mögöttem lépdelő katonára néztem. Ő már a sarokban álló őrség felé tartott, mosolygott, és spanyolul mondott valamit a társainak. Pablo nyomában én is beálltam a sorba, az ebédlő hátsó részében.

Marjorie-ra került a sor. A két férfi elvitte a tálcáját egy asztalhoz, közben beszélgettek. Marjorie többször rám nézett, találkozott a pillantásunk; látszott rajta, hogy nehezen állja meg szó nélkül. Pablo már a második pillantásnál rájött, hogy ismerjük egymást, és kérdő tekintetekkel bombázott. Marjorie egy szabad asztalhoz vitte tálcáját; miután mi is megkaptuk a reggelit, mi is odamentünk, és mellé telepedtünk. A katonák egymás között beszélgettek, láthatólag tudomást sem vettek rólunk.

- Istenem, de jó, hogy látlak - mondta Marjorie. - Hogy kerültél ide?

- Egy ideig papok rejtegettek - mondtam. - Aztán elindultam, hogy megtaláljam Wilt, és tegnap elfogtak. Te mióta vagy itt?

- Amióta ott a hegyen elkaptak.

Pablo ezalatt tágra nyílt szemmel figyelt; bemutattam őket egymásnak.

- Gondoltam, hogy ő Marjorie - jelentette ki.

Pár szót váltottak egymással, aztán tovább kérdezgettem. - Mi történt veled azóta?

- Nem sok - felelte. - Tulajdonképpen azt sem tudom, miért tartanak fogva. Mindennap elvisznek az egyik paphoz, vagy egy tiszt hallgat ki. Azt kérdezzétek, kikkel álltam kapcsolatban Vicientében, és mit tudok a Kézirat fellelhető példányairól. Újra meg újra ugyanaz a műsor.

Marjorie elmosolyodott, és a mosoly még védtelenebbnek mutatta. Feltámadt bennem a régi, erős vonzalom. Marjorie a szeme sarkából szúrósan rám nézett, és mind a ketten halkán fölneveztünk. Csöndben reggeliztünk, amikor nyílt az ajtó, és egy reverendás pap lépett be rajta, egy magas rangú tiszt kíséretében.

- Ez a papok főnöke - súgta Pablo.

A tiszt mondott valamit a katonáknak, akik vigyázzba vágják magukat, aztán a pappal együtt továbbment a konyha felé. A pap közben rám nézett, tekintetünk egy hosszú másodpercig összekapcsolódott. Elfordítottam a szemem, és ettem egy falatot - nem akartam felhívni magamra a figyelmet. A két férfi a konyha túlsó végében kiment egy ajtón.

- Ezzel a pappal szoktál beszélni? - kérdeztem Marjorie-tól.

- Nem - felelte. - Őt még sosem láttam.

- Én tudom, ki ez a pap - szólt közbe Pablo. - Tegnap érkezett. Sebastian bíborosnak szólították.

Felkaptam a fejem. - Ez volt Sebastian?

- Talán hallottál róla? - kérdezte Marjorie.

- Bizony - feleltem. - Ő tüzeli az egyházat a Kézirat ellen. Azt hittem, éppen Sanchez atya missziójában tartózkodik.

- Ki az a Sanchez atya?

Éppen nekikezdtem volna a válasznak, amikor a bennünket kísérő katona odajött az asztalhoz, és intett Pablónak meg nekem, hogy kövessük.

- Itt a reggeli torna ideje - magyarázta Pablo.

Egymásra néztünk Marjorie-val. Tekintetében szorongás tükröződött.

- Ne aggódj - biztattam. - A következő étkezésnél folytatjuk. Nem lesz semmi baj.

Ahogy otthagytam, azon járt a fejem, vajon indokolt-e az optimizmusom. Ezek az emberek bármikor nyomtalanul eltüntethetik bármelyikünket. A katona egy rövid folyosóra kísért, onnan egy ajtón át a külső lépcsőre, amely egy magas kőfalakkal körülvett udvarra vezetett. A katona megállt a bejáratnál, Pablo intett nekem, hogy sétáljunk körbe az udvar peremén. Séta közben Pablo többször is lehajolt, és letépett egy-egy szál virágot a fal melletti ágyásokból.

- Mit mond még a Hetedik Felismerés? - kérdeztem.

Lehajolt, leszakított egy virágot. - Azt, hogy nemcsak az álmok nyújtanak útmutatást az ember számára, hanem a gondolat és az álmodozás is.

- Igen; Carl atya már említette ezt. Mondja el, hogyan mutat utat az álmodozás.

- Megmutat egy helyszínt, egy cselekményt, és ez jelzi, hogy ez az esemény valóban bekövetkezhet. Ha odafigyelünk, előre felkészülhetünk a fordulatra.

Rámeredtem. - Tudja, Pablo, nemrég egy képet láttam arról, hogy újra összefutok Marjorie-val. És most megtörtént.

Pablo mosolygott.

Végigfutott a hideg a hátamon. Úgy látszik, valóban itt a helyem. Az intuícióm megsúgott valamit, ami valóra vált. Sokszor gondoltam arra, hogy megtalálom Marjorie-t, és lám, bekövetkezett. Megtörténnek a véletlenek. Kezdtem könnyűnek érezni magam.

- Nem sűrűn vannak ilyen jóserejű gondolataim - mondtam.

Pablo a távolba nézett, aztán így felelt: - A Hetedik Felismerés szerint mindenkinek sokkal több ilyen gondolata van, mint hinné. Ahhoz, hogy felismerjük őket, megfigyelői álláspontra kell helyezkednünk. Ha eszünkbe ötlük egy gondolat, föl kell tennünk a kérdést: miért? Miért épp most jött ez a gondolat? Miként függ össze az életem kérdéseivel? A megfigyelői

álláspont segít lemondani a vágyról, hogy mindent magunk irányítsunk. Belehelyez az érzelmek sodrába.

- És mi a helyzet a negatív gondolatokkal? - kérdeztem. - A félelem szülte képekkel, hogy valami rossz fog történni; például, hogy valaki, akit szeretünk, megsérül, vagy nem sikerül elérni a célt, amely felé törekszünk?

- Egyszerű - felelte Pablo. - A Hetedik Felismerés azt mondja, hogy a félelem képeit meg kell semmisíteni, abban a pillanatban, amikor felmerülnek. Aztán a tudat által egy másik, kedvező és kellemes képet kell a helyére képzelni. Az ember nemsokára eljut oda, hogy szinte sohasem támadnak negatív gondolatai. Az intuíció csupa pozitív dolgot sugall majd. Ha ezután előfordul, hogy negatív kép keletkezik, mondja a Kézirat, azt nagyon komolyan kell venni, és nem szabad követni. Mondok egy példát: ha az a megérzése támad, hogy teherautó roncsai között hever, és nem sokkal ezután teherautón akarják elvinni valahová, akkor arra a kocsira nem szabad felszállnia.

Ezalatt megtettünk egy teljes kört az udvaron, és újból odaértünk az örünkhöz. Míg elhaladtunk előtte, egyikünk sem szólt. Pablo leszedett egy szál virágot, én mélyeket lélegeztem. A levegő meleg és párás volt: a falakon kívül sűrű trópusi növényzetnek kellett tenyésznie. Azt is észrevettem, hogy sok a szúnyog.

- Befelé! - kiáltotta hirtelen az őr.

Lökdösődve beteretelt bennünket az épületbe, egészen a cellánkig. Pablo lépett be előbb; követtem volna, de a katona elém tette a karját. - Maga nem - mondta, aztán intett a fejével, hogy merre induljak a folyosón. A folyosó végén kimentünk ugyanazon az ajtón, amelyen előző este beléptünk. Odakint Sebastian atyát pillantottam meg: épp beszállt egy hatalmas limuzin hátsó ülésére. A sofőr becsapta mögötte az ajtót. Sebastian egy pillanatra rám nézett, aztán mondott valamit a sofőrnek, és a kocsit elrobogott.

A katona a főbejáráthoz taszított, és az épületben egy hivatali szobába vitt. Odabent egy fehérre festett fémasztal előtt kárpitozatlan szék állt, erre ültetett le. Pár perc múlva egy alacsony, seszínű hajú, harminc év körüli pap lépett be, és leült az asztalhoz. Jelenlétemről tudomást sem vett. Egy teljes percen át böngészett valami dossziét, csak aztán nézett rám. Arcának intellektuális jelleget kölcsönzött az arany keretes, kerek szemüveg.

- Magát illegális, államtitkot képező dokumentumokkal vették őrizetbe - mondta szenvtelenül. - Az én dolgom az, hogy segítsek meghatározni, szükség van-e vádemelésre. Számítok az együttműködésére.

Bólintottam.

- Honnan szerezte a fordításokat?

- Nem értem - jelentettem ki. - Miért volna illegális egy régi kézirat?

- Peru kormányának megvannak az okai - mondta. - Legyen szíves, válaszoljon.

- Miért vállal ebben szerepet az egyház? - kockáztattam meg egy újabb kérdést.

- Mert ez a Kézirat ellentmond vallásunk hagyományainak - felelte. - Téves értelmezést ad az ember spirituális lényét illetően. Honnan...

- Nézze - vágtam a szavába -, én szeretném megérteni ezt. Egyszerű turista vagyok, akit elkezdett érdekelni a Kézirat. A világon senkire nem jelentek veszélyt. Csak annyit szeretnék tudni, hogy mitől olyan félelmetes ez a réges-régi szöveg.

Egy pillanatra elbizonytalanodott, mintha azt latolgatná, milyen eljárást kövessen velem szemben. Tudatosan igyekeztem a részletek felé terelni.

- Az egyháznak az a véleménye, hogy a Kézirat megzavarja népünk gondolkodását - mondta óvatosan. - Azt a hitet terjeszti, hogy az emberek maguk dönthetik el, hogyan éljenek, nem törődve az Írással.

- Miféle írással?

- Például azzal a parancsolattal, amely kijelenti: tiszteld atyádat és anyádat.

- Mit akar ezzel mondani?

- A Kézirat mindenért a szülőket okolja, és ezzel aláaknázza a családot.
- Azt hittem, a Kézirat éppen azt hirdeti: véget kell vetni a régi ellenérzéseknek - mondtam - , és pozitív képet kell alkotnunk gyermekéveinkről.

- Nem - tiltakozott -, ez félrevezető. Negatív érzelmeknek egyáltalán nem is lett volna szabad felmerülniük.

- A szülők sem tévedhetnek?

- A szülők megtesznek mindent, ami telik tőlük. A gyermekeknek meg kell bocsátaniuk a szüleiknek.

- De hát nem épp ezt hirdeti a Kézirat? Hát nem megbocsátásról van szó, amikor gyerekkorunkra gondolva a pozitívumokat tartjuk szem előtt?

Dühösen felcsattant: - De hát miféle felhatalmazás alapján szól ezekről a Kézirat? Honnan lehetne tudni, hogy megbízható-e?

Előjött az asztal mögül, mellém állt, és dühösen nézett le rám. - Maga nem ért ahhoz, amiről beszél - jelentette ki. - Vagy talán teológus? Nem hinném. Maga az eleven példa arra, milyen zűrzavart képes teremteni ez a Kézirat. Nem érti, hogy csak a törvény és a tekintély képes rendet tartani ebben a világban? Hogyan vonhatja kétségbe a hatóságok illetékességét ebben a kérdésben?

Nem válaszoltam, ami még jobban feldühítette. - Mondok valamit - sziszegte -, a bűn, amit elkövetett, sokévi börtönnel büntethető. Volt már valaha perui börtönben? Vajon tart-e odáig a jenki kíváncsiság, hogy meg akarja tudni, milyenek a börtöneink? Elintézhetem! Érti? Elintézhetem!

Tenyérébe temette homlokát, elhallgatott, és mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjék. - Nekem az a dolgom, hogy kiderítsem, kinek van példánya a Kéziratból, és honnan származnak a másolatok. Még egyszer megkérdezem. Honnan szerezte a fordításokat?

Kitörése megijesztett. Akadékoskodással csak rontottam a helyzetemen. Mit tehet velem, ha megtagadom az együttműködést? Másfelől viszont Sanchez atyát és Carl atyát sem árulhatom el.

- Kell egy kis idő, hogy gondolkodjam, mielőtt válaszolok - mondtam.

Egy pillanatra úgy tűnt, megint dührohámot kap. Aztán lecsillapodott, és végtelen fáradtság ült az arcára.

- Holnap reggelig adok időt - mondta, és intett az ajtóban álló katonának, hogy vezessen el. A katona a folyosókon át egyenesen a cellába kísért.

Egyetlen szó nélkül a priccsemhez mentem, és lefeküdtem. Én is kimerültem. Pablo az ablak rácsain át bámult kifelé.

- Sebastian atyával beszélt? - kérdezte.

- Nem. Egy másik pappal. Azt akarta tudni, kitől kaptam a Kézirat példányait.

- Mit felelt?

- Semmit. Időt kértem, és holnap reggelig kaptam haladékot.

- És beszélt a pap a Kéziratról? - kérdezte Pablo.

A szemébe néztem; most nem sütötte le a tekintetét. - Pár szót beszélt arról, hogy a Kézirat aláássa a hagyományos tekintélyt. Aztán dühöngeni és fenyegetni kezdett.

Pablo őszintén meglepődött. - Világos haja volt és kerek szemüvege?

- Igen.

- Costous atya a neve - mondta. - Maga mit mondott még neki?

- Arról vitatkoztam vele, hogy valóban aláássa-e a Kézirat a hagyományokat. Erre börtönnel fenyegetett meg. Vajon komolyan gondolta?

- Nem tudom - felelte Pablo, és leült a saját priccsére, szemben velem. Láttam, hogy nyomja valami a begyét, de annyi volt bennem a fáradtság és a félelem, hogy lehunytam a szemem. Arra ébredtem, hogy Pablo rázza a vállamat.

- Ebédidő - mondta.

Az őr felvitt bennünket az étkezőbe; mócsingos húst és főtt krumplit kaptunk. A reggelineél látott két férfi utánunk érkezett, Marjorie nem volt velük.

- Hol van Marjorie? - kérdeztem tőlük suttogva. Azok ketten rémulten összereztek, amikor megszólítottam őket, és az őrök is odakapták a fejüket.

- Nem hiszem, hogy tudnának angolul - figyelmeztetett Pablo.

- Vajon hol lehet Marjorie? - mondtam.

Pablo válaszolt valamit, de nem hallottam. Hirtelen úgy éreztem, hogy szökésben vagyok: mintha egy utcán rohantam volna képzeletben, aztán beugrottam egy ajtón, amely mögött a szabadság várt.

- Mi jár a fejében? - kérdezte Pablo.

- A szökésről fantáziáltam - feleltem. - Mit is mondott?

- Várjunk csak - emelte fel a kezét. - Ne hanyagoljuk el a gondolatait. Lehet, hogy fontosak. Miféle szökésről van szó?

- Egy utcán vagy sikátorban rohantam, aztán bementem egy ajtón. Az volt az érzésem, hogy a szökés sikerült.

- Mit gondol erről a látomásról? - kérdezte.

- Nem tudom. Nem hiszem, hogy logikusan összefüggne azzal, amiről szó volt.

- Emlékszik, mi volt a beszédtema?

- Igen. Marjorie-ről kérdezősködtem.

- És nem gondolja, hogy összefüggés lehet Marjorie és a gondolatai között?

- Szoros kapcsolatot nem látok.

- És rejtett összefüggést?

- Azt sem. Mi köze lehet Marjorie-nak a szökéshez? Gondolja, hogy megszökött?

Pablo elgondolkodott. - A látomás szerint maga szökött meg.

- Úgy van - mondtam. - Lehet, hogy nélküle fogok megszökni. - Egyszer csak eszembe jutott valami. - Az is lehet, hogy _vele_ fogok megszökni.

- Az én tippem ez lenne - mondta Pablo.

- De hol lehet Marjorie?

- Nem tudom.

Több szó nem esett köztünk az ebéd végéig. Éhes voltam, de az ételt túl nehéznek találtam. Valami okból fáradtságot, sőt lustaságot éreztem. Éhségem hamar elmúlt.

Észrevettem, hogy Pablo sem eszik sokat.

- Azt hiszem, vissza kellene mennünk a cellába - szólalt meg.

Bólintottam, s ő intett a katonának, hogy vigyen vissza. Mikor a cellába értünk, elnyúltam a priccsemen, Pablo pedig leült és nézett.

- Mintha elapadt volna az energiája - mondta.

- Szerintem is - feleltem. - Nem tudom, mi bajom lehet.

- Próbált energiát szerezni? - kérdezte.

- Nemigen. Ez az ebéd se tett valami jót.

- Nincs szükség sok enivalóra, ha az ember mindent magába szív. - Széles gesztussal adott nyomatékot a "minden" szónak.

- Tudom. Csak épp ebben a helyzetben nehéz fenntartanom a szeretet érzését.

Fürkészően nézett rám. - Ha viszont nem teszi, azzal önmagának árt.

- Hogyhogy?

- A teste egy bizonyos szinten rezeg. Ha engedi, hogy energiája túlságosan lecsökkenjen, azt a teste sínyli meg. Így függ össze a betegség és a stressz. A szeretet által tudjuk a rezgést magas szinten tartani. Ettől maradunk egészségesek. Ennyire fontos ez.

- Várjon pár percet - mondtam.

A Sanchez atyától tanult módszerhez folyamodtam. Azonnal jobban éreztem magam. A környezet tárgyai valóságosabbak, jelenvalóbbak lettek. Lehunytam a szemem, és az érzésre koncentráltam.

- Ez az - mondta Pablo.

Kinyitottam a szemem: Pablo széles mosollyal nézte, mit csinálok. Arca és teste egy fiatal fiúé volt, de a tekintetében tengernyi bölcsesség tükröződött.

- Látom, ahogy áramlik magába az energia - mondta.

Pablo teste körül halvány, zöldes derengést fedeztem fel. Az asztalon álló vázába rakott friss virágok szinte világítottak.

- A Hetedik Felismerés megértéséhez, az evolúció folyamatába való tényleges bekapcsolódáshoz - mondta - össze kell fogni az összes felismerést egyetlen létezőmóddá.

Erre nem mondtam semmit.

- El tudja mondani, hogyan változott meg az élete a felismerések hatására?

Elgondolkodtam. - Alighanem felébredtem. A világot csodálatos helynek látom: olyanak, amely ellát bennünket mindennel, amire szükségünk van, ha tisztázzuk önmagunkat, és rálépünk az útra.

- Aztán mi történik? - kérdezte.

- Aztán már készen állunk az evolúciós folyamatra.

- És hogyan kapcsolódhatunk be ebbe a folyamatba?

Ezen kicsit el kellett gondolkodnom. - Úgy, hogy állandóan a tudatunkban tartjuk az életkérdéseket - feleltem. - Aztán pedig megkeressük az útmutatást, akár az álmok, akár az intuitív gondolatok által, vagy pedig annak alapján, hogy érzékelésünk számára mi ragyog ki a környezetből.

Szünetet kellett tartanom, össze akartam foglalni az egész felismerést. így folytattam: - Összegyűjtjük az energiát, a helyzetünkre, a kérdéseinkre összpontosítunk, és intuitív módon megkapjuk az útmutatást, a támpontot arra nézve, hogy hová menjünk vagy mit tegyünk. Ezután pedig véletlenek segítenek a jelzett irányba.

- Igen! Igen! - helyeselt Pablo. - Ez a módja. És valahányszor ezek a véletlenek valami újdonsághoz vezetnek, gyarapodunk. Teljesebb személyiséggé válunk, magasabb rezgés állapotban létezőnk tovább.

Közelebb hajolt; láttam, hogy hihetetlen mennyiségű energia veszi körül. Nem tűnt már félszegnek, sőt fiatalnak sem - valósággal sugárzott. Áradt belőle az erő.

- Pablo, mi történt magával? - kérdeztem. - Ahhoz képest, amikor először láttam, valahogy sokkal magabiztosabb, nagyobb tudású, teljesebb ember lett.

Fölnevetett. - Amikor először belépett a zárkába, engedtem elszivárogni az energiámat. Először azt hittem, segíti majd az energifolyamatot, de később rájöttem, hogy ezt még nem tanulta meg. Azt a képességet a Nyolcadik Felismerésből lehet elsajátítani.

Ez meglepett. - Mi az, amit nem csináltam?

- Meg kell tanulnia, hogy a titokzatos módon hozzánk érkező válaszok valójában mindig más emberektől jönnek. Gondoljon csak arra, mi mindent tanult meg azóta, hogy Peruba jött. Be fogja látni: ezek a válaszok kivétel nélkül olyan emberektől származtak, akikkel a véletlen hozta össze.

Elgondolkodtam. Igaza volt. A sors mindig a kellő időben sodort a megfelelő emberek közelébe. Charlene, Dobson, Wil, Dale, Marjorie, Phil, Reneau, Sanchez atya, aztán Carl atya, most pedig Pablo.

- Hiszen a Kéziratot is ember írta - tette hozzá Pablo. - De azok közül, akikkel találkozunk, nincs mindegyiknek elég energiája vagy tudása ahhoz, hogy átadja az üzenetet, amelyet számunkra hordoz. Segíteni kell nekik azáltal, hogy energiát küldünk. - Egy pillanatnyi szünetet tartott. - Elmesélte, hogyan tanult meg energiát adni a növényeknek azáltal, hogy a szépségükre koncentrált, emlékszik?

- Igen.

- Nos, az emberek esetében ugyanez a teendő. Amikor az energia átáramlik beléjük, ez segít felismerni a saját igazságukat. Ők aztán átadják ezt az igazságot nekünk.

- Costous atya jó példa erre - folytatta. - Fontos üzenete volt a maga számára, de maga nem segített abban, hogy átadja. Válaszokat akart kicsikarni tőle, és ezáltal kettejük között harc bontakozott ki az energiáért. Amikor megérezte ezt, föltámadt a gyerekkorból származó hatalmi drámája, megszólalt a megfélemlítő, és átvette a beszélgetés irányítását.

- Mit kellett volna mondanom neki? - kérdeztem.

Pablónak nem volt érkezése válaszolni. Ismét megállt valaki a cella ajtaja előtt.

Costous atya lépett be.

Arcán halvány mosollyal bólintott Pablo felé. Pablo szélesen mosolygott, mintha valóban szeretetet érezne a pap iránt. Costous atya rám nézett, és az arca megkeményedett. Gyomromat marokra szorította a félelem.

- Sebastian bíboros beszélni kíván magával - mondta. - Ma délután átszállítjuk Iquitosba. Azt tanácsolom, hogy a bíboros úr minden kérdésére őszintén feleljen.

- Miért akar beszélni velem? - kérdeztem.

- Mert a kocsis, amellyel közlekedett, az egyik papunk tulajdona. Feltételezzük, hogy a Kézirat példányai is tőle származnak. Ha egy pap szegi meg a törvényeket, az nagyon súlyos büntetést. - Engesztelhetetlen szigorral nézett a szemembe.

- Azt hiszik, hogy a Kézirat aláássa a vallásukat? - kérdeztem szelíden.

Leereszkedő modorban válaszolt. - Nemcsak a mi vallásunkat: minden vallást. Maga azt hiszi, hogy ez a világ terv nélkül teremtett? Isten irányít mindent. Ő szabja meg a sorsunkat. A mi feladatunk az, hogy engedelmessé váljunk az Isten által lefektetett törvényeknek. Az evolúció csupán mítosz, legenda. Isten alakítja a jövőt, méghozzá úgy, ahogy Ő akarja. Aki azt állítja, hogy az ember szabályozza saját fejlődését, az kihagyja a képből Isten akaratát. Ez a szemlélet lehetővé teszi, hogy az emberek önzővé váljanak, és elkülönüljenek. Azt hiszik, a fejlődésük fontos, nem Isten terve. Még rosszabbul fognak bánni egymással, mint ahogy most.

Több kérdés nem jutott eszembe. A pap egy pillanat alatt végigmért, és szinte jóindulattal hozzátette: - Remélem, Sebastian bíborossal együtt fog működni.

Megfordult, és Pablóra nézett. Láthatóan büszke volt arra, ahogy megfelelt a kérdéseimre. Pablo sugárzó mosollyal hajolt közelebb a priccsen. Magatartása ismét ezt az új, megváltozott állapotot tükrözte: csak úgy sütött belőle a magabiztosság.

Kis idő elteltével visszamosolyogtam rá.

- Mi a véleménye, mi zajlott itt le az előbb? - kérdezte.

Egy kis akasztófahumorról próbálkoztam. - Kiderült, hogy nagyobb bajban vagyok, mint gondoltam.

Nevetett. - Hát még mi történt?

- Nem tudom, mire akar kilyukadni.

- Milyen kérdésekkel érkezett ide?

- Meg akartam találni Marjorie-t és Wilt.

- Nos, egyiküket meg is találta. Mi volt a másik kérdése?

- Az volt az érzésem, hogy a papok nem gonoszságból üldözik a Kéziratot, hanem azért, mert félreértik. Valami okból az volt az érzésem, hogy le lehetne beszélni őket az ellenállásról. - Amint ezt kimondtam, rájöttem, mire akart Pablo rávezetni. Azért találkoztam Costous atyával itt és most, hogy megtudjam, mi kivetnivalót talál a Kéziratban.

- És milyen üzenetet kapott? - kérdezte.

- Üzenetet?

- Igen. Mi volt az üzenet?

Csak néztem rá. - Az evolúcióba való bekapcsolódás zavarja őket, nem igaz?

- De igen - felelte.
- Ez összevág - tettem hozzá. - A fizikai evolúció gondolata is eléggé bosszantó lehet. De hogy ezt még a mindennapi élet síkjára, az egyéni emberi döntések síkjára, sőt a történelemre is kiterjesszék... Ezt képtelenek elfogadni. Attól félnek, hogy az emberek ámokfutásba kezdenek az evolúció során, és az emberi kapcsolatok elsorvadnak. Nem csodálom, hogy el akarják tiporni a Kéziratot.

- Meg tudná győzni őket az ellenkezőjéről? - kérdezte Pablo.
- Nem. Ahhoz én sem tudok eleget.
- Mi kellene ahhoz, hogy valaki meggyőzze őket?
- Az illetőnek ismernie kellene az igazságot. Tudnia kellene, hogyan bánnának egymással az emberek, ha mindenki a felismerések szerint járna el, és az emberek az evolúcióra koncentrálnának.

Pablo láthatólag elégedett volt a válasszal.
- Nos? - kérdeztem, és visszamosolyogtam rá.
- Hogy az emberek miként viselkednek majd egymással, az a következő, a Nyolcadik Felismerés tárgya. Kérdésére, hogy a papok miért állnak szemben a Kézirattal, megkapta a választ, és a válasz újabb kérdéssé fejlődött.

- Igen - dűnyögtem mélyen elgondolkodva. - Meg kell találnom a Nyolcadikat. Ki kell jutnom innen.

- Ne haladjon túl gyorsan - figyelmeztetett Pablo. - Mielőtt továbblépne, meg kell bizonyosodnia arról, hogy valóban érti a Hetediket.

- Úgy gondolja, hogy nem értem? - kérdeztem. - Én úgy érzem, benne vagyok az evolúció folyamatában.

- Majd akkor lesz benne - mondta -, ha kérdéseit állandóan szem előtt tartja. Még az egyáltalán nem tudatosodott emberek is képesek belebotlani a helyes válaszba, visszamenőleg helyesen értékelni a véletleneket. A Hetedik Felismerés akkor érvényesül, ha az ember abban a pillanatban érti meg a választ, amikor az felmerül. Ez emeli magasabb szintre a mindennapi életet.

Abból kell kiindulnunk, hogy minden eseménynek jelentősége van, és valami módon minden a kérdéseinkre vonatkozik. Ez különösen azokra a dolgokra igaz, amelyeket rossznak minősítünk. A Hetedik Felismerés kijelenti, hogy minden eseményben, legyen az bármennyire negatív, meg kell látnunk a pozitívumot. Magának az volt az első gondolata, amikor elfogták, hogy minden elveszett. Most már látja, hogy el kellett jutnia erre a helyre. Itt várták a válaszok a kérdéseire.

Igaza volt. Ám ha én itt kaptam meg a válaszaimat, itt emelkedhettem magasabb szintre, akkor nyilván Pablóval is ugyanez volt a helyzet.

Lépéseket hallottunk a folyosóról. Pablo komolyan a szemembe nézett.
- Hallgasson ide - mondta. - Ne felejtse el, amit mondtam. A maga számára a Nyolcadik Felismerés következik. Ez az Interperszonális Etikáról szól: arról, hogyan bánjunk a többi emberrel, hogy még több üzenet jusson el mindenkihez. De tartsa észben: ne siessen. Maradjon mindig a helyzet középpontjában. Milyen kérdései vannak most?

- Meg akarom tudni, hol van Wil - mondtam. - Meg akarom ismerni a Nyolcadik Felismerést. És meg akarom találni Marjorie-t.

- Marjorie-val kapcsolatban mi volt az útmutató megérzése?
Elgondolkodtam egy pillanatig. - Az, hogy megszököm... Hogy megszökünk.
A lépések megálltak az ajtó előtt.

- Én hoztam magának üzenetet? - kérdeztem még sietve.
- Persze - felelte. - Amíg magát be nem hozták, nem tudtam, miért vagyok itt. Csak annyit tudtam, hogy valami módon a Hetedik Felismerést kell átadnom, de kételkedtem a

képességeimben. Nem hittem, hogy eleget tudok hozzá. De maga bebizonyította, hogy már eljutottam arra a szintre. Maga ezt az üzenetet hozta nekem.

- Volt még valami?

- Igen: a megérzés, hogy a papokat a Kézirat oldalára lehet állítani, szintén nekem szóló üzenet. Az jutott eszembe, hogy Costous atyát nekem kell meggyőznöm.

Nyílt az ajtó, egy katona intett, hogy menjek.

Pablóra néztem.

- Még valamit el kell mondanom a következő felismeréssel kapcsolatban - mondta.

A katona ránézett, és megragadta a karomat. Kipenderített az ajtón, és becsapta mögöttem. Pablo a rácsok között nézett utánunk.

- A Nyolcadik Felismerés tartalmaz egy figyelmeztetést - kiáltotta Pablo. - Óva int attól, hogy megtorpanjon a fejlődésünk... Ez akkor következhet be, ha az ember elvakultan kötődik egy másik emberhez.

8. fejezet

Az interperszonális etika

A katona nyomában fölmentem a lépcsőkön, ki a tűző napfénybe. Egész idő alatt Pablo figyelmeztető szavai visszhangzottak a fejemben. Elvakultan kötődni egy másik emberhez? Mit akart ezzel mondani? Miféle kötődésről lehet itt szó?

Az őt az autóparkolóhoz kísért, ahol két másik társa állt egy katonai terepjáró mellett. Szűrős tekintettel figyeltek bennünket. Ahogy közelebb értünk, és beláttam a kocsik belsejébe, észrevettem, hogy valaki ül a hátsó ülésen. Marjorie! Sápadt volt, arcán szorongás tükröződött. Mielőtt még a tekintetünk találkozott volna, a mögöttem álló katona megragadta a karomat, és az ülésre kényszerített Marjorie mellé. Az első ülésre két másik katona kászálódott be. A volán mögött ülő hátrapillantott ránk, aztán beindította a motort. Északnak vettük az irányt.

- Beszélnek angolul? - kérdeztem az öröktől.

Az utasülésen helyet foglaló, tagbaszakadt férfi üres tekintettel rám nézett, spanyolul mondott valamit, amit nem értettem, azzal megint elfordult.

Aggódva Marjorie-ra néztem. - Nincs semmi bajod? - kérdeztem suttogva.

Mondott valamit, de hangja zokogásba fulladt, és könnyek gördültek le az arcán.

- Minden rendben lesz, meglátod - mondtam, és átkaroltam a vállát. Rám emelte a tekintetét, mosolyt erőltetett az ajkára, és fejét a vállamra hajtotta. Testem megborzongott a vágyakozástól.

Egy órán át bukdácsolunk a kiépítetlen úton. Odakint a növényzet egyre bujább lett, sűrűsödött a dzsungel. Aztán, egy kanyar után a dús növényzet nyiladékan elénk tárult egy kisváros. Az út két oldalát favázas épületek szegélyezték.

Száz méterre előttünk nagy teherautó zárta el az utat. A mellette álló katonák intettek, hogy álljunk meg. Mögöttük több jármű parkolt, némelyik tetején sárga lámpa villogott. Feltámadt az éberségem. Megálltunk; az egyik katona odajött, és mondott valamit, amiből csak egy szót értettem meg: "benzin". Kísérőink kiszálltak a terepjáróból, és beszélgetni kezdtek a katonákkal. Néha ránk néztek, a fegyvert az oldaluk mellett tartották.

Baloldalt egy keskeny utcát fedeztem fel. A kapualjakat, boltocskákat nézve hirtelen változást vettem észre: az épületek formái, színei felragyogtak, élesebbé váltak.

- Marjorie - suttogtam. Felnézett, de mielőtt bármit szólhatott volna, hatalmas robbanás rázta meg a terepjárót. Előttünk óriás tűzoszlop tört a magasba, és a katonák a földre vágódtak. A levegőt füst és szállongó pernye homályosította el.

- Gyere! - kiáltottam, és kirántottam Marjorie-t a kocsiból. A zűrzavarban berohantunk a kis utcába. A hátunk mögött kiáltás, jajgatás hallatszott. A füst leple alatt ötven métert futhattunk, amikor egy ajtót vettem észre a bal oldalon.

- Gyerünk be ide! - kiáltottam. Az ajtó nyitva állt; beugrottunk mind a ketten. Becsaptam az ajtót, és megfordultam. Egy középkorú nő nézett velem farkasszemet. Valakinek a lakásába rontottunk be.

Ahogy ránéztem, és mosolyt erőltettem az arcomra, észrevettem, hogy a nő nem rémült, nem is dühös, amiért közvetlenül a robbanás után két idegen tör rá az otthonában. Sőt, inkább mintha a derűs belenyugvás mosolya ült volna ki az arcára, mintha félig-meddig várt volna bennünket, és most tennie kellene valamit. Az asztal mellett egy négy év körüli kisgyermek ült.

- Gyorsan! - mondta angolul. - Keresni fogják magukat! - A nappalin keresztül egy folyosóra vezetett bennünket, és egy falépcsőn lemenve egy hosszú pincébe jutottunk. Velünk jött a gyerek is. A pince túlsó végében egy másik lépcsősor fölfelé vezetett, és a tetején egy ajtó mögött keskeny utcácskára jutottunk.

Az asszony kinyitott egy ott parkoló kis személyautót, és sietve betessékelt bennünket. Lefeküdtünk a hátsó ülésre, pokrócot terített ránk, és elindult a kocsival; nekem úgy tűnt, északi irányban. Egész idő alatt egyetlen szót sem szóltam; ösztönösen engedtem, hogy ő irányítson. Hatalmas energiahullám öntött el, amikor rájöttem, mi történt: a szökésünkre vonatkozó megérzésem beigazolódott.

Marjorie mellettem feküdt, a szemét szorosan behunyta.

- Jól vagy? - kérdeztem.

Könnyes szemmel rám nézett, és bólintott.

Úgy tíz perc múlva az asszony megszólalt. - Most már felülhetnek.

Lelöktem a takarót, és körülnéztem. Mintha ugyanazon az úton haladtunk volna, mint a robbanás előtt, csak még északabbra.

- Ki maga? - kérdeztem.

A nő félmosollyal hátranézett. Negyven körüli, formás teremtés volt, sötétbarna haja a válláig ért.

- Karla Deez a nevem - mondta. - Ez pedig a lányom, Mareta. A gyerek mosolyogva, tágra nyílt, kérdő szemmel nézett ránk az üléstámla fölött. Az ő haja is hosszú volt és szénfekete.

Én is elmondtam, kik vagyunk, aztán megkérdeztem: - Miért segít nekünk?

Karla mosolya szélesebb lett. - A Kézirat miatt menekültek a katonák elől, vagy tévednék?

- Így van, de honnan tudta?

- Én is ismerem a Kéziratot.

- Hová visz bennünket? - kérdeztem.

- Nem tudom - felelte. - Ebben segíteniük kell.

Marjorie-ra néztem. Feszülten figyelte szavaimat. - Most épp nem tudom, hová mehetnénk - töprengtem. - Mielőtt letartóztattak volna, Iquitosba akartam eljutni.

- Hát oda ugyan miért igyekezett?

- Egy barátomat kerestem. A Kilencedik Felismerést keresi arrafelé.

- Az roppant veszélyes.

- Tudom.

- Akkor odavisszük, ugye, Mareta?

A kislány kuncogott, és korát meghazudtoló könnyedséggel azt mondta: - Persze.

- Mi volt az a robbanás? - kérdeztem.

- Azt hiszem, egy üzemanyag-szállító teherautó - felelte Karla. - Pár órával ezelőtt baleset történt, azóta szivárgott belőle a benzin.

Nem tudtam napirendre térni a tény fölött, hogy Karla milyen hamar eldöntötte: segíteni fog rajtunk. - Honnan tudta, hogy a katonák elől menekülünk? - kérdeztem.

Mély lélegzetet vett. - Tegnap katonai menetoszlop haladt át a falun észak felé. Oly szokatlan esemény volt ez, hogy eszembe jutott az a két hónappal ezelőtti nap, amikor a barátaimat elvitték. A barátaim meg én együtt tanulmányoztuk a Kéziratot. Ebben a faluban másnak nem is volt meg mind a nyolc felismerés. Aztán megjelentek a katonák, és elvitték a barátaimat. Azóta nem is hallottam róluk.

- Tegnap, ahogy a teherautóikat néztem, azonnal tudtam, hogy a katonák a Kézirat példányaira vadásznak, és hogy a barátaim után mások is bajba fognak jutni, segítségre lesz szükségük. Megjelent előttem, hogy segítek ezeknek az embereknek, amennyire tudok. Persze azonnal tudtam, hogy ez a gondolat nem véletlenül merült fel bennem épp abban a pillanatban. Úgyhogy amikor beestek hozzám, egyáltalán nem is lepődtem meg.

Elhallgatott, aztán kérdéssel folytatta: - Volt már hasonló tapasztalata?

- Igen - feleltem.

Karla lelassított a kocsival. Útkereszteződéshez értünk.

- Szerintem jobb felé kell mennünk - jelentette ki. - Hosszabb de biztonságosabb.

Ahogy a kocsi jobbra kanyarodott, Mareta kibillent egyensúlyából, és meg kellett kapaszkodnia az üléstámlában, hogy le ne essen. Ezen nevetni kezdett. Marjorie szeretettel nézte a kislányt.

- Hány éves Mareta? - kérdezte Karlától.

Karla mintha kissé feszengett volna, aztán gyengéden rendreutasította Marjorie-t. - Kérem, ne beszéljen róla úgy, mintha nem lenne itt. Ha felnőtt volna, egyenesen tőle kérdezte volna meg.

- Jaj, bocsánat - mondta Marjorie.

- Ötéves vagyok - jelentette ki Mareta büszkén.

- Ismeri már a Nyolcadik Felismerést? - kérdezte Karla.

- Nem - felelte Marjorie. - Eddig csak az első hármát láttam.

- Én a Nyolcadiknál tartok - szóltam közbe. - Van belőle példánya?

- Nincs - mondta Karla. - Mindent elvittek a katonák.

- A Nyolcadikban arról van szó, hogy hogyan kell a gyerekekkel bánni?

- Igen: arról, hogy az emberek végül megtanulják, hogyan bánjanak egymással. Beszél még egy sor más dologról is, például, hogy mi módon adhatunk át energiát másoknak, és arról, hogyan kerülhető el a másik emberhez való túlzott kötődés.

Már megint ez az intelem. Éppen meg akartam kérdezni, mit jelent ez, amikor Marjorie szólalt meg.

- Beszéljen a Nyolcadik Felismerésről - kérte.

- A Nyolcadik Felismerés - magyarázta Karla - arról szól, hogy miként használjuk az energiát az emberekkel való kapcsolatokban általában, de az elején kezdi: a gyermekekkel való kapcsolatnál.

- Hogyan kell bánnunk a gyerekekkel? - kérdeztem.

- Annak kell tekintenünk őket, amik: az evolúció kiindulópontjának, ahonnan előre vezet az út. De ahhoz, hogy megtanulhassanak fejlődni, állandóan, feltétlenül szükségük van az energiánkra. Nem tehetünk rosszabbat velük, mint ha állandó fegyveléssel elvonjuk az energiájukat. Így keletkeznek a hatalmi drámák - de ezt már tudja. De ezeknek a tanult manipulációs viselkedésformáknak a kialakulása elkerülhető, ha a felnőttek minden körülménytől függetlenül megadják a gyerekeknek mindazt az energiát, amire szüksége van. Ezért kell például bevonni a gyermeket a beszélgetésbe, különösen akkor, ha róla van szó. És

sohasem szabad több gyermekért felelősséget vállalni, mint amennyire az ember figyelmet tud fordítani.

- Ezt mind a Kézirat mondja? - kérdeztem.

- Igen - felelte Karla -, és a gyermekek számát nagy nyomatékkal említi.

Ezt nem értettem. - Miért olyan fontos a gyerekek száma?

Egy pillanatra rám nézett vezetés közben. - Mert a felnőtt egyszerre csak egy gyermekre tudja összpontosítani a figyelmét. Ha a felnőttek számához képest túl sok a gyermek, akkor a felnőttek túlterheltté válnak, és nem tudnak elegendő energiát adni. A gyermekek pedig versengeni fognak a felnőtt idejéért.

- Testvérféltékenység - vetettem közbe.

- Úgy van, de a Kézirat hangsúlyozza, hogy ez a kérdés sokkal fontosabb, mint az emberek gondolnák. A felnőttek hajlamosak piederstálra emelni a nagy család, az együtt nevelkedő sok gyerek modelljét. Csakhogy a gyermekeknek a világot felnőttektől kell megtanulniuk, nem a többi gyermektől. Túl sok kultúrában szerveződnek bandákba a gyermekek. A Kézirat azt mondja: az emberek lassan megértik: csak úgy szabad gyermeket világra hozniuk, ha minden gyermekre jut legalább egy felnőtt, aki a teljes figyelmét, minden idejét a gyermekekre képes fordítani.

- Egy pillanat - szakítottam félbe -, a legtöbb esetben mindkét szülőnek dolgoznia kell a megélhetésért. Ez megvonja tőlük a jogot, hogy gyermekük legyen.

- Nem okvetlenül - felelte Karla. - A Kézirat azt mondja: az emberek megtanulják kitágítani a család kereteit a vérrokonság határain túlra is. Így mindig lesz valaki, aki képes teljes figyelemmel fordulni a gyermek felé. Nem fontos, hogy minden energia a szülőktől származzék. Sőt, voltaképpen jobb is, ha nem minden energia származik ugyanabból a forrásból. De gondoskodják bárki a gyermekről, teljes figyelmét neki kell szentelnie.

- Ami azt illeti - jegyeztem meg -, maga alighanem jól csinálja. Mareta nagyon érett kislánynak tűnik.

Karla összeráncolta a homlokát. - Ne nekem mondja, hanem neki.

- Persze, persze - mondtam. - Nagyon felnőttes vagy, Mareta.

A kislány egy pillanatra lesütötte a szemét zavarában. - Köszönöm - bökte ki, mire Karla szeretettel magához szorította, és büszkén nézett rám.

- Az utóbbi két évben - jelentette ki - megpróbáltam Maretát a Kézirat útmutatása szerint nevelni, ugye, Mareta?

A gyerek mosolyogva bólintott.

- Mindig igyekeztem energiát adni neki, és mindig, minden helyzetben megmondtam neki az igazat, azon a nyelven, amit megért. Amikor fölteszt a szokásos kérdéseket, amelyeket minden kisgyermek fölteszt, nagyon komolyan vettem. Ellenálltam a kísértésnek, hogy válasz helyett azokkal a mesékkel traktáljam, amelyek nyilvánvalóan a felnőttek szórakoztatását szolgálják.

Mosolyogtam. - Az olyanokra gondol, mint hogy "a kisbabát a gólya hozza"?

- Igen - bár ezek a kulturális hagyományok még nem is annyira rosszak. A gyerekek ezeket még tudják kezelni, hiszen az efféle legendák évszázadok óta változatlanok. Rosszabbak ennél a rögtönzött torzítások, amelyeket a felnőttek a saját mulatságukra eszelnek ki, vagy azért, mert úgy gondolják, hogy az igazságot a gyermek nem volna képes megérteni. De ez nem így van: az igazságot mindig meg lehet a gyermek felfogóképességéhez igazítva fogalmazni. Legföljebb egy kis fejtörésbe kerül.

- Mit mond a Kézirat erről a kérdésről?

- Mindig meg kell találni a módját, hogyan mondhatunk igazat a gyermeknek.

Berzenkedtem e gondolat ellen. Szerettem bolondozni a gyerekekkel.

- Nem értik meg a gyerekek, hogy a felnőtt csak játszik? - kérdeztem. - Az az érzésem támadt, hogy a gyerek így túl hamar felnő, és elvész a gyerekkor öröme.

Karla szigorúan rám nézett. - Mareta nagyon örömteli kislány. Rengeteget bukfacezünk, hempergünk, eljártsszuk az összes gyerekkori fantáziajátékokat. Csak éppen mindig tudja, mikor fantáziálunk.

Bólintottam. Karlának természetesen igaza volt.

- Mareta azért látszik ilyen magabiztosnak - folytatta Karla -, mert mindig mellette voltam. Állandóan övé volt a teljes figyelmem. Ha pedig el kellett mennem, a szomszédban lakó nővérem helyettesített. Mindig volt mellette egy felnőtt, hogy válaszoljon a kérdéseire, és mivel megkapta ezt az őszinte figyelmet, sohasem volt szüksége arra, hogy megjátssza magát, "majomkodjon". Mindig rendelkezésére állt a kellő mennyiségű energia; ez biztonságérzetet ad neki: azt a hitet, hogy az energia mindig is hozzáférhető lesz. Így az ő számára könnyű lesz az átmenet, amikor a felnőttek energiája helyett az univerzum energiáját kell majd használnia - erről szoktunk is beszélni.

Ekkor figyeltem fel arra, hogy körülöttünk megváltozott a táj. Az őserdő mélyén jártunk, és bár látni nem láttam, tudtam, hogy a nap alacsonyan jár már az égen.

- Eljutunk még ma Iquitosba? - kérdeztem.

- Nem - felelte Karla. - Megszállunk egy ismerős háznál.

- Valahol a közelben?

- Igen. Egy barátom lakik itt. A környezetvédelemben dolgozik.

- A kormány alkalmazottja?

- Az Amazonas mellékének egy része természetvédelmi terület. A barátom körzeti felügyelő, aránylag befolyásos ember. Juan Hinton a neve. Ne tartsanak tőle: hisz a Kéziratban, de még nem zaklatták soha.

Mire megérkeztünk, teljesen besötétedett. Körülvették a dzsungel éjszakai hangjai, a levegő nyirkos volt. A sűrű növényzetbe vágott tisztás végében nagy kivilágított faház állt. Mellette két nagyobb épület és számos terepjáró. Az egyik kocsibakokon állt; ketten feküdtek alatta, és lámpafénynél szerelték.

Karla kopogtatására egy finom ruhákba öltözött, sovány perui férfi nyitott ajtót. A mosoly azonnal lehervadt az arcáról, amint észrevette, hogy Marjorie, Mareta és én is ott állunk Karla mellett a lépcsőn. Ideges, kényelmetlen kifejezés ült az arcára, és spanyolul mondott valamit. Karla kérlelő hangsúllyal válaszolt, de a férfi hanghordozása és mozdulatai egyértelműen arra utaltak: nem akarja, hogy bemenjünk.

Az ajtórezen át észrevettem, hogy odabent egy nőalak áll a hallban. Tettem egy fél lépést, hogy az arcát is lássam. Julia volt. Ő is észrevett engem, meglepődött, és sietve az ajtóhoz jött. Megérintette az ajtóban álló férfi vállát, és a fülébe súgott valamit. A férfi bólintott, és megadó mozdulattal kitérte előttünk az ajtót. Bemutatkoztunk egymásnak, aztán Hinton bevezetett a nappaliba.

- Hát újra találkoztunk - fordult felém Julia. Élénkpiros póló és khakiszínű, lábszársebes nadrág volt rajta.

- Bizony - feleltem.

Egy perui szolgáló félrehúzta Hintont, mondott neki valamit, aztán mindketten kimentek a szobából. Julia a dohányzóasztal mellé ült egy karosszékbe, és a szemben lévő kanapén mutatott helyet nekünk. Marjorie arcán a félelem kifejezése ült, tekintetével állandóan engem keresett. Karla is észrevette, hogy valami baj lehet Marjorie-val. Odajött, és kézen fogta. - Igyunk egy forró teát - javasolta.

Elindultak a konyha felé, és Marjorie félúton az ajtó felé még hátrafordult, és rám nézett. Mosolyogtam, és tekintetemmel követtem őket, míg eltűntek a konyhában, aztán Julia felé fordultam.

- Mit gondol, mit jelent ez? - kérdezte.

- Mi jelent mit? - kérdeztem vissza szórakozottan.

- Az, hogy ismét egymásba botlottunk.

- Hát... nem tudom.

- Merre tartanak? Hol találkoztak Karlával?

- Ő mentett meg bennünket. Marjorie-t meg engem elfogtak a katonák. Megszöktünk, és Karla épp a közelben volt, hogy segítsen rajtunk.

Julia arcán élénk figyelem tükröződött. - Mondja el, mi történt.

Hátrádöltem, és elmeséltem az egész történetet, onnan kezdve, hogy elindultam Carl atya teherautójával, egészen a letartóztatásomig, majd a szökésünkig.

- És Karla felajánlotta, hogy elviszi magukat Iquitosba? - kérdezte Julia.

- Igen.

- Miért épp oda akarnak eljutni?

- Mert Wil azt mondta Carl atyának, hogy oda igyekeznek. Alighanem megérzése támadt a Kilencedik Felismeréssel kapcsolatban. Valami okból ott van Sebastian bíboros is.

Julia bólintott. - Igen, Sebastian missziója közel van oda. Ott szerezte a hírnevét is az indiánok megtérítésével.

- És maga? - kérdeztem. - Hogy került ide?

Julia elmondta, hogy ő is a Kilencedik Felismerést kereste, de nem kapott útmutatást. Azért jött ebbe a házba, mert többször eszébe jutott régi barátja, Hinton.

Alig figyeltem rá. Marjorie és Karla előjött a konyhából, és teáscsészével a kezükben megálltak a folyosón. Marjorie elkapta a tekintetemet, de nem szólt.

- Ő meddig jutott a Kéziratban? - kérdezte Julia, fejével Marjorie felé intve.

- Csak a Harmadik Felismerésig - mondtam.

- Talán ki tudjuk juttatni Peruból, ha az a kívánsága.

Megfordultam, szembenéztem vele. - Hogyan?

- Rolando holnap Brazíliába utazik. Az ottani amerikai nagykövetségen vannak barátaink. Ők vissza tudnák vinni az Egyesült Államokba. Több amerikainak segítettünk már.

Csak néztem, és tétován bólintottam. Vegyes érzéseim voltak a javaslattal kapcsolatban. Egyfelől tudtam, hogy Marjorie számára az lenne a legjobb, ha elhagyná az országot. Másfelől viszont arra vágytam, hogy velem maradjon. Ha a közelemben volt, más, energikusabb embernek éreztem magam.

- Előbb beszélnem kell vele - mondtam végül.

- Persze - felelte Julia. - Majd aztán megbeszéljük.

Fölkeltem, és odaléptem Marjorie-hoz. Karla ismét kiment a konyhába; Marjorie is visszahúzódott az ajtó mögé, a folyosó félhomályába, és a falat támasztotta.

Karomba fontam. A testem lüktetett.

- Érzed ezt az energiát? - suttogtam a fülébe.

- Hihetetlen - felelte. - Mit jelent ez?

- Nem tudom. Valahogy összehangolódtunk.

Körülnéztem. Senki sem láthatott. Szenvedélyes csókot váltottunk.

Amikor később az arcába néztem, azt láttam, hogy megváltozott: valahogy erősebb lett. Eszembe jutott a nap, amikor Vicientében megismertem, meg az is, amikor a culai kávézóban beszélgettünk. Hihetetlen, mennyi energiát éreztem a közelében, különösen akkor, ha megérintett.

Marjorie szorosan átölelt. - Azóta, hogy Vicientében megláttalak - mondta -, állandóan veled akartam lenni. Akkor még nem tudtam, mit gondoljak, de ez az energia csodálatos. Még soha nem éreztem ilyet.

Szemem sarkából megláttam, hogy Karla lép mellénk mosolyogva. Közölte, hogy kész a vacsora, és valamennyien átmentünk az ebédlőbe, ahol egy hatalmas asztalon friss gyümölcsök, zöldségfélék és kenyerek tornyosultak. Mindenki megpakolta a tányérját, aztán körülültünk egy másik nagy asztalt. Mareta elénekelt egy asztali áldást, és a következő másfél óra étkezéssel, kötetlen beszélgetéssel telt el. Hinton idegességének nyoma sem maradt;

vidám kedélye segített oldani bennünk a szökés okozta feszültséget. Marjorie fesztelenül társalgott, nevetett. Mellette ültem, és csordultig eltöltött a gyengéd szeretet.

Vacsora után Hinton visszajött velünk a nappaliba, ahol likőrrel ízesített édesség várt ránk. Marjorie meg én egymás mellé ültünk a kanapén, és hosszas beszélgetésbe merültünk. Elmeséltük egymásnak eddigi életünk fontosabb eseményeit, és közben mind közelebb kerültünk egymáshoz. Csupán egyetlen nehézségre derítettünk fényt: Marjorie a nyugati partvidéken lakott, én pedig lent, az ország déli peremén. Marjorie ezt a problémát egyetlen legyintéssel elintézte, és vidáman felkacagott.

- Alig várom, hogy hazaérjünk az Egyesült Államokba - mondta. - Óriási hecc lesz, rengeteget fogunk utazgatni egymáshoz.

Hátradőltem, és komolyan ránéztem. - Julia azt mondja, most el tudná intézni a hazautazásodat.

- Úgy érted: mindkettőnkét? - nézett rám.

- Nem. Én... én nem mehetek.

- Miért? - kérdezte Marjorie. - Nélküled nem indulhatok el. De itt sem tudok tovább maradni. Abba belebolondulnék.

- Előre kell menned. Nemsokára én is utánad megyek.

- Nem! - csattant fel. - Ezt hallani sem bírom!

Karla közben lefektette Maretát, és épp ekkor lépett be a szobába. Felénk pillantott, aztán gyorsan elfordította a tekintetét. Hintol és Julia egymással beszélgetett, láthatólag nem vették észre Marjorie kifakadását.

- Kérlek - mondta Marjorie. - Menjünk haza.

Lesütöttem a szemem.

- Hát jól van. Maradj csak! - Marjorie felállt, és sietve kiment a hálósobák felé nyíló ajtón.

Összeszorult a gyomrom a távozó Marjorie láttán. A jelenlétében felhalmozott energia összeomlott; hirtelen gyengének és zavarodottnak éreztem magam. Megpróbáltam félvállról venni az egészet. Végül is, mondtam magamnak, alig ismerem ezt a lányt. Másfelől viszont, gondoltam, lehet, hogy igaza van. Lehet, hogy tényleg haza kellene mennem. Végül is mi tennivalóm lehet még itt? Odahaza talán tudnék némi támogatást toborozni a Kéziratnak, ráadásul még életben is maradnék. Felálltam, hogy elinduljak Marjorie nyomában a folyosón, de valami okból visszaültem. Nem tudtam eldönteni, mitévő legyek.

- Megengedi, hogy ideüljek? - kérdezte Karla váratlanul. Nem is vettem észre, hogy odajött a kanapé mellé.

- Hogyne - feleltem.

Leült, és figyelmesen rám nézett. - Nem tehetek róla, de kihallgattam a vitájukat - mondta. - Azt hiszem, mielőtt döntene, meg kellene hallgatnia, mit mond a Nyolcadik Felismerés a túlzott kötődésről.

- Hálás lennék, ha elmondaná. Régóta szeretném tudni, hogy ez mit jelent.

- Ha valaki tisztázta önmagát, és megtanult bekapcsolódni az evolúció folyamatába, még mindig megtorpanhat váratlanul, ha túlzottan kötődik egy másik személyhez.

- Most Marjorie-ről és rólam beszél, ugye?

- Előbb hadd magyarázzam el a folyamatot - felelte. - Aztán majd döntse el maga.

- Rendben van.

- Először is hadd mondjam el, hogy a Felismerésnek ezzel a részével sok bajom volt. Nem hiszem, hogy valaha is megértettem volna, ha nem ismerkedem meg Reneau professzorral.

- Reneau? - kiáltottam fel. - Őt ismerem. A Negyedik Felismerés tanulása idején találkoztam vele.

- Velem viszont - mondta Karla - akkor találkozott, amikor mindketten a Nyolcadik Felismerésnél tartottunk. Napokig nálam lakott.

Ámultam, de bólintottam.

- Azt állította: a Kézirat által emlegetett kötődés magyarázza meg, miért támad hatalmi harc a szerelmi kapcsolatokban. Mindig azon törtük a fejünket, mitől múlik el a kezdeti lebegés, a szerelmi eufória, mitől fordul át konfliktusba, és ebből végre megtudtuk. Ez a kapcsolat résztvevői közötti energifolyamatok eredménye.

- Amikor először felüti fejét a szerelem, a két ember tudattalanul árasztja egymás felé az energiát, és mindkettő könnyűnek, emelkedettnek érzi magát. Ez az a hihetetlenül feldobott érzés, amit szerelemnek nevezünk. Sajnos az ember ezt az érzést ettől kezdve a partnerétől várja, ezért elvágja magát az univerzális energiaforrástól. A szerelmesek egyre inkább egymás energiájától függnék - csak hogy az fogyatkozni kezd, egyre kevesebbet tudnak adni belőle egymásnak, mindketten visszazökkennek a hatalmi drámájukba, hogy manipulálják egymást, és a másik energiáját maguk felé tereljék. Ezen a ponton a kapcsolat a közönséges hatalmi harc szintjére silányul.

Egy pillanatnyi szünetet tartott, mintha ellenőrizni akarná, hogy értem-e, aztán hozzátette: - Reneau elmondta, hogy az ilyen kötődést le lehet írni pszichológiailag, ha úgy könnyebben megérti.

Bólintottam, hogy folytassa.

- Reneau elmondta, hogy a probléma még gyerekkorban kezdődik, otthon, a családban. Az ottani energiaharcok miatt egyikünk sem volt képes végigvinni egy fontos pszichológiai folyamatot. Nem voltunk képesek integrálni önmagunk ellenkező nemű oldalát.

- Önmagunk mijét?

- Én például - folytatta zavartalanul - nem voltam képes integrálni a férfi oldalamat. Maga a női oldalát nem képes integrálni. Azért tud az ember túlzottan kötődni az ellenkező nem valamelyik tagjához, mert még szüksége van az ellenkező nemű energiára.

Tudja, a misztikus energia, amelynek belső forrásából meríthetünk, lényegében kétnemű: férfi és női egyszerre. Végül meg tudunk nyílni mindkettő számára, de az evolúciónk kezdetén vigyáznunk kell. Idő kell ahhoz, hogy az integráció folyamata végbemenjen. Ha a kelletnél hamarabb hozzákötődünk a férfi vagy női energia emberi forrásához, elzárjuk magunkat az univerzális energiaforrástól.

Őszintén bevallottam, hogy nem értem.

- Gondolja végig, hogyan kellene működnie ennek az integrációnak egy ideális családban - magyarázta -, akkor talán megérti. A gyerekeknek minden családban először az őt körülvevő felnőttektől kell energiát kapnia. Az azonos nemű szülőltől származó energia integrálása, a vele való azonosulás viszonylag könnyű; a másik szülőltől származó energia befogadása a nemek közötti különbségek miatt már nehezebb.

Vegyünk például egy leánygyermeket. A kislány, amikor először megpróbálja önmaga férfi oldalát integrálni, csak annyit tud, hogy nagyon vonzódik az apjához. Azt szeretné, ha az apja állandóan a közelében lenne. A Kézirat elmagyarázza, hogy a kislány valójában férfi energiára vágyik - ez a fajta energia kiegészíti az ő nőies oldalát. A férfi energiától érzi magát teljesnek, ez kelt benne eufóriát. De tévesen arra a következtetésre jut, hogy ehhez az energiához csak úgy juthat hozzá, ha szexuálisan birtokolja az apját, ha állandóan a közelében van.

Mivel ösztönösen érzi, hogy ez az energia az ő sajátja kellene hogy legyen, és képesnek kellene lennie szabadon rendelkezni vele, az apjával próbál meg úgy rendelkezni, mintha önmaga része volna. Mágikus, tökéletes figurának tekintti, aki az ő minden szeszélyét ki tudja elégíteni. Azokban a családokban, amelyek nem érik el a tökéletesség szintjét, ez hatalmi konfliktust eredményez a kislány és az apuka között. Létrejönnek a drámák: a kislány megtanul pózolni, mórirkálni, hogy manipulálja az apját, és megkapja tőle az energiát, amire szüksége van.

A tökéletes családban azonban az apa nem vetélytárs. Mindvégig megőrzi az őszinteséget, és elegendő energiával rendelkezik ahhoz, hogy feltétel nélkül ellássa vele a gyermeket, bár

minden kívánságát nem képes teljesíteni. Ideális példánkban fontos azt is tudni, hogy az apa mindig nyílt és közlékeny. A kislány úgy képzei, hogy apja tökéletes és mágikus személy, de ha az apa őszintén feltárja, hogy kicsoda, és mit miért tesz, így a gyermek integrálhatja apja sajátos stílusát, képességeit, és túlléphet az irreális apaképen. Végül olyannak fogja látni az apját, amilyen: emberi lénynek, akinek megvannak a maga erői és hibái. Ha egyszer az igazi versengés véget ér, a gyermek könnyen átválthat: az ellenkező nemű energiát többé nem az apjától kapja, hanem a világmindenségben szabadon áramló energia részeként.

A legtöbb szülővel - magyarázta - mostanáig az volt a baj, hogy a saját gyermekeikkel versengtek az energiáért, és ez mindannyiunkon nyomot hagyott. E versengés miatt egyikünknek sem sikerült rendeznie saját ellenkező nemű oldalát. Mindannyian megrekedtünk azon a fejlődési fokon, amikor az ellenkező nemű energiát önmagunkon kívül keressük, egy másik férfiban vagy nőben, akit ideálisnak vagy mágikusnak tételezünk fel, és akit szexuálisan birtokolhatunk. Érti a problémát?

- Igen - feleltem. - Azt hiszem, értem.

- A tudatos evolúció szempontjából - folytatta - válságos helyzetbe kerültünk. Említettem: a Nyolcadik Felismerés szerint a fejlődésünk kezdetén automatikusan kezdtük elfogadni az ellenkező nemű energiát. Ez is természetesen árad be a világmindenségből. De vigyáznunk kell, mert ha felbukkan egy olyan ember, aki közvetlen formában kínálja ezt az energiát, akkor előfordulhat, hogy elvágjuk magunkat az univerzális forrástól... és visszafejlődünk. - Karla kuncogott magában.

- Min nevet? - kérdeztem.

- Reneau egyszer mondott egy hasonlatot - felelte. - Amíg meg nem tanuljuk, hogyan kerülhetjük el ezt a helyzetet, olyanok vagyunk, mint egy-egy félkör. Mint a C betű. Nagyon vágyunk az ellenkező nemre, a kör másik felére, hogy lépjen be az életünkbe, és egészítse ki a félkörünket; hadd érezzük a világmindenséggel való összekapcsolódást, a teljesség érzéséhez hasonló eufóriát, energiát. A valóságban pedig csak annyi történik, hogy egy másik emberrel kapcsolódunk össze, aki ugyanúgy önmagán kívül keresi a másik felét. Reneau azt mondta: ez a kölcsönös függőség klasszikus formája, és tele van beépített problémákkal, amelyek nagyon hamar felütik a fejüket.

Kivárt, nyilván azért, hátha mondok erre valamit. Én azonban csak bólintottam.

- Tudja, ezzel a kiegészült körrel, ezzel az O betűvel az a baj, hogy két ember kell egy teljes személy létrehozásához; az egyik a férfi, a másik a női energiát hozza a kapcsolatba. Egyetlen teljes személynek tehát két feje, következésképp két egója van. És mindketten irányítani akarják ezt a maguk alkotta teljes személyt; mindketten uralkodni akarnak a másik fölött, éppúgy, mint gyermekkorukban: mintha a másik azonos volna velük. A teljesség ilyesfajta illúziója mindig hatalmi harcba torkollik. A végén már mindkettő a másik teljes leigázására, devalválására törekszik, hogy a "teljes" személyt a neki tetsző irányba vezesse. De ez természetesen nem működik, legalábbis már nem. A múltban az egyik fél talán gyakrabban volt hajlandó alávetni magát a másinak - általában a nő, ritkábban a férfi. De ma már kezdünk felébredni. Másnál alábbvalónak lenni már senki sem akar.

Eszembe jutott, mit mondott az Első Felismerés a szoros kapcsolatban fellépő hatalmi harcról, és felmerült az a jelenet is, amelynek Charlene-nal együtt tanúi voltunk: a szomszéd asztalnál ülő nő indulatkitörése.

- Ennyit a romantikáról - jegyeztem meg.

- Ó, van azért még romantika - felelte Karla. - Csak előbb saját erőnkől kell teljessé tennünk a kört. Stabilizálnunk kell a mindenséggel való kapcsolatunkat. Ez időbe telik, de utána többé nem leszünk kiszolgáltatva a problémának, és kapcsolataink magasabb rendűek lesznek - ahogy a Kézirat mondja. Ha ezután szerelmi kapcsolatra lépünk egy másik emberrel, a két személyből egy szuperszemély lesz... de ez nem térít le többé bennünket saját egyéni evolúciónk útjáról.

- Maga szerint Marjorie meg én most éppen ezt tesszük egymással? Megpróbáljuk letéríteni a másikat a saját útjáról?

- Igen.

- És hogyan kerülhetnénk el ezeket az összeütközéseket?

- Úgy, hogy egy darabig ellenállnak a "szerelem az első látásra" érzésnek, és megtanulnak plátói kapcsolatban maradni az ellenkező nemmel. De ne feledkezzék meg a folyamatról. Csak azokkal létesíthet ilyen jellegű kapcsolatot, akik tökéletesen felfedik önmagukat, akik elmondják, hogyan és miért teszik azt, amit tesznek ugyanúgy, ahogy ezt a tökéletes gyermekkorban az ellenkező nemű szülő tenné. Ha az ember megérti, milyenek is valójában belülről a másik nemhez tartozó barátai, akkor szakíthat saját, a másik nemet illető fantáziakivetítéseivel. Így válunk újra szabaddá, hogy összekapcsolódhassunk a világmindenséggel.

Arról se feledkezzék meg - folytatta -, hogy ez nem könnyű, különösen akkor nem, ha meg kell szakítani miatta egy fennálló, kölcsönös függőségen alapuló kapcsolatot. Ez igazi energiavesztéssel jár. Fájdalmas művelet. De meg kell történnie. A kölcsönös függőség nem valami új keletű kór, amelyben egyik-másik ember szenved. Valamennyien kölcsönös függésben élünk, és valamennyien mostanában kezdünk kinőni belőle.

A cél az, hogy a kölcsönös függésen alapuló kapcsolatok kezdetén tapasztalható emelkedett közérzetet, az eufóriát olyankor tapasztalja meg az ember, amikor egyedül van. A partnert az embernek önmagán belül kell hordoznia. Ezután az ember előreléphet az evolúcióban, és megtalálhatja azt a romantikus kapcsolatot, amely valóban illik hozzá.

Kis szünetet tartott. - És ki tudja, ha maga is és Marjorie is tovább fejlődik, talán kiderül, hogy valóban összetartoznak. Azt azonban meg kell értenie: a kettejük kapcsolata egyelőre nem működőképes.

Beszélgésünket Hinton szakította meg: odajött, közölte, hogy nyugovóra tér, és hogy a szobáinkat már előkészíttette. Mindketten köszönetet mondtunk azért, hogy befogadott, és mikor magunkra hagyott bennünket, Karla így szólt: - Azt hiszem, lefekszem én is. Később még beszélünk.

Bólintottam, és néztem, ahogy kimegy a szobából. Ekkor egy kezet éreztem a vállamon. Julia volt az.

- Fölmegyek a szobámba - mondta. - Tudja, melyik a magáé? Megmutathatom.

- Köszönöm - feleltem. - Marjorie-nak hol van a szobája?

Julia mosolygott, és előttem haladva a folyosón, megállt egy ajtó előtt. - Nem a magáé közelében - mondta. - Mr. Hinton fölöttébb konzervatív gondolkodású ember.

Visszamosolyogtam, jó éjt kívántam neki, aztán bementem a szobámba, és sokáig gondolkodtam, míg el nem nyomott az álom.

*

Másnap erős kávé illatára ébredtem: átjárta az egész házat. Felöltöztem, és lementem a nappaliba. Egy idősebb háziszolga friss narancslével kínált; köszönettel elfogadtam.

- Jó reggelt - hallottam Julia hangját a hátam mögül.

Megfordultam. - Jó reggelt.

Figyelmesen rám nézett, és megkérdezte: - Rájött már, miért találkoztunk újra?

- Nem - feleltem. - Még nem volt érkezésem elgondolkodni rajta. A függőségen alapuló kötődés problémája foglalkoztatott.

- Igen - felelte. - Láttam.

- Hogyhogy látta?

- Az energiamezőből meg tudtam állapítani, mi zajlik le magában.

- Miért, milyen volt?

- Összekapcsolódott Marjorie-ével. Amikor maga itt ült, Marjorie meg a másik szobában, a maga energiamezeje megnyúlt, egészen odáig, és összefonódott velem.

Megcsóváltam a fejem.

Julia mosolygott, és vállamra tette a kezét. - Maga most elveszítette a kapcsolatát az univerzummal. Helyette Marjorie energiájával került függőségi viszonyba. Így van ez minden függőség esetében: az ember valaki vagy valami máson keresztül akar összekapcsolódni a mindenséggel. Helyre lehet ezt hozni, ha feltölti magát energiával, és ismét arra koncentrálni, hogy miért is van itt tulajdonképpen.

Bólintottam, és kimentem a szabadba. Julia odabent maradt. Tíz percen át azzal foglalkoztam, hogy magamba gyűjtöttem az energiát, ahogy Sanchez tanította. A szépség fokozatosan visszatért, sokkal könnyebbnek éreztem magam. Visszamentem a házba.

- Mária jobban néz ki - jegyezte meg Julia.

- Jobban is érzem magam - feleltem.

- Tehát: most mik a kérdései?

Gondolkodtam egy percig. Marjorie-t megtaláltam. A kérdésekre megkaptam a választ. Wilt még mindig meg akartam találni. És még mindig meg akartam érteni, hogyan viselkednének, hogy bánnának egymással az emberek, ha a Kézirat útmutatását követnék. Ha a Kézirat pozitív hatást fejt ki, miért aggódik Sebastian meg a többi pap?

Juliára néztem. - Meg kell teljesen értenem a Nyolcadik Felismerést, és meg kell találnom Wilt. Lehet, hogy már megtalálta Kilencediket.

- Holnap Iquitosba megyek - mondta. - Akar velem tartani?

Tétováztam.

- Azt hiszem, ott van Wil - tette hozzá.

- Miből gondolja?

- Tegnap este ilyen gondolatom támadt velem kapcsolatban.

Erre nem mondtam semmit.

- Magával kapcsolatban is támadtak megérzéseim - folytatta Julia. - Arra gondoltam, hogy együtt megyünk Iquitosba. Már köze van ehhez az ügghöz.

- Melyik ügghöz? - kérdeztem.

Elmosolyodott. - Ahhoz, hogy megtaláljuk a Kilencedik Felismerést, mielőtt Sebastian kezébe kerül.

Miközben ezt mondta, felmerült bennem egy kép: hogy Juliával együtt megérkezem Iquitosba, de ott valami okból elválunk egymástól. Úgy éreztem, van valamilyen célom, de azt, hogy mi, nem tudtam pontosan.

Ismét Juliára figyeltem. Mosolygott.

- Merre járt? - kérdezte.

- Bocsánat - mondtam. - Elgondolkodtam egy percre.

- Valami fontos volt?

- Nem tudom. Az jutott eszembe, hogy Iquitosban kétfelé válnak az útjaink.

Rolando jött be a szobába.

- Megvettem, amit kért - mondta Juliának. Engem is felismert, és köszönésképpen udvariasan biccentett felém.

- Nagyon jó, köszönöm - mondta Julia. - Látott katonákat?

- Egyet sem - felelte Rolando.

Ekkor Marjorie lépett a szobába, és elterelte a figyelmemet, de közben azért hallottam, hogy Julia elmagyarázza Rolandónak: magával kell vinnie Marjorie-t Brazíliába, ahol majd elintézik, hogy az Egyesült Államokba utazhasson.

Odamentem Marjorie-hoz. - Hogy aludtál? - kérdeztem.

Úgy nézett rám, mintha azt latolgatná, tartsa-e még a haragot. - Nem valami jól - felelte végül.

Rolando felé intettem. - Ő Julia barátja. Ma reggel indul Brazíliába. Ott majd segít, hogy simán hazajuss.

Marjorie arcán rémület jelent meg.

- Nyugodj meg, nem lesz semmi baj - biztattam. - Más amerikaiaknak is segítettek már. Ismernek pár embert Brazíliában az amerikai nagykövetségen. Percek alatt hazaérsz.

Bólintott. - Csak miattad aggódom.

- Nem lesz semmi bajom. Ne aggódj. Amint hazaértem az Egyesült Államokba, felhívlak.

A hátam mögött Hinton bejelentette, hogy tálalva van a reggeli. Átmentünk az ebédlőbe, és megreggeliztünk. Utána Juliának és Rolandónak egyszeriben sietős lett. Julia elmondta: fontos, hogy Rolando és Marjorie sötétedés előtt átlépje a határt, márpedig az út eltart egy napig.

Marjorie összehajtogatta néhány ruhát, amit Hinton ajándékozott neki. Később, miközben Julia és Rolando az ajtó mellett beszélgetett, félrevontam Marjorie-t.

- Semmi miatt ne aggódj - mondtam neki. - Csak tartsd nyitva a szemed, és lehet, hogy összetalálkozol a többi felismeréssel.

Marjorie mosolygott, de nem felelt. Julia segített bepakolni Rolando apró kocsijába. Mikor az autó elindult, még találkozott a tekintetünk.

- Gondolja, hogy simán átjutnak? - kérdeztem.

Julia rám kacsintott. - Persze. De most induljunk mi is. Kértem magának is pár ruhadarabot. - Egy zsákot adott át; ezt is, több doboz élelmiszerral együtt, fölraktuk a kisteherautóra. Utána elköszöntünk Hintontól, Karlától és Maretától, majd északkeletnek fordultunk: Iquitos felé.

Az út egyre sűrűbb dzsungelben vezetett; mind kevesebb nyomát láttuk embereknek. A Nyolcadik Felismerés járt a fejemben. Kétségkívül az emberi kapcsolatok újszerű megközelítését tartalmazta, de nem értettem a maga teljességében. Karla arról beszélt, hogy a gyerekeket hogyan kell kezelni, és szólt a máshoz való túlzott kötődés veszélyeiről. Pablo és Karla egyaránt utalt arra, hogy az ember tudatosan sugározzon energiát a többieknek. Ez vajon mit akar jelenteni?

- Még nem értem teljesen a Nyolcadik Felismerést - szólaltam meg Juliára nézve.

- A másokhoz való viszonyulásunk szabja meg evolúciónk ütemét: azt, hogy milyen hamar kapjuk meg a válaszokat életünk kérdéseire - mondta Julia.

- És hogy működik ez?

- Gondoljon csak a saját helyzetére - felelte. - Eddigi kérdéseire hogyan kapta meg a válaszokat?

- Gondolom, azok által az emberek által, akikkel találkoztam.

- És teljes nyitottsággal fogadta az üzeneteket?

- Nem mondhatnám. Többnyire zárkózott voltam.

- És az üzenethozók is visszafogottak voltak?

- Nem; ők inkább nyíltan és segítőkészen viselkedtek. Ők... - Elhallgattam; nemigen tudtam volna pontosan megfogalmazni, amit mondani akarok.

- Segítettek magának abban, hogy megnyíljon? - kérdezte Julia. - Melegséggel és energiával töltötték fel?

A kérdés nyomán megrohantak az emlékek. Eszembe jutott, milyen megnyugtatóan lépett fel Wil, amikor Limában a pánik határán belebotlottam. Eszembe jutott Sanchez atyai vendégszeretete, eszembe jutottak Carl atya, Pablo és Karla gyengéd tanácsai. Most meg Julia. Mindegyiküknek ugyanazt láttam a tekintetében.

- Igen - mondtam. - Maguk mindannyian ezt tették.

- Akkor jó - mondta. - Méghozzá tudatosan tettük, a Nyolcadik Felismerés szellemében. Mialatt megtámogattuk, fölemeltük, és segítettünk abban, hogy tisztázza önmagát, közben megkereshettük azt az igazságot, üzenetet, amelyet maga hozott a számunkra. Nem is tehettünk volna jobbat önmagunkkal, mint hogy energiát adtunk magának.

- Pontosan mit mond erről a Kézirat?
- Azt mondja: ha valaki keresztezi az utunkat, mindig hordoz valamilyen nekünk szóló üzenetet. Véletlen találkozások nincsenek. De az, hogy át tudjuk-e venni az üzenetet, attól függ, miként reagálunk ezekre a találkozásokra. Ha elbeszélgetünk valakivel, aki keresztezte utunkat, és a beszélgetésben semmi olyan nincs, ami a jelenlegi kérdéseinkre vonatkoznék, az nem jelenti azt, hogy ne hozott volna üzenetet. Csak éppen valami okból elszalasztottuk.
Egy kicsit elgondolkodott, aztán folytatta. - Előfordult már magával, hogy összetalálkozott egy régi ismerőssel, barátjával, beszélgettek pár szót, aztán elváltak, és még ugyanaznap vagy ugyanazon a héten megint találkoztak?
- Volt ilyen - feleltem.
- És ilyenkor mit mondtak egymásnak? De fura, hogy így üldözzük egymást? Jót nevettek a dolgon, aztán mindenki ment tovább?
- Valahogy úgy.
- A Kézirat azt mondja: ha ilyesmi történik, akármit csinálunk éppen, hagyjuk abba, és próbáljuk meg kideríteni, milyen üzenetünk van ennek az embernek a számára, és ő milyen üzenetet hozott nekünk. Azt jósolja: ha az emberiség egyszer megérti ezt a valóságot, céltudatosabbá és hatékonyabbá válik a kommunikáció.
- De hát ezt nagyon nehéz megvalósítani, különösen olyanokkal, akiknek fogalmuk sincs, miről beszélnek.
- Ez igaz, de a Kézirat leírja a követendő eljárást.
- Úgy érti: receptet adnak, hogyan bánjunk egymással?
- Pontosan.
- És mit mond?
- Emlékszik a Harmadik Felismerésre? Hogy az energiából álló világban az ember az egyetlen, aki tudatosan képes energiát kivetíteni?
- Igen.
- Emlékszik, hogyan kell ezt csinálni?
Eszembe jutott John tanítása. - Igen. Az ember gyönyörködik a dolgok szépségében, míg annyi energiát gyűjt, hogy eltölti a szeretet érzése. Ekkor tudjuk visszaadni az energiát.
- Úgy van. Ugyanez az elv érvényesül az emberek esetében is. Ha megcsodáljuk egy ember megjelenését, tartását, ha valóban órá koncentrálnak, mígnem alakjának, vonásainak egyedisége felragyog, akkor adhatunk neki energiát, felemelhetjük.
- Az első lépés természetesen az, hogy a magunk energiaszintje magas legyen; ekkor megindíthatjuk az energia áramlását önmagunkba és rajtunk keresztül a másik emberbe. Minél inkább gyönyörködünk a másik ember teljességében, belső szépségében, annál több energia árad belé, és természetesen belénk is.
Fölnevetett. - Ez valójában színtiszta hedonizmus. Minél inkább képesek vagyunk másokat szeretni és csodálni, annál több energia áramlik belénk. Ezért nem is tehetünk jobbat önmagunkkal, mint hogy másokat szeretünk, hogy árasztjuk feléjük az energiát.

- Ezt már hallottam - szóltam közbe. - Sanchez atya gyakran mondogatja.
Jól megnéztem Juliát. Az az érzésem támadt, hogy mélyebb személyiségét most látom először. Egy pillanatra viszonzta pillantásomat, aztán megint az útra figyelt. - Az energia kivetítése óriási hatást gyakorol az egyénre - mondta. - Maga például most, ebben a pillanatban energiával tölt fel engem. Érzem. Azt érzem, hogy könnyebben és tisztábban tudom szavakba foglalni a gondolataimat.
Mivel a maga jóvoltából több energiám van, mint egyébként lenne, világosabban látom az igazságaimat, és könnyebben át tudom adni magának. Maga pedig revelációként éli meg, amit mondok. Ettől még tisztábban látja a felsőbbrendű énemet, és még mélyebb szinten tud koncentrálni rá, ezáltal még több energiát sugároz felém, még világosabban látom az

igazságaimat, és a ciklus kezdődik előlről. Ha két vagy több ember tudatosan alkalmazza ezt a módszert, hihetetlen magasságokba képesek emelkedni, miközben egymást építik, és maguk is épülnek. Meg kell értenie azonban, hogy ez teljesen más, mint a kölcsönös függőségen alapuló kapcsolat. Az utóbbi is így kezdődik, de hamarosan bénítóvá válik, mert a kötődés elszigeteli őket a forrástól, elfogy az energiájuk. A valódi energiakivetítés nem kíván kötődést, nincs benne hátsó szándék. A benne részt vevő embereket csupán az üzenet érdekli.

Miközben beszélt, nekem eszembe jutott egy kérdés. Pablo azt mondta: először azért nem értettem meg a Costous atya által hozott üzenetet, mert beindította nálam a gyerekkori hatalmi drámát.

- Mit tegyünk akkor - kérdeztem Juliát -, ha az, akivel beszélünk, már benne van egy hatalmi drámában, és bennünket is bele akar rángatni? Hogyan vehetjük ennek elejét?

Julia kapásból válaszolt. - A Kézirat azt mondja, hogy ha mi nem indítjuk be a dráma ellenpárját, akkor az ő drámája szétesik.

- Nem biztos, hogy értem - feleltem.

Julia az utat nézte előttünk. Láttam: elgondolkodik. - Itt, jobbra egy mellékúton van egy ház, ahol vehetünk benzint.

A műszerre néztem. A tank félig tele volt.

- Elég benzinünk van még - mondtam.

- Tudom - felelte. - De eszembe jutott, hogy meg kellene állnunk tankolni, úgyhogy azt hiszem, meg kell tennünk.

- Vagy úgy.

- Ott az út - mutatott Julia jobb felé.

Befordultunk, és több mint egy kilométert haladtunk a dzsungelen át, majd megérkeztünk egy magányos házhoz, ahol halászok és vadászok vásárolhattak felszerelést, készleteket. A ház a folyóparton állt, mellette több haláshajó várakozott a mólóhoz kikötve. Megálltunk a rozsdás benzinkút mellett, Julia bement, hogy megkeresse a tulajdonost.

Kiszálltam a kocsiból, nyújtózkodtam, és az épületet megkerülve lementem a vízpartra. Nagyon párás volt a levegő. A fák sűrű koronája eltakarta a napot, de éreztem, hogy szinte függőlegesen a fejem fölött áll. Nemsokára perzselő lesz a hőség.

Hirtelen dühös szavakat mondott valaki a hátam mögött spanyolul. Megfordultam: egy alacsony, köpcös perui állt ott. Fenyegetően nézett rám, és megismételte, amit az előbb mondott.

- Nem értem.

Átváltott angolra. - Ki maga? Mit keres itt?

Megpróbáltam elhárítani. - Benzinért jöttünk. Perceken belül megyünk tovább. - Ismét a víz felé fordultam, remélve, hogy magamra hagy.

Mellém lépett. - Jobb, ha megmondja, ki maga, jenki.

Ránéztem. Úgy láttam, komolyan beszél.

- Amerikai vagyok - feleltem. - Nem tudom pontosan, merre tartunk. Egy barátommal utazom.

- Egy eltévedt amerikai - mondta ellenségesen.

- Úgy van.

- És mit keres itt, amerikai?

- Nem keresek semmit - jelentettem ki, és közben igyekeztem visszaoldalni a kocsihoz. - Különben sem bántottam magát. Hagyjon békén.

Észrevettem, hogy Julia már ott áll a kocs mellett. A perui követte pillantásomat.

- Mennünk kell - mondta Julia. - Megszűnt a bolt.

- Maga kicsoda? - kérdezte a perui, és hangjából sütött a rosszindulat.

- Miért olyan dühös? - kérdezte válasz helyett Julia.

A férfi viselkedése megváltozott. - Mert az a dolgom, hogy vigyázzak itt mindenre.

- Biztos, hogy jól el is látja a munkáját. De úgy nem könnyű az emberekkel beszélgetni, ha közben fenyegeti őket.

A férfi csak bámult; törte a fejét, hogy Julia vajon hová akar kilyukadni.

- Iquitosba tartunk - mondta Julia. - Sanchez atya és Carl atya munkatársai vagyunk. Ismeri őket?

A perui megrázta a fejét, de a két pap nevének említése tovább szelídített a modorán. Kisvártatva bólintott, aztán elment.

- Gyerünk - jelentette ki Julia.

Beszálltunk a kocsiba, és elhajtottunk. Csak most jöttem rá, mekkora szorongás, milyen idegesség vett erőt rajtam az imént. Igyekeztem lerázni magamról.

- Történt valami odabent? - kérdeztem.

- Tessék? - nézett rám Julia.

- Úgy értem: történt valami, ami igazolta a megérzését, hogy meg kell állnunk itt?

Fölnevetett, és így felelt: - Nem; ami történt, az odakint történt.

Felkaptam a fejem.

- Még nem fejtette meg? - kérdezte.

- Nem.

- Mire gondolt közvetlenül azelőtt, hogy odaérkeztünk?

- Arra, hogy ki kellene nyújtóztatnom a lábam.

- Nem; még azelőtt. Mit kérdezett tőlem utoljára?

Törtem a fejem. A gyerekkori drámákról volt szó. Aztán egyszer csak eszembe jutott. - Mondott valamit, ami megzavart - mondtam. - Azt mondta: a partner nem játszhatja el a maga hatalmi drámáját, ha mi nem indítjuk be a dráma ellenpárját. És nem érttem.

- Most már érti?

- Nem igazán. Mire céloz?

- Ami a ház mellett történt, jól illusztrálta, hogy mi van akkor, ha az ember lejátszsa a dráma ellenpárját.

- Hogyan?

Egy pillanatra rám nézett. - Milyen drámát játszott magával az az ember?

- A Megfélemlítőt, nem vitás.

- Úgy van. És maga milyen drámával válaszolt?

- Megpróbáltam lerázni.

- Azt tudom. De milyen drámát játszott?

- Hát, kezdetben a szokott zárkózottságomat, de ő csak nyomult tovább.

- És?

Egyre inkább feszélyezett, irritált ez a beszélgetés, de igyekeztem összeszedett maradni, nem térni ki a kérdései elől. Juliára néztem, és kiböktem: - Azt hiszem, átváltottam a Szegény Énre.

Elmosolyodott. - Bizony.

- Úgy láttam, maga gond nélkül kezelte a pasast - tűnődtem.

- Csak azért, mert nem játszottam el a drámát, amire számított. Ne feledje, hogy mindenkinek a hatalmi drámája gyerekkorban alakult ki, valaki másnak a drámájára adott reakcióként. Tehát minden drámának a tökéletes előadásához szükség van az ellenpárjára is. A megfélemlítőnek ahhoz, hogy energiát szerezzen, vagy egy szegény énről van szüksége, vagy egy másik megfélemlítőre.

- És hogy sikerült leszerelnie? - kérdeztem értetlenül.

- A saját drámám szerint én is a Megfélemlítőt játszhattam volna; megpróbálhattam volna túltenni rajta megfélemlítésben. Ez persze még tettelegességig is fajulhatott volna. Én viszont a Kézirat tanácsa szerint jártam el: nevével neveztem az ő drámáját. Minden dráma az energia

megszerzésére irányuló, rejtett stratégia. Magától is megfélemlítéssel igyekezett elszedni az energiát. Amikor rajtam próbálta ugyanezt, nevének neveztem azt, amit csinál.

- Amikor rákérdezett, hogy mitől olyan dühös?

- Igen. A Kézirat azt állítja: az energiáért vívott leplezett küzdelem nem folytatódhat tovább, ha rámutatnak, ha napvilágra kerül. Többé nem leplezhető. Igen egyszerű módszer. Az igazság mindig hat. Utána a partner kénytelen nyíltan, álságok nélkül viselkedni.

- Ennek van értelme - mondtam. - Azt hiszem, velem is előfordult már, hogy nevének neveztem valakinek a drámáját, csak épp nem tudtam, mit csinállok.

- Biztos vagyok benne. Valamennyien megtettük már. Csak éppen egyre többet tudunk arról, mi a tétje. De ahhoz, hogy igazán működjék, a dráma mögé kell nézni, meg kell látni az igazi embert mögötte, és a lehető legtöbb energiát kell küldeni neki. Ha megérzi, hogy az energiához úgymint hozzájut, könnyebben felhagy a mesterkedéssel.

- És mit tudott szeretni ebben az emberben? - kérdeztem.

- Olyannak láttam, mint egy elbizonytalanodott kisfiút, akinek nagy szüksége volna energiára. Ráadásul magának is hozott egy fölöttébb időszerű üzenetet, nem igaz?

Jól megnéztem, és láttam, hogy Julia kis híján elneveti magát.

- Szóval maga szerint azért kellett itt megállnunk, hogy megértssem, hogyan kell leszerelni valakit, aki a drámáját játssza?

- Hát ez volt a kérdése, nem?

Elmosolyodtam, a közérzetem kezdett helyreállni. - Igen. Azt hiszem, ez volt.

*

Az arcom körül zümmögő szúnyog ébresztett fel. Juliára néztem: az asszony mosolygott, mintha valami vidám történetet idézne fel gondolatban. A folyóparti táborhelyet elhagyva órákon át némán autóztunk, majszoltuk az ennyivalót, amit Julia készített az útra.

- Maga ébren van - szólalt meg Julia.

- Igen - feleltem. - Milyen messze van Iquitos?

- A város úgy ötven kilométerre, de a Stewart fogadóhoz percekben belül megérkezünk. Kis vendégfogadó, vadászok szoktak ott táborozni. A tulajdonosa angol, és híve a Kéziratnak. - Újra elmosolyodott. - Sok kellemes órát töltöttünk már együtt. Ha semmi nem jött közbe, itt kell lennie. Nagyon remélem, Wilről is tud felvilágosítást adni.

Lehúzódott a kocsi az út szélére, és rám nézett. - Foglaljuk össze, hol is állunk most - mondta. - Mielőtt másodszor összefutottunk volna, épp céltalanul tévelyegtem: a Kilencedik Felismerést akartam megtalálni, de nem tudtam, merre induljak. Egy ponton rájöttem, hogy többször is Hinton jutott eszembe. Elmentem hozzá, és kivel találkoztam ott össze, mint magával. Maga meg azt mondta, hogy Wilt keresi, aki a hírek szerint Iquitosban van. Nekem az a megérzésem, hogy mindketten részt veszünk majd a Kilencedik Felismerés megtalálásában, magának viszont az, hogy egyszer majd elválnak egymástól, és különböző irányban indulunk el. Nagyjából erről van szó?

- Igen.

- Nos, annyit kell még tudnia, hogy ezután Willie Stewart és a fogadója jutott eszembe. Valami történni fog itt.

Bólintottam.

Julia visszavezetett az útra, és egy kanyar után előremutatott. - Ott a fogadó.

Kétszáz méterre előttünk, ahol az út élesen jobbra kanyarodott, kétszintes, viktoriánus stílusú épület állt.

Beálltunk a kavicsos parkolóba. A verandán több férfi beszélgetett. Kinyitottam a kocsiját, és már kiszálltam volna, amikor Julia megérintette a vállamat.

- Ne felejtse - mondta -, senki sem véletlenül van itt. Figyelje az üzeneteket.

Előreengedtem a verandán. A férfiak, megannyi jól öltözött perui, egykedvűen bölintottak felénk, amikor elmentünk mellettük, és beléptünk a házba. A tágas előtérben Julia megmutatta, hol az ebédlő, és megkért, hogy üljek le egy asztalhoz, míg ő megkeresi a tulajdonost.

Szemügyre vettem a helyiséget. Vagy egy tucat asztal állt benne két sorban. Középtájon ültem le, háttammal a fal felé. Három perui férfi jött be utánam, és helyet foglaltak az asztalommal szemben. Nem sokkal ezután megjelent egy negyedik férfi is, és egy másik asztalhoz ült le, öt-hat méternyire jobbra tőlem. Félig háttal ült nekem, de láttam, hogy nem idevalósi, alighanem európai.

Julia jött be, észrevett, és leült velem szemben.

- A tulajdonos nincs itt - mondta -, az alkalmazottja pedig semmit sem tud Wilről.

- És most mi lesz? - kérdeztem.

Rám nézett, és megvonta a vállát. - Nem tudom. Abból kell kiindulnunk, hogy valaki itt üzenetet hozott a számunkra.

- Ki lehet az?

- Nem tudom.

- Honnan tudja, hogy ez fog történni? - kérdeztem, mert hirtelen elfogott a kétely. Hiába történt velem annyi rejtélyes véletlen, amióta csak Peruba érkeztem, még mindig nehezen tudtam elhinni, hogy most is történni fog, csak azért, mert így akarjuk.

- Ne feledkezzen meg a Harmadik Felismerésről - figyelmeztetett Julia. - A mindenség energiából áll: olyan energiából, amely reagál az elvárásainkra. A többi ember is része ennek az energiauniverzumnak, tehát ha kérdésünk van, megjelennek az emberek, akik meghozzák a választ.

Végignézett a többi asztalnál ülő férfiakon. - Nem tudom, kik ezek az emberek, de ha elég hosszán elbeszélgetnék velük, mindegyiknél megtalálnánk azt az igazságot, amelyet számunkra hozott: a kérdésünkre adható válasz egy-egy darabkáját.

Vágtam egy grimaszt, mire közelebb hajolt az asztal fölött. - Vesse jól az eszébe: mindenki, aki az utunkat keresztezi, üzenetet hoz. Különbösen más utat választott volna, vagy hamarabb elment volna, mint ahogy ideérünk. De ezek az emberek itt vannak, ami csak egy dolgot jelenthet: azt, hogy van valamilyen oka az ittlétüknek.

Csak néztem rá; nem akaródzott elhinnem, hogy ez ilyen egyszerű.

- A dologban csak az a nehéz - folytatta -, hogy eldöntsük, kivel elegyedjünk szóba, ha mindenkivel nem beszélhetünk.

- És hogyan lehet eldönteni?

- A Kézirat azt mondja: vannak bizonyos jelek.

Figyelmesen hallgattam Juliát, de közben valamiért a tőlem jobbra ülő férfira néztem. Ő ugyanabban a pillanatban hátrafordult, és visszanézett rám. A tekintetünk találkozott, aztán az ismeretlen ismét a tárgyára fordította figyelmét. Én is másfelé néztem.

- Miféle jelek? - kérdeztem.

- Olyanok, mint ez - felelte Julia.

- Mint micsoda?

- Mint ami most történt. - Fejével az ismeretlen férfi felé intett.

- Hogy érti ezt?

Julia megint közelebb hajolt. - A Kézirat azt mondja: meg fogjuk tanulni, hogy a váratlan, önkéntelen szemkontaktus annak a jele: két embernek beszélnie kell egymással.

- De hát ez nagyon gyakran megtörténik - mondtam.

- Úgy van - helyeselt. - És miután megtörtént, a legtöbb ember el is felejt. Megy tovább a dolga után.

Bölintottam. - Milyen más jeleket említ még a Kézirat?

- A Felismerés érzését - felelte. - Ha az embernek valaki ismerősnek tűnik, pedig tudja, hogy még sohasem találkoztak.

Azonnal eszembe jutott Dobson és Reneau: mindkettőt ismerősnek találtam, amikor először láttam őket.

- Mond valamit a Kézirat arról, miért tűnnek egyes emberek ismerősnek?

- Nem sokat. Csak annyit, hogy bizonyos emberekkel egyazon gondolati csoportba tartozunk. A gondolati csoportok tagjai általában azonos érdeklődési pályák mentén fejlődnek. Azonos módon gondolkodnak, és ez hasonló arckifejezést, hasonló külső megjelenést eredményez. Intuitív módon felismerjük a velünk azonos gondolati csoportba tartozókat, és ők azok, akik nagyon gyakran hoznak üzenetet számunkra.

Még egyszer megnéztem magamnak a tőlem jobbra ülő férfit. Halványan ismerősnek tetszett. Hihetetlen, de ahogy ránéztem, ismét megfordult, és rám pillantott. Gyorsan elkaptam a szemem.

- _Okvetlenül_ beszélnie kell ezzel az emberrel - jelentette ki Julia.

Nem feleltem. Kényelmetlen volt elképzelnem, hogy egyszerűen odalépek egy idegenhez, és megszólítom. El akartam menni innen, tovább Iquitosba. Már éppen fel akartam vetni ezt a javaslatot, amikor Julia ismét megszólalt. - Most itt a helyünk - mondta -, nem Iquitosban. Ezt a szálát végig kell követnünk. Az a baj magával, hogy ellenáll: nem akarózik szóba elegyednie egy ismeretlennel.

- Hát ezt hogy csinálja? - álméltkodtam.

- Mit?

- Azt, hogy olvas a gondolataimban.

- Nincs abban semmi titokzatos. Csak alaposan meg kell figyelni az arckifejezését.

- Hogyhogy?

- Ha az ember mélyebb szinten figyel meg valakit, észreveheti a valódi énjét a magára öltött álcák alatt. Ha erre a szintre koncentrál, az arca finom rezdüléséből kiolvashatja, mit gondol. Ez teljesen természetes.

- Nekem inkább telepátiának tűnik - jegyeztem meg.

- A telepátia is teljesen természetes - mosolygott Julia.

Újból az ismeretlenre néztem. Most nem nézett vissza.

- Jobb lesz, ha összeszedi az energiát, és beszél vele - noszogatótt Julia -, mielőtt oda a lehetőség.

Az energiagyűjtésre összpontosítottam, míg erősebbnek nem éreztem magam, aztán megkérdeztem: - Mit mondjak ennek a fickónak?

- Az igazat - felelte Julia. - Fogalmazza meg az igazságot olyan formában, hogy biztosan megértse.

- Oké. Meglesz.

Hátratoltam a székem, és odamentem az idegenhez. Félszegnek és idegesnek tűnt, ugyanúgy, mint Pablo, aznap este, amikor először találkoztam vele. Igyekeztem az idegesség mögé, a mélyebb rétegekbe tekinteni. S miközben így tettem, az arcán új kifejezést fedeztem fel - mintha energikusabbá vált volna.

- Helló - mondtam. - Úgy látom, ön nem bennszülött perui. Remélem, tud segíteni nekem. A barátomat, Wil Jamest keresem.

- Foglaljon helyet - mondta skandináv akcentussal. - Edmond Connor professzor vagyok.

Kezet nyújtott, és hozzátette: - Nagyon sajnálom, de nem ismerem a barátját, Wilt.

Bemutakoztam, aztán elmondtam - valami azt súgta, hogy érteni fogja -, hogy Wil a Kilencedik Felismerést keresi.

- Ismerem a Kéziratot - jelentette ki. - Azért jöttem, hogy a hitelességét vizsgáljam.

- Egyedül?

- Úgy volt, hogy itt találkozom Dobson professzorral. De mostanáig nem érkezett meg. Nem tudom, miért késik. Biztosra mondta, hogy itt lesz, mire megérkezem.

- Ismeri Dobsont?

- Igen. Ő szervezi a Kézirat vizsgálatát.

- És jól van? Ide fog jönni?

A professzor kérdő tekintettel nézett vissza. - Úgy terveztük. Talán valami baj történt?

Leesett az energiaszintem. Rájöttem, hogy Connor és Dobson találkozója még Dobson letartóztatása előtt beszéltek meg. - A repülőn találkoztam vele - magyaráztam -, amikor Peruba jöttem. Dobsont Limában letartóztatták. Fogalmam sincs, mi történt vele.

- Letartóztatták? Szent Isten!

- Mikor beszélt vele legutóbb? - kérdeztem.

- Hetekkel ezelőtt. De akkor lefixáltuk az itteni találkozó időpontját. Azt mondta, okvetlenül felhív, ha valami közbejön.

- Arra is emlékszik, miért itt beszéltek meg a találkozót, miért nem Limában?

- Azt mondta: valami romok vannak errefelé, és ezen a környéken van megbeszélhivalója egy másik kutatóval.

- Említette, hogy hol akar ezzel a kutatóval beszélni?

- Igen, azt mondta... azt hiszem, San Luisba kellett mennie. Miért?

- Nem is tudom... Csak kíváncsi voltam.

Alig ejtettem ki ezt a számon, amikor egyszerre két dolog történt. Az egyik: Dobsonra gondoltam, arra, hogy újra találkozom vele. Egy hatalmas fákkal szegélyezett úton történt a találkozás. A másik esemény az volt, hogy közben kinéztem az ablakon, és elképedve láttam: Sanchez atya lépdel felfelé a veranda lépcsőjén. Fáradt volt, és a ruhája piszkos. A parkolóban, egy ósdi járgányban egy másik pap várakozott.

- Ki ez? - kérdezte Connor professzor.

- Ő Sanchez atya! - feleltem, és alig tudtam féken tartani izgalmamat.

Megfordultam, Juliát kerestem a tekintetemmel, de ő már nem ült az asztalunknál. Fölkeltem az asztal mellől, épp akkor, amikor Sanchez belépett a helyiségbe. Meglátott, a lába földbe gyökerezett, az arcán mély döbbenet jelent meg, aztán odasietett, és átölelt.

- Jól van? - kérdezte.

- Remekül- mondtam. - Mit keres errefelé?

Enyhe kuncogás tört át a fáradtságom. - Nem tudtam más helyet, ahová mehetnék. Ide is alig sikerült eljutnom. Sok száz katona tart errefelé.

- Miért jönnek a katonák? - szólalt meg a hátam mögött Connor, aki odajött hozzánk.

- Sajnos - felelte Sanchez - nem tudom, mit akarnak. Csak annyit tudok, hogy sokan vannak.

Bemutattam őket egymásnak, és elmondtam Sanchez atyának, milyen helyzetbe került a professzor. Connoron közben mindinkább úrrá lett a félelem.

- El kell mennem innen - mondta -, de nincs, aki elvigyen.

- Paul atya odakint várakozik - mondta Sanchez -, és azonnal indul vissza Limába. Ha gondolja, övele elmehet.

- Örülnék neki - vágta rá Connor.

- Várjunk csak; mi van, ha belefutnak a katonákba? - vetettem közbe.

- Nem hiszem, hogy Paul atyát megállítanák - mondta Sanchez. - Ő nem annyira ismert.

Ekkor jött vissza Julia, és észrevette Sanchez-t. Összeölelkeztek, aztán én ismét bemutattam Connort. Szavaim alatt Connorban percről percre nőtt a félelem. Sanchez figyelmeztette: ideje, hogy Paul atya elinduljon Limába. Connor felrohant a szobájába, hogy összeszedje a holmiját, és hamar visszatért. Sanchez és Julia együtt kísérte ki, én még ott, az asztal mellett búcsúztam el tőle. Gondolkodni akartam. Tudtam, hogy a Connorral való találkozás valamiért

jelentőségteljes, és az is fontos, hogy Sanchez itt ránk talált, de nem voltam képes a darabkákat összeilleszteni.

Julia kisvártatva visszajött, és mellém telepedett az asztalhoz. - Mondtam, hogy valami történni fog - jegyezte meg. - Ha nem tértünk volna be ide, nem találkozunk Sanchezzel, és persze Connorrrel sem. Igaz is, mit tudott meg Connortól?

- Még nem tudom biztosan - feleltem. - Sanchez atya hol van?

- Kivett egy szobát, és lefeküdt pihenni. Két napja nem aludt.

Elfordítottam a fejem. Tudtam, hogy Sanchez fáradt, mégis csalódás volt azt hallanom, hogy most nem érhetem el. Nagyon szerettem volna beszélni vele, hogy valami képet adjon arról, mi történik, különös tekintettel a közeledő katonákra. Nyugalanság fogott el, már-már arra gondoltam, hogy nekem is egéruat kellett volna nyernem Connorrrel együtt.

Julia észrevette türelmetlenségemet. - Csak nyugalom - figyelmeztetett. - Szedje össze magát, és mondja el, mi a véleménye eddig a Nyolcadik Felismerésről.

Ránéztem, és megpróbáltam összpontosítani. - Nem tudom, hol is kezdjem.

- Mit gondol, mit mond a Nyolcadik Felismerés?

Elgondolkodtam. - Az emberekhez való viszonyulásról szól, gyerekekhez és felnőttekhez egyaránt. Arról, hogy nevezzük nevén a hatalmi drámát, és úgy koncentráljunk az emberekre, hogy energiát küldjünk nekik.

- És? - faggatott tovább Julia.

Az arcát néztem, és egy pillanat alatt beugrott, mire céloz. - És ha a megfelelő emberekkel váltunk szót, megkapjuk a kérdéseinkre adható választ.

Julia széles mosollyal nyugtázta szavaimat.

- Megértettem a Felismerést? - tudakoltam.

- Majdnem teljesen - mondta. - De van még valami. Azt már érti, hogy egy ember miként tud fölemelni egy másikat. Nemsokára azt is meglátja, mi történik egy olyan csoportban, ahol a jelenlévők mindegyike ezek szerint az elvek szerint működik.

*

Kimentem a verandára, és leültem az egyik kovácsoltvas székre. Pár perc múlva Julia is utánam jött, és mellém telepedett. A kényelmesen elköltött vacsora alatt keveset beszélünk, és elhatároztuk, hogy utána kiülünk egy kicsit levegőzni. Három óra telt el azóta, hogy Sanchez fölment a szobájába; kezdtem megint türelmetlen lenni. Megkönnyebbültem, amikor Sanchez egyszer csak kilépett a házból, és mellém ült.

- Hallott valamit Wilről? - kérdeztem.

Hátratólta a székét, hogy szembeforduljon velünk. Megfigyeltem: gondosan beállítja helyzetét, hogy egyforma távolságban legyen Juliától és tőlem.

- Igen - felelte. - Hallottam.

Elhallgatott, mint aki elgondolkodik, ezért megkérdeztem: - Mit hallott?

- El akarok mesélni mindent, ami történt - mondta. - Mikor Carllal visszamentünk a misszióba, arra számítottunk, hogy Sebastian bíborost is ott találjuk a katonákkal. Fel voltunk készülve arra, hogy ki fognak vallasni bennünket. Ám mire odaértünk, kiderült, hogy Sebastian atya órákkal azelőtt üzenetet kapott valahonnan, és a katonákkal együtt váratlanul elment.

Egy teljes napig nem tudtuk, mi történik, aztán tegnap fölkeresett bennünket egy bizonyos Costous atya, akivel, azt hiszem, már találkozott. Előadta, hogy Wil James küldte a misszióba. Wil korábban Carl atyától hallotta a misszióm nevét, és intuíciója nyilván megsúgta neki, hogy szükségünk van a Costous atya által hozott információra. Costous atya elhatározta, hogy a Kézirat támogatói közé áll.

- És miért vonult el Sebastian olyan hirtelen? - kérdeztem.

- Azért - válaszolta Sanchez -, mert meg akarja gyorsítani tervei megvalósulását. Az üzenetből, amit kapott, megtudta: Costous atya leleplezni készül a világ előtt, hogy Sebastian meg akarja semmisíteni a Kilencedik Felismerést.

- Sebastian megtalálta a Kilencediket?

- Még nem, de úgy gondolja, hogy közel jár hozzá. Találtak egy másik dokumentumot, amelyben utalás van a Kilencedik Felismerés lelőhelyére.

- És hol az a lelőhely? - vetette közbe Julia.

- A Mennyei romoknál.

- Az merre van? - kérdeztem.

- Úgy száz kilométerre innen - fordult felém Julia. - fontos régészeti lelőhely, ahol mostanáig csak perui kutatók folytattak ásásokat, és azt is nagy titokban. Több rétegben találtak ősi szentélyeket, legalul maja, azután inka templomokat. Úgy tűnik, valami okból mindkét kultúra különlegesnek tartotta azt a helyet.

Ekkor vettem észre, hogy Sanchez rendkívüli intenzitással koncentrált a beszélgetésünkre. Miközben beszéltem, tekintetét rezzenéstelenül rám szegezte. Mikor Julia szólalt meg, Sanchez atya változtatott a testhelyzetén, hogy őt állíthassa tökéletesen a fókuszba. Látszott: nagyon tudatosan csinálja. Kíváncsi lettem, vajon miben mesterkedik, és ebben a pillanatban szünet állt be a beszélgetésben. Mindketten várakozó tekintettel néztek rám.

- Tessék? - kérdeztem tanácstalanul.

Sanchez elmosolyodott. - Magán a sor.

- Felváltva kapunk szót? - Zavarom egyre fokozódott.

- Nem - felelte Julia -, folyamatos beszélgetést folytatunk. Mindenki akkor szólal meg, amikor felé áramlik az energia. Megéreztuk, hogy most magánál van.

Nem tudtam, mit mondjak.

Sanchez meleg tekintettel nézett a szemembe. - A Nyolcadik Felismeréshez tartozik, hogy megtanuljunk tudatosan csoportként működni. De ettől ne jöjjön zavarba. Értse meg a folyamatot. Amikor a csoport tagjai beszélgetnek, minden pillanatban csak egy rendelkezik közülük a legerőteljesebb gondolattal. A csoport tagjai, ha figyelnek, megérezhetik, ki következik szólásra; ekkor energiájukat tudatosan erre az emberre irányíthatják, így segítve őt ahhoz, hogy gondolatát a lehető legvilágosabban fogalmazhassa meg.

Ezután, miközben a beszélgetés továbbhalad, valaki más lesz a legerőteljesebb gondolat birtokában, és így tovább. Ha figyel arra, ami elhangzik, megérezheti, mikor van magán a sor. Eszébe fog jutni a gondolat.

Sanchez Julia felé fordította tekintetét, és Julia meg is szólalt. Milyen gondolat jár a fejében, amit nem mondott ki? - kérdezte.

Törtem a fejem. - Azon gondolkoztam - böktém ki végül -, miért néz Sanchez atya olyan merően arra, aki éppen beszél. Arra lettem volna kíváncsi, hogy miért csinálja.

- Ennek a folyamatnak az a kulcsa - jelentette ki Sanchez -, hogy az ember beszéljen, ha rajta a sor, és sugározzon energiát, ha valaki másnál van a szó.

- Sokféle módon tud ez tévútra siklani - szólalt meg Julia. - Egyes emberek csoport helyzetben felfuvalkodottá válnak. Megérik egy gondolat erejét, és megszólalnak, hogy kimondják; aztán, mivel az energia áradása oly kellemes érzés, egyre csak beszélnek tovább, jóval azután is, hogy az energiát át kellene adniuk valaki másnak. Arra törekszenek, hogy monopolizálják a csoportot.

Mások túlzottan visszafogottak; amikor megérik a gondolat erejét, akkor sem merik megkockáztatni, hogy megszólaljanak. Ha ilyesmi történik, a csoport széttöredezik, és a tagjai nem részesülnek az összes üzenet hozadékában. Ugyanaz történik akkor is, ha a csoport valamely tagját a többiek közül néhányan nem fogadják be. A kirekesztett személyeket nem engedik energiához jutni, így megfosztják a csoportot az ő gondolataik jótéteményeitől.

Julia elhallgatott; mindketten Sanchez felé fordultunk, aki lélegzetet vett a szóláshoz. - Az is fontos, hogy miként zárnak ki egyes embereket - mondta. - Ha valaki ellenszenvet vált ki belőlünk, vagy fenyegetve érezzük magunkat általa, természetes reakciónk az, hogy valamely visszatetsző vonására koncentrálnunk, valami olyasmire, ami irritál. Sajnos ha ezt tesszük - ahelyett, hogy észrevennénk az illető mélyen rejlő szépségét, és energiát küldenénk felé -, akkor elveszünk tőle az energiát, és valóban ártunk neki. Egyszer csak az veszi észre, hogy rútabbnak, kevésbé magabiztosnak érzi magát egyszerűen azért, mert kiszipolyozzuk belőle az energiát.

- Ezért olyan fontos ez a folyamat - tette hozzá Julia. - Az emberek ott kint a világban iszonyú tempóban öregítik egymást a vad vetélkedésükkel.

- De ne feledje - vette át a szót Sanchez -, hogy a valóban jó működő csoportban épp az ellenkezője történik: ott a csoport minden tagjának energia- és rezgésszintje emelkedik, mert a többiek mind energiát sugároznak felé. Ha ez történik, mindenkinek az egyéni energiája egyesül egy közös energiabankká. Olyan ez, mintha a csoport egyetlen test volna, sok fejjel. Olykor az egyik fej beszél a test nevében, olykor a másik. De az így működő csoportnak minden tagja tudja, mikor szólaljon meg, és mit mondjon, mert valóban világosabban látja az életet. Ez az a Magasabb rendű Személy, akiről a Nyolcadik Felismerés beszél, a férfi és nő közötti szerelmi kapcsolatról szólva. Ilyen magasabb rendű személy azonban másféle kapcsolatokban is létrejöhet.

Sanchez szavairól hirtelen eszembe jutott Costous atya és Pablo. Vajon ennek a fiatal indiánnak sikerült megváltoztatnia Costous atya gondolkodását? Vajon ő juttatta odáig, hogy ma már meg akarja menteni a Kéziratot? Lehet, hogy Pablónak a Nyolcadik Felismerés ereje által sikerült elérnie ezt?

- Most hol van Costous atya? - kérdeztem.

Mindketten kissé meglepődtek a kérdésemre, de Sanchez atya azonnal válaszolt: - Carl atyával együtt Limába ment, hogy egyházunk vezetői előtt felfedjék, mit tervez a jelek szerint Sebastian bíboros.

- Tehát ezért ragaszkodott Carl atya olyan kökeményen ahhoz, hogy visszamegy a misszióba. Tudta, hogy tennivalója van ott.

- Pontosan - bólintott Sanchez.

Csönd ereszkedett reánk; néztük egymást, vártuk a következő gondolatot.

- Most már csak az a kérdés - szólalt meg végül Sanchez atya -, hogy nekünk mi a tennivalónk.

Julia törte meg először a csendet. - Egész idő alatt a Kilencedik Felismeréssel kapcsolatos gondolatok jártak a fejemben... valami olyasmi, hogy egy időre megszerzem, míg valami megtörténik... de nem értem egész világosan.

Feszülten figyeltünk rá, Sanchez meg én.

- A helyet is látom, ahol ez lezajlik - folytatta Julia. - Várjanak csak. A romok, a Mennyei romokra gondolok. Van egy bizonyos hely a templomok között. Majdnem elfelejtettem. - Ránk nézett. - Oda kell elmennem: a Mennyei romokhoz.

Julia elhallgatott; Sanchezel együtt felém fordultak.

- Nem is tudom - mondtam. - Szerettem volna tudni, miért tiltakoznak annyira Sebastian meg a többiek a Kézirat ellen. Megtudtam: azért, mert megrettentek a belső evolúció gondolatától... de nem tudom, hová menjek... jönnek azok a katonák... úgy tűnik, először Sebastian találja meg a Kilencedik Felismerést... Nem tudom; arra gondoltam, talán segíthetek meggyőzni, hogy ne semmisítse meg.

Elhallgattam. Megint Dobson jutott eszembe, aztán pedig minden átmenet nélkül a Kilencedik Felismerés. Hirtelen rádöbentem: a Kilencedik Felismerés elárulja majd, mire jut az emberiség ezzel az evolúcióval. Azon töprengtem, miként fognak bánni egymással az emberek a Kézirat hatására, és erre a kérdésre a Nyolcadik Felismerés adta meg a választ.

Logikusan kínálkozott a következő kérdés: hová vezet mindez? Miként változik meg az emberi társadalom? Ez kell legyen a Kilencedik témája.

Tudtam: ezt a tudást is felhasználhatom, hogy eloszlássam Sebastianban a tudatos evolúció iránt táplált félelmeket... ha hajlandó meghallgatni.

- Még mindig azt hiszem, hogy Sebastian bíborost meg lehet nyerni a Kézirat ügyének - jelentettem ki meggyőződéssel.

- Látja önmagát, amint meggyőzi a bíborost? - kérdezte Sanchez.

- Nem... nem igazán. Együtt vagyok valakivel, aki a közelébe tud férkőzni; olyasvalaki, aki ismeri, és képes az ő szintjén beszélni.

Mikor ezt kimondtam, Juliával egyszerre Sanchezre néztünk.

A pap megpróbált mosolyogni, és rezignáltan megjegyezte: - Sebastian bíboros meg én hosszú ideje igyekszünk elkerülni a Kézirat miatti konfrontációt. Ő rangban mindig fölöttem állt. A védencének tekintett, én pedig, be kell ismernem, felnéztem rá. De azt hiszem, mindig is tudtam, hogy ez egyszer bekövetkezik. Amint először említette, azonnal tisztában voltam vele, hogy az én feladatomban meggyőzni őt. Egész életem erre készített fel.

Mélyen a szemünkbe nézett, aztán folytatta. - Anyám a reformált kereszténység hitében élt. Gyűlölte a bűntudattal, zsarolással való hittérítést. Úgy érezte: az embereknek szeretettel kell a vallás felé fordulniuk, nem félelemből. Apám viszont puritán volt, később lett pap belőle; Sebastianhoz hasonlóan gyémántkeményen ragaszkodott a hagyományokhoz és a tekintélyelvűséghez. Ez a kettősség bennem azt eredményezte, hogy az egyház fennhatósága alatt kívántam működni, de mindig kerestem a módját, miként lehetne jobbítani rajta, hogy a magasabb rendű vallásos élmények kapjanak nyomatékot. Számomra Sebastian a következő lépés. Mostanáig ellenálltam, de tudom, hogy el kell mennem Iquitosba, Sebastian missziójába.

- Magával megyek - mondtam.

9. fejezet

Az új kultúra

Az észak felé vezető út sűrű dzsungelben kanyargott, és több nagy folyót keresztezett; Sanchez atya elmondta, hogy ezek az Amazonas mellékfolyói. Korán reggel keltünk, gyorsan elbúcsúztunk Juliától, aztán beszálltunk egy kocsiba, amelyet Sanchez atya kért kölcsön: egy magasított alvázú, hatalmas kerekű, négy kerék-meghajtású terepjáróba. Az út enyhe emelkedőn vezetett, a fák megritkultak és nagyobbak lettek.

- Hasonlít ez a táj Viciente környékére - mondtam Sancheznek. Rám mosolygott, és így felelt: - Van itt egy körülbelül nyolcvanszor harminc kilométeres terület, amely más, mint a többi. Itt több az energia. Egészen a Mennyei romokig nyúlik, és minden oldalról dzsungel veszi körül.

Jobbra, a távolban, a dzsungel szélén széles irtást fedeztem fel. - Az mi ott? - mutattam oda.

- Az - felelte Sanchez - a kormány elképzelése a mezőgazdasági fejlesztésről.

Egy széles sávban buldózerrel kidöntötték és halmokba rakták a fákat, sok közülük félig meg is égett. Marhacsorda legelészett céltalanul a gyomokkal benőtt, erodált talajon. Míg elhaladtunk mellettük, némelyik felkapta fejét a motor zajára, és utánunk bámult. A kipusztított terület mellett frissebb irtás következett; megfigyeltem, hogy a rombolás a nagy fák felé halad, amelyek között keresztüljöttünk.

- Ez szörnyű - mondtam.

- Az bizony - így Sanchez. - Még Sebastian bíboros is ellene van.

Philre gondoltam. Lehet, hogy ezt a területet akarja megvédeni. Vajon mi történt vele? Hirtelen megint Dobson jutott eszembe. Connor azt mondta: Dobson oda akart jönni, abba a fogadóba. Vajon miért volt ott Connor, hogy ezt nekem elmondja? Hol lehet most Dobson? Deportálták? Börtönbe vetették? Nem kerülte el figyelmemet, hogy fölmerült előttem Dobson képe, mégpedig Phillel összefüggésben.

- Milyen messze van Sebastian missziója? - kérdeztem.

- Körülbelül egyóránnyira - felelte Sanchez. - Hogy érzi magát?

- Milyen értelemben?

- Hogy áll az energiaszintje?

- Azt hiszem, magasan - feleltem. - Rengeteg szépséget találni errefelé.

- Mi a véleménye a tegnapi esti beszélgetésről hármunk között? - kérdezte.

- Szerintem elképesztő volt.

- Értette, hogy mi történik?

- Azt, hogy a gondolatok felváltva bukkannak fel a csoporttagok tudatában?

- Igen; ennek a magasabb értelmét.

- Azt nem tudom.

- Nos, én gondolkodtam rajta. Ez a tudatos társalgás, amelyben mindenki igyekszik a többiekől a lehető legtöbbet kihozni, ahelyett hogy uralomra törne fölöttük: ezt a hozzáállást fogja előbb-utóbb magáévá tenni az egész emberiség. Gondolja csak el, milyen magasra szökik majd az emberek energiaszintje, mennyire meggyorsul az evolúciójuk!

- Valóban - mondtam. - Épp azon töprengtem, vajon hogyan változik meg az emberi kultúra, ha megemelkedik az általános energiaszint.

Rám nézett, mintha azt mondaná: fején találtam a szöveget. - Én is pontosan ezt szeretném tudni - jelentette ki.

Egy pillanatra összenéztünk; tudtam, hogy mindketten arra várunk, melyikünknel jelentkezik az újabb gondolat. Végül ő folytatta. - A Kilencedik Felismerés erre a kérdésre adhatja meg a választ. El kell magyaráznia, hogy mi történik, amikor folytatódik a kultúra evolúciója.

- Én is erre gondolok - mondtam.

Sanchez lassított. Útkereszteződéshez érkeztünk, és láthatólag nem tudta eldönteni, merre forduljon.

- Útba esik San Luis? - kérdeztem.

A szemembe nézett. - Csak akkor, ha most balra fordulunk. Miért?

- Connor azt mondta: Dobson úgy tervezte, hogy San Luison keresztül jön a fogadóba. Szerintem ez üzenet volt.

Tovább néztük egymást.

- Már a kereszteződés előtt lassított - mondtam. - Miért?

Vállat vont. - Nem tudom. Akkor jutnánk a legrövidebb úton Iquitosba, ha itt egyenesen mennénk tovább. Valami okból elbizonytalanodtam.

Végigfutott rajtam a hideg.

Sanchez felvonta a szemöldökét, és mosolygott. - Gondolom, az a legjobb, ha útba ejtjük San Luist, igaz?

Bólintottam, és hatalmas energiaáradást éreztem. Tudtam: a fogadónak és a Connorról való találkozásnak mélyebb jelentése van. Sanchez balra kanyarodott, San Luisnak vette az irányt; én várakozással telve figyeltem az utat. Hanninc-negyven percen keresztül semmi sem történt. Keresztülmentünk San Luison, és még mindig nem történt semmi. Aztán egyszerre dudaszót hallottam; hátrafordulva megláttam, hogy egy ezüstszínű terepjáró dübörög mögöttünk. A vezetője hevesen integetett. Ismerősnek tűnt az arca.

- Ez Phil! - kiáltottam.

Lehúzódtunk az út szélére, Phil kiugrott a kocsiból, és odaszaladt hozzám. Megragadta a kezem, és közben bólintott Sanchez felé.

- Nem tudom, mit keresnek itt - mondta -, de előttünk az út tele van katonákkal. Jobb, ha visszafordulnak, és velünk együtt várakoznak.

- Honnan tudta, hogy jövünk? - kérdeztem.

- Nem tudtam. Csak felnéztem, és megláttam magukat elrobogni. Úgy egy kilométernyire vagyunk innen. - Körülnézett, aztán hozzátette: - Jobb lesz, ha minél hamarabb eltűnünk erről az útról!

- Menjen előttünk - javasolta Sanchez.

Phil megfordult a kocsijával, és mutatta az utat visszafelé, ahonnan jöttünk. Aztán letért kelet felé egy mellékútra, és hamar leparkolt. Egy facsoport mögül egy férfi jött elénk. Alig akartam hinni a szememnek. Dobson volt az!

Kiszálltam a kocsiból, és felé siettem. Ő ugyanúgy meglepődött, mint én. Örömben összeöleleztünk.

- De örülök, hogy látom! - kiáltotta.

- Én szintúgy - feleltem. - Azt hittem, magát agyonlőtték!

Dobson megveregette a vállam. - Szó sincs róla. Csak pánikba estem, aztán őrizetbe vettek. Később néhány hatósági személy, akik támogatják a Kéziratot, elengedett. Azóta egyfolytában menekülök.

Elhallgatott, és rám mosolygott. - Örülök, hogy maga jól van. Amikor Phil elmesélte, hogy Vicientében találkoztak, aztán együtt kerültek fogságba, nem tudtam, mit gondoljak. De tudhattam volna, hogy újból összefutunk. Merre tartanak?

- Sebastian bíborossal akarunk találkozni. Úgy tudjuk, meg akarja semmisíteni az utolsó Felismerést.

Dobson bólintott, és mondani akart valamit, de mellénk lépett Sanchez atya.

Bemutattam őket egymásnak.

- Azt hiszem, Limában hallottam a nevét emlegetni - mondta Dobson Sancheznek -, két letartóztatott pappal kapcsolatban.

- Carl atya és Costous atya? - kérdezte Sanchez.

- Igen, azt hiszem, ez a nevük.

Sanchez csak a fejét ingatta. Egy pillanatig őt figyeltem, aztán Dobsonnal perceken át meséltük egymásnak kalandjainkat, amelyek elválásunk óta történtek velünk. Előadta, hogy mind a nyolc felismerést tanulmányozta, és láthatólag még valamit akart mondani, de megelőztem: közöltem vele, hogy találkoztam Connorrrel, aki azóta visszament Limába.

- Lehet, hogy őt is le fogják tartóztatni - mondta Dobson. - Sajnálom, hogy nem tudtam idejében odaérni a fogadóba, de előbb San Luisba akartam menni, hogy beszéljek egy másik tudóssal. Nem sikerült megtalálnom, viszont összefutottam Phillel, és...

- És? - kérdezte Sanchez.

- Jobb, ha leülünk - mondta Dobson. - Úgysem fogják elhinni. Képzeljék, Phil megtalálta a Kilencedik Felismerés egy részét!

Egyikőnk sem mozdult.

- Egy lefordított példányt talált? - érdeklődött Sanchez.

- Igen.

Phil mostanáig a kocsijában matatott; most odajött hozzánk.

- Megtalálta a Kilencedik egy részletét? - kérdeztem tőle.

- Igazából nem találtam - mondta. - Kaptam. Miután magával együtt elfogtak, engem átvittek egy másik városba. Nem tudom, hová. Egy idő után megjelent Sebastian bíboros. Állandóan a vicientei munkámról faggatott, meg az erdők megmentésére irányuló erőfeszítéseimről. Nem tudtam, miért, míg az egyik órát nem adott egy részletet a Kilencedik

Felismerésből. Sebastian valamelyik emberétől lopta el, aki épp akkor készült el a fordításával. Ez a részlet a régi erdők energiájáról szól.

- Mit mond róla? - kérdeztem.

Phil hallgatott, gondolkodott, közben Dobson ismét azt javasolta, hogy ülünk le. Egy közeli tisztásra vezetett, ahol egy vászonlap feküdt a földre terítve. A hely gyönyörű volt. Tucatnyi magas fa vette körül a tíz méter átmérőjű, kör alakú tisztást. A körön belül erős illatú trópusi bokrok, hosszú levelű páfrányok pompáztak; zöld színükhöz foghatót még sohasem láttam. Egymással szembe fordulva telepedtünk le.

Phil Dobsonra nézett, mire Dobson felénk fordulva megszólalt. - A Kilencedik Felismerés elmagyarázza, miként fog megváltozni az emberi kultúra a következő évezredben a tudatos evolúció hatására. Egy lényegesen új életformát ír le. Azt jósolja például, hogy az emberiség önként lecsökkenti majd a lélekszámát, hogy mindenki a föld legszebb, energiában leggazdagabb helyein élhessen. De megjegyzendő, hogy sokkal több ilyen terület lesz a jövőben, mert céltudatosan felhagyunk az erdők irtásával; így az erdők érettebb állapotban, hatékonyabban gyűjthetik az energiát.

A Kilencedik Felismerés szerint a következő évezred derekán - folytatta - az emberi lakóhelyek ötszáz éves fák és gondosan ápoltság között állnak majd, de könnyen áthidalható távolságban a technikailag hihetetlenül fejlett városi környezettől. Addigra a túlélés alapvető eszközeit - a táplálékot, a ruházatot, a közlekedési eszközöket - teljesen automatizálva állítják elő, és mindenkinek rendelkezésére fognak állni. Szükségeitünket pénz igénybevétele nélkül is tökéletesen ki tudjuk majd elégíteni, de sem dőzsölést, sem lustaságot nem lehet majd tapasztalni.

Intuíciónál által vezetett minden ember pontosan tudni fogja, mit tegyen és mikor, és mindez harmonikusan illeszkedik majd az összes többi ember tevékenységéhez. Senki sem ragadtatja magát túlfogyasztásra, mert az ember elengedi a biztonságra való törekvésből fakadó birtoklási vágyat. A következő évezredben más lesz az élet.

A Kézirat szerint - folytatta - a cél iránti igényünket tökéletesen kielégíti a saját evolúciónkban átélt izgalom: az örömmézés, amely az intuícióval és a beteljesedő sors átélésével jár együtt. A Kilencedik olyan emberi világot fest le, amelyben mindenki lelassult, ennél fogva figyelmesebb: mindig éber várja a következő, jelentőségteljes találkozást. Tudni fogjuk, hogy ez bárhol bekövetkezhet: az erdőben kanyargó úton vagy a hegyszoros fölött átívelő viadukton is.

El tud képzelni ilyen jelentőségteljes emberi találkozásokat? Gondolja el, milyen lesz, amikor két ember első ízben találkozik egymással. Először is mindegyik megfigyeli a másik energiamezejét, amivel napvilágra kerül mindenfajta manipuláció. Miután így tisztázták önmagukat egymás előtt, tudatosan megosztják egymással élettörténetüket, míg föl nem fedezik az üzeneteket. Ezután mindketten továbbhaladnak saját útjukon, de a találkozás mindkettejükben jelentékeny változást idéz elő. Rezgésszintjük megemelkedik, és ettől kezdve olyan módon érinthetnek meg másokat, ahogy a találkozásuk előtt nem lettek volna képesek.

Így, hogy energiát kapott tőlünk, Dobson még ékesszólóbb lett, egyre ihletettebb szavakkal festette le előttünk a kibontakozó új emberi kultúrát. És minden, amit mondott, igaznak hangzott. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy egy megvalósítható jövőt ír le. Ám azt is tudtam, hogy a történelem során sok látnok pillantott már meg ilyen világot - például Marx -, de az utópia megvalósításának módját sohasem sikerült megtalálni. A kommunizmus tragédiába torkollott.

Még az első nyolc felismerés ismeretében sem tudtam elképzelni, hogyan juthat el az emberiség a Kilencedikben ismert állapotba - tekintetbe véve az emberi természetet. Mikor Dobson elhallgatott, hangot is adtam aggodalmamnak.

- A Kézirat szerint természetes igazságkereső hajlamunk vezet majd el oda - magyarázta Dobson egyenesen rám mosolyogva. - De talán könnyebb lesz megérteni, hogyan megy majd ez végbe, ha ugyanúgy elképzeli a következő évezredet, ahogy a jelenlegit elképzelte a repülőn - emlékszik? Mintha egyetlen emberélet alatt élné át.

Dobson röviden ismertette a többiekkel a folyamatot, aztán folytatta: - Gondolja el, mi minden történt már ebben az évezredben! A középkorban egyszerű világban éltünk, ahol a jót és a rosszat az egyház emberei határozták meg. De a reneszánsz idején felszabadultunk. Felismertük, hogy az embernek a mindenségben elfoglalt helye több, mint amiről az egyház emberei tudnak; mi a történet egészét tudni akartuk.

Előreküldtük a tudományt, hogy derítse fel valódi helyzetünket, de ez a lépés nem hozta meg az eredményt, amelyre pedig azonnal szükségünk lett volna. Ezért úgy döntöttünk, hogy letelepszünk, és modern munkaerőcsükből olyan felfogást alakítottunk ki, amely a vallásossal szemben világi valóságot tételezett fel, és igyekezett kiszorítani a rejtélyeket a világból. Ma már tudjuk, mi a helyzet ezzel a felfogással. Már látjuk: azért töltöttünk öt évszázadot az emberi élet anyagi alapjainak megteremtésével, mert ezzel díszleteztük be a színpadot a következő felvonás számára: annak az életmódnak az előkészületeit tettük meg, amely visszaadja a létezés titokzatosságát.

Ezt jelzik a tudományos módszerrel kapott legújabb eredmények is: az emberiség azért él ezen a bolygón, hogy tudatosan hajtsa végre saját evolúcióját. És mire megtanuljuk a tudatos fejlődést, egyik igazságtól a másikig követe saját, egyéni utunkat, a Kézirat szerint az általános kultúra nagyon is kiszámítható módon átalakul.

Elhallgatott, de senki sem szólalt meg. Nyilvánvaló volt: mindannyian kíváncsian várjuk a folytatást.

- Ha elérjük a kritikus tömeget - folytatta -, és a felismerések világméreteken elterjednek, az emberiség először az intenzív befelé fordulás időszakát éli meg. Megértjük, milyen szép a természet világa. A fákat, a folyókat, a hegyeket hatalmas, tiszteletet parancsoló templomoknak tekintjük majd. Véget vetünk minden olyan gazdasági tevékenységnek, amely veszélyezteti ezt a kincset. És azok, akik a legközelebb állnak hozzá, megtalálják majd a megoldást a környezetszennyezés elkerülésére: mert valaki a saját evolúciójának útját követe, intuitív módon rábukkan az alternatívára.

Ez része lesz az első nagy változásnak - mondta tovább Dobson -, ami együtt jár azzal, hogy emberek nagy tömegei változtatnak majd foglalkozást. Ha ugyanis az intuíció világosan közli veled, ki vagy, és mit kellene tenned, nagyon gyakran előfordul, hogy az ember rájön: nem a megfelelő pályán van, és a növekedés érdekében más munkát kell választania. A Kézirat azt mondja: ebben az időszakban némelyik ember az élete során többször is módosítani fog a pályáján.

A következő kulturális változás a javak termelésének automatizálása lesz. Azok, akik megvalósítják, tehát a technika emberei, úgy vélik majd: erre a gazdaság hatékonyságának fokozása miatt van szükség. De ahogy intuícióik egyre tisztábbá válnak, meglátják majd, hogy az automatizáció igazi célja: felszabadítani az emberek idejét, hogy más foglalatosságokat űzhessenek.

Mi, többiek ezalatt saját intuícióinkat követjük választott szakmánkban, és azt kívánjuk, bárcsak még több szabad időnk volna. Rájövünk, hogy az igazság, amelyet nekünk kell megfogalmaznunk, és minden, amit nekünk kell megtennünk, túlságosan egyedi, semhogy egy szokványos munkakör keretei közé beszorítható volna. Megtaláljuk tehát a módját a munkaidő lerövidítésének, hogy saját igazságunk nyomába eredhessünk. Egy teljes munkakört két-három ember fog ellátni. Ez a tendencia segít legalább rész munkaidős állást találni azoknak, akik az automatizáció miatt veszítették el munkahelyüket.

- De mi lesz a pénzzel? - kérdeztem. - Azt nem akarom elhinni, hogy az emberek önszántukból csökkentsék a jövedelmüket.

- Ó, arra nem lesz szükség - felelte Dobson. - A Kézirat szerint a jövedelmünk változatlan marad; az emberek ugyanis az általunk szállított felismerésekért fizetnek majd.

Ezen már majdnem nevettem. - Micsoda?

Mosolygott, és egyenesen a szemembe nézett. - A Kézirat azt állítja: ahogy egyre többet és többet tudunk majd a világegyetem energiájának dinamikájáról, megértjük majd, mi játszódik le olyankor, amikor valakinek adunk valamit. Ma az adakozással kapcsolatban jóformán csak az egyházi dézsma szűk és szegényes fogalma ismeretes.

Tekintetét Sanchez atya felé fordította. - Mint tudja, a dézsma közkeletű felfogása arra szólít fel, hogy az ember minden jövedelmének tíz százalékát ajánlja fel az egyház javára. Erre az a magyarázat, hogy egyszer majd minden adomány sokszorosán megtérül. A Kilencedik Felismerés azonban elmagyarázza, hogy az adakozás valójában a támogatás univerzális elve: nemcsak az egyházakra, hanem mindenkire vonatkozik. Amikor az ember ad, ugyanakkor kap is, mert ez az energia működésének elve a világmindenségben. Jusson eszükbe: amikor valaki felé energiát sugárzunk, ezzel önmagunkban új támad, és ez az energiaforrásra rákapcsolódott emberben újra megtelik. Ugyanígy működik a pénz is. A Kilencedik Felismerés kijelenti: ha egyszer elkezdünk folyamatosan adni, attól kezdve mindig több fog beáramlani, mint amennyit egyáltalán szét tudunk osztani.

Adományaink pedig - folytatta - azokhoz jussanak, akiktől spirituális igazságot kaptunk. Amikor bizonyos emberek épp a megfelelő pillanatban lépnek be az életünkbe, hogy meghozzák a választ, amire szükségünk van, akkor pénzt kell adnunk nekik. Így egészítjük ki jövedelmünket, így szabadulunk fel foglalkozásunk korlátai alól. Ahogy egyre több ember kapcsolódik be ebbe a spirituális gazdaságba, úgy alakul át mindinkább a következő évezred kultúrája. Addigra már megtettük azt az evolúciós lépést, amely a nekünk megfelelő foglalkozáshoz vezetett bennünket. Most az újabb szakasz következik: amikor azért kapunk fizetséget, mert szabadon fejlődünk, és saját igazságunkat átadjuk másoknak.

Sanchezre néztem: feszülten figyelt, valósággal sugárzott.

- Igen - mondta Dobsonnak -, ezt világosan értem. Ha mindenki részt vesz ebben, akkor mindenki állandóan ad és kap, és ez az állandó kölcsönhatás, az állandó információcsere lesz a munkája mindenkinek: ez lesz a gazdaság új iránya. Azok az emberek fognak fizetni nekünk, akiket megérintettünk. Ezáltal teljesen automatikussá válik az élet anyagi szükségleteinek előteremtése, hiszen túl sok lesz a dolgunk ahhoz, hogy még ezeket a rendszereket is birtokoljuk és működtessük. Szükséges lesz az anyagi termelés automatizálása, közműként való működtetése. Esetleg lehetünk benne résztulajdonosok, de ez az állapot felszabadít bennünket, hogy továbbfejleszthessük azt, amit már ma is az információ korszakának nevezünk.

- De számunkra most az a fontos, hogy megértsük, merre tartunk. Nem voltunk képesek megkímélni a környezetet, demokratizálni a bolygónkat, enni adni a szegényeknek, mert sokáig nem tudtuk felszámolni a szükségtől való félelmünket, uralkodási vágyunkat, így nem voltunk képesek adakozni sem. Nem tudtunk megszabadulni korlátjainktól, mert nem volt alternatív életszemlélet. De most már van! - Philre nézett. - De nem lenne szükségünk olcsó energiaforrásra?

- Magfúzió, szupravezetők, mesterséges intelligencia - vágta rá Phil. - Az automatizálási technika már nem jár messze a céltól, és végre azt is tudjuk, miért van erre szükség.

- Úgy van - helyeselt Dobson. - Az a legfontosabb, hogy meglássuk ennek az életmódnak az igazságát. Nem azért vagyunk ezen a bolygón, hogy kiépítsük a magunk személyes uralkodási rendszerét, hanem azért, hogy fejlődjünk. Az átalakulás folyamata azzal indul meg, hogy a többiekért a felismerésekért fizetjük, és ahogy a gazdaság mind nagyobb része automatizálódik, a pénz teljesen el is fog tűnni. Nem lesz rá szükség. Ha követjük az intuíció útmutatását, mindenki csak annyit fog elvenni, amennyire szüksége van.

- És megértjük majd azt is - vetette közbe Phil -, hogy a Föld természetes területeit ápolni és védelmezni kell, mert hihetetlen erőforrásokat tartalmaznak.

Míg Phil beszélt, mindannyiunk teljes figyelme órá irányult. Láthatólag meglepődött, milyen emelkedett érzést váltott ez ki belőle.

- Nem tanulmányoztam az összes felismerést - fordult felém. - Sőt, miután az őr segített megszöknöm, talán meg sem tartottam volna a Kilencediknek ezt a részletét, ha nem találkozunk korábban. Eszembe jutott, amit a Kéziratról mondott: hogy mennyire fontos. Nem olvastam ugyan a többi felismerést, mégis megértettem, miért szükséges az automatizációt összhangba hozni a Föld energiadinamikájával.

Engem az erdők érdekeltek: az, hogy milyen szerepet játszanak a Föld ökoszférájában - folytatta. - Ma már tudom, hogy gyerekkorom óta ez foglalkoztatott. A Kilencedik Felismerés kijelenti, hogy az emberiség spirituális fejlődésével párhuzamosan önként lecsökkentjük a Föld népességét arra a szintre, amennyit a bolygó el tud tartani. A bolygó természetes energiarendszerén belüli életre fogunk berendezkedni. A mezőgazdaságot automatizáljuk, kivéve azoknak a növényeknek a termesztését, amelyeket az ember maga akar fogyasztás előtt energiával feltölteni. Az építkezéshez szükséges fákat külön erre kijelölt területeken fogjuk nevelni. Így a Föld többi fája szabadon növekedhet, öregedhet, mígnem hatalmas erdőségek alakulnak ki.

Végül kivétel helyett szabály lesz az erdő, és minden ember ilyen erőforrások közelében lakik majd. Gondolják el, micsoda energiabőségben fogunk élni.

- Ez biztosan megemeli majd mindenkinek az energiaszintjét - jegyeztem meg.

- Úgy van - felelte Sanchez szórakozottan, mint aki már előre elképzei, milyen lesz, ha így megnövekszik az energiaszint.

Mindenki várta, hogy folytassa.

- Ettől - szólalt meg kisvártatva - felgyorsul majd az evolúció üteme. Minél több energia árad belénk, a mindenség annál készségesebben hozza majd eléink azokat az embereket, akik választ adnak a kérdéseinkre. - Ismét elgondolkodott. - És valahányszor követjük az intuíciókat, valahányszor egy rejtélyes találkozás előrevisz bennünket, mindannyiszor megemelkedik a rezgésszintünk. Mind tovább, mind magasabbra - folytatta, félig mintha magában beszélne. - Ha a történelem így folytatódik, akkor...

- Akkor egyre magasabb energia- és rezgésszintre jutunk - fejezte be a mondatot Dobson.

- Igen - mondta Sanchez. - Erről van szó. Bocsássanak meg egy percre. - Fölkelt, pár méterrel eltávolodott tőlünk, és egyedül leült a fák között.

- Mit mond még a Kilencedik Felismerés? - kérdeztem Dobson.

- Nem tudjuk - felelte. - A nálunk lévő részlet itt véget ér. Akarja látni?

Igennel válaszoltam, mire a kocsijához ment, és egy dossziéval tért vissza. A dosszié húsz gépelt oldalnyi szöveget tartalmazott. Elolvastam, és elismeréssel állapítottam meg, hogy Dobson és Phil kitűnően megragadta a szöveg lényegét. Az utolsó oldalhoz érve megértettem, miért mondták, hogy ez csak töredéke a Kilencedik Felismerésnek. A szöveg váratlanul ért véget, egy gondolat közepén. Éppen arról volt szó, hogy a bolygó átalakulása tökéletesen spirituális kultúrát hoz létre, az emberek rezgésszintje egyre magasabb lesz; utána rátért arra, hogy ennek hatására létrejön majd valami, de hogy mi, az nem derült ki.

Sanchez egy óra elteltével felállt, és odajött hozzám. Én nagyon jól elvoltam azzal, hogy üldögélek a növények között, és gyönyörködöm az energiamezőkben. Dobson és Phil a terepjáró mellett beszélgetett. - Azt hiszem, ideje továbbmennünk Iquitosba - szólított meg Sanchez.

- És a katonák? - kérdeztem.

- Úgy gondolom, meg kell kockáztatnunk. Kaptam egy világos gondolatot, hogy ha azonnal elindulunk, akkor át tudunk jutni.

Engedtem intuíciójának: közöltük Dobsonnal és Phillel, hogy mi a tervünk.

Mindketten egyetértettek, aztán Dobson így felelt: - Mi is épp azt vitattuk, hogy mitévők legyünk. Azt hiszem, egyenest a Mennyei romokhoz megyünk. Talán segíthetünk a Kilencedik Felismerés többi részét megmenteni.

Elbúcsúztunk tőlük, és ismét észak felé vettük utunkat.

*

- Mire gondolsz? - kérdeztem hosszas hallgatás után.

Sanchez atya lelassított, és rám nézett. - Sebastian bíborosra és arra, amit maga mondott. Hogy Sebastian felhagyna a Kézirat elleni hadjáratával, ha megértetnénk vele.

Sanchez atya kijelentésével egy időben fölmerült előttem, mint valami álmokép, hogy valóban szemtől szemben állunk Sebastiannal. Egy pompás teremben történt a találkozás, és a bíboros felülről nézett le ránk. Abban a percben hatalmában állt megsemmisíteni a Kilencedik Felismerést, és mi azért küzdöttünk, hogy megértse a Kéziratot, még mielőtt túl késő lenne.

Mikor a gondolat végére jutottam, észrevettem, hogy Sanchez mosolyogva néz.

- Mit látott? - kérdezte.

- Sebastianra gondoltam.

- És mi történt vele?

- Az a kép volt a legtisztább, hogy szemben állunk Sebastiannal. Éppen el akarta pusztítani az utolsó Felismerést. Mi pedig le akartuk beszélni erről.

Sanchez mély lélegzetet vett. - Úgy látszik, tőlünk függ, hogy napvilágra kerül-e a Kilencedik Felismerés hátralévő része.

A gyomrom görcsbe szorult ettől a gondolattól. - Mit mondjunk neki?

- Nem tudom. De meg kell győznünk arról, hogy a pozitív oldalt lássa: hogy értse meg: a Kézirat egésze nemhogy tagadná, inkább megvilágítja az egyház igazságait. Bizonyos vagyok benne, hogy a Kilencedik Felismerés hátralévő része éppen erről szól.

Egy órán keresztül hallgatagon ültünk egymás mellett; egyetlen járművet sem láttunk egész idő alatt. Gondolatban végigvettem mindazokat az eseményeket, amelyek Peruban történtek velem. A Kézirat felismerései végre egyetlen, összefüggő rendszerré álltak össze a tudatomban. Figyelemmel követtem életem fejlődésének titokzatos véletlenjeit, ahogy az Első Felismerésben állt. Tudtam, hogy az egész emberi kultúra újra átéli ezt a rejtelmet, és hogy egy új világszemlélet kibontakozásának folyamata zajlik - amint ezt a Második Felismerés kijelentette. A Harmadik és a Negyedik megmutatta, hogy a mindenség egyetlen nagy energiarendszer, az emberi konfliktusok pedig voltaképpen az energia hiányából, az érte való küzdelemből fakadnak.

Az Ötödik Felismerés felfedte, hogy ennek a konfliktusnak úgy lehet véget vetni, ha fogadni tudjuk egy magasabb forrásból származó energia beáradását. Számomra ez szinte már megszokott tevékenységgé vált. A Hatodik, amely szerint fel kell hagynunk régóta ismételt drámáinkkal, hogy megtalálhassuk igazi önmagunkat, szintén maradandóan beírta magát a tudatomba. A Hetedik pedig mozgásba hozta ennek a valódi Énnek az evolúcióját: a helyes kérdésfeltevés, a tennivaló intuitív megérzése és a válaszadás folyamatában. Részesülni ebben a varázslatos folyamatban: ez a boldogság igazi titka.

A Nyolcadik a többi emberhez való újszerű viszonyulásról szólt; arról, hogy miként lehet kihozni belőlük a lehető legjobbat - ezáltal a kulcsot szolgáltatva ahhoz, hogy a titokzatos folyamat állandóan működésben maradjon, és mindig megérkezzenek a válaszok.

Az összes Felismerés egyetlen tudatossággá állt össze: olyan volt ez, mint az éberség, a várakozás felfokozott állapota. Tudtam: a hátralévő, a Kilencedik arról szól, hogy hová visz bennünket az evolúció. Egy részét már ismerjük is. De mi lehet a többi?

Sanchez atya az út szélére húzódott a kocsival.

- Öt kilométerre vagyunk Sebastian bíboros missziójától - mondta. - Azt hiszem, beszélünk kell egymással.

- Egyetértek.

- Nem tudom, mire számíthatunk, de azt hiszem, az a leghelyesebb, ha egyenesen behajtunk.

- Milyen nagy a misszió?

- Nagy. Sebastian húsz éve fejleszti. A környékbeli indiánok miatt választotta ezt a helyet; az volt a véleménye, hogy el vannak hanyagolva. De ma már Peru minden részéből jönnek ide tanulni. Az egyházi szervezetben ellátandó kötelezettségei Limához kötik Sebastiant, de ez a hely a szíve csücske. Rajongással kötődik ehhez a misszióhoz.

A szemembe nézett. - Kérem, legyen résen. Szükségünk lehet egymásra.

Ezeket mondva Sanchez újra elindította a kocsit. Kilométereken át semmit sem láttunk, aztán egyszer csak elhaladtunk két katonai terepjáró mellett, amelyek az út jobb oldalán parkoltak. A benn ülő katonák jól megnéztek bennünket.

- Hát - mondta Sanchez atya -, most már legalább tudják, hogy jövünk.

Egy-két kilométerrel ezután elérkeztünk a misszió bejáratához. A kövezett utat hatalmas vaskapu védelmezte. A kapu nyitva állt ugyan, de egy terepjáró mellett álló négy katona utunkat állta, és jelezte, hogy álljunk meg. Egyikük beleszólt a rádió adó-vevőbe.

Sanchez mosolygott, míg az egyik katona közelebb lépett. - Sanchez atya vagyok, Sebastian bíboroshoz jöttem.

A katona szúrósan végigmérte Sanchezet, aztán engem is, majd megfordult, és odament a rádióval felszerelt társához. Míg egymással beszéltek, a szemüket nem vették le rólunk. Pár perc múlva a katona visszajött, és felszólított, hogy kövessük.

A terepjáró mutatta az utat a fákkal szegélyezett, sok száz méteres bevezető úton, egészen a misszió belterületéig. A hatalmas templomot faragott kövekből emelték; úgy néztem, ezernél is több ember foglalhatott helyet benne. A templom két oldalán egy-egy négyszintes iskolának látszó épület állt.

- Impozáns hely - jegyeztem meg.

- Igen, de hol vannak az emberek? - mondta Sanchez.

Ekkor vettem észre, hogy az utakon, sétányokon egy lélek sem jár.

- Sebastian híres iskolát működtet itt - mondta Sanchez. - Miért nincsenek diákok?

A katonák a templom ajtajáig vezettek fel; ott udvariasan, de határozottan felszólítottak, hogy szálljunk ki, és menjünk velük. A betonlépcsőkön fölfelé lépdelve megfigyeltem, hogy a szomszédos épület mögött több teherautó parkol. A közelben harminc-negyven katona állt készenlétben. A templomban átmentünk a szentélyen, és beléptünk egy kis helyiségbe. Ott alaposan megmotoztak, és azt mondták: várjunk. A katonák elmentek, és ránk zárták az ajtót.

- Hol van Sebastian szobája? - kérdeztem.

- Tovább, a templom vége felé - hangzott a válasz.

Hirtelen kinyílt az ajtó. Katonákkal körülvéve Sebastian állt ott feszes tartásban, szálegyenesen.

- Mit keresnek itt? - kérdezte Sancheztól.

- Beszélni akartam önnel - felelte amaz.

- Miről?

- A Kézirat Kilencedik Felismeréséről.

- Arról nincs mit beszélünk. Sohasem fog előkerülni.

- Tudjuk, hogy már megtalálta.

Sebastian felvonta a szemöldökét.

- Nem engedem, hogy ez a felismerés nyilvánosságra kerüljön - jelentette ki. - Nem az igazságot tartalmazza.

- Honnan tudja, hogy az nem az igazság? - kérdezte Sanchez. - Tévedhet is. Engedje meg, hogy elolvassam.

Sebastian arca meglágyult, ahogy Sanchezre nézett. - Valaha megbízott bennem. Bízott abban, hogy ilyen ügyekben helyes döntést hozok.

- Tudom - mondta Sanchez. - A mentorom volt. A mintaképem. A missziómat az önéről mintáztam.

- Tisztelt engem, amíg ez a Kézirat elő nem került - felelte Sebastian. - Nem érti, hogy ez az irat viszályokat szít? Engedni akartam magát, hadd haladjon a maga útján. Még akkor is békén hagytam, amikor már tudtam, hogy a felismeréseket tanítja. De azt már nem engedem, hogy ez a dokumentum leromboljon mindent, amit az egyház mostanáig felépített.

Ekkor egy újabb katona lépett Sebastian háta mögé azzal, hogy beszélni szeretne vele. Sebastian Sanchezre nézett, aztán kilépett a folyosóra. A szobából továbbra is láttuk őket, de a beszélgetést nem hallottuk. A katona által hozott hír szemlátomást riadalmat okozott. Sebastian megfordult, és elsietett, de előtte még intett a katonáknak, hogy kövessék; csak egyet hagytak hátra az őrizetünkre.

Ez a katona bejött a szobába, és zavart arccal a falnak támaszkodott. Körülbelül húszszendős lehetett.

- Mi a baj? - kérdezte Sanchez.

A katona csak a fejét rázta.

- A Kéziratról, a Kilencedik Felismerésről van szó?

A katona meglepett arcot vágott. - Mit tudnak a Kilencedik Felismerésről? - kérdezte félénken.

- Azért jöttünk ide, hogy megmentsük - mondta Sanchez.

- Én is azt szeretném, ha megmaradna - bökte ki a katona.

- Olvasta már? - kérdeztem.

- Nem - felelte. - De beszéltek nekem róla. Ez a kézirat életre kelti a hitünket.

Kint, a szabadban, a templom előtt lövések dörrentek.

- Mi folyik itt? - kérdezte Sanchez.

A katona mozdulatlanul állt.

Sanchez megérintette a karját. - Segítsen nekünk.

A fiatal katona az ajtóhoz ment, kinézett a folyosóra, aztán így felelt: - Valaki behatolt a templomba, és ellopta a Kilencedik Felismerés egy példányát. Úgy gondolják, még itt lehet valahol a kapukon belül.

Odakint megint lövöldözés tört ki.

- Segítenünk kell neki - mondta Sanchez a fiatalembernek. A kiskatona holtra rémült.

- Azt kell tennünk, ami helyes - jelentette ki Sanchez nagy nyomatékkal. - Az egész világ érdekében.

A katona bólintott, és azt javasolta: menjünk át a templomban egy másik terembe, ahol nyugalmasabb; talán kitalálja a módját, miként segíthetnénk. Mutatta az utat a folyosón, aztán fölmentünk két lépcsőfordulót. Egy hosszú folyosón bukkantunk ki, amely a templom teljes hosszában végighúzódott.

- Sebastian irodája itt van, két emelettel alattunk - mondta a fiatalember.

Hirtelen futó lábak dobogását hallottuk a keresztfolyosóról, többen közeledtek felénk. Sanchez és a katona előttem járt; beugrottak egy ajtón a folyosó jobb oldalán. Láttam, hogy azt az ajtót már nem érhetem el; hirtelen elhatározással beléptem a szomszédján, és becsuktam magam mögött.

Osztályteremben voltam. Padok, dobogó, szekrény. A szekrényhez rohantam, nem volt bezárva; bepréseltem magam a dobozok és dohos szagú kabátok közé. Igyekeztem magamra csukni az ajtót, amennyire lehetett, de tudtam, hogy ha valaki benéz a szekrénybe, azonnal észrevesz. Nem mozdultam, a lélegzetem is visszafojtottam. Nyikorogva kinyílt az ajtó; hallottam, hogy többen belépnek, és körbejárnak a teremben. Egyikük a szekrény felé

közeledett, aztán megállt, és az ellenkező irányban indult el. Közben hangosan beszélgettek spanyolul. Aztán néma csend. Semmi mozgás.

Tíz percet vártam, majd lassan kinyitottam a szekrény ajtaját, és kinéztem. A terem üres volt. Az ajtóhoz mentem. Annak sem volt semmi jele, hogy odakint járna valaki. Fürgén átmentem a szomszédos helyiségbe, ahol Sanchez és a katona rejtőzött el. Meglepetésemre az ajtó mögött nem szobát, hanem egy másik folyosót találtam. Hallgatóztam, de csend volt. A falnak támaszkodtam, gyomromban sűrűsödni kezdett a félelem. Halkan kimondtam Sanchez nevét. Semmi válasz. Egyedül voltam. Kissé szédelegtem a szorongástól.

Mély lélegzetet vettem, és megpróbáltam a lelkemre beszélni. Össze kell szednem magam, meg kell növelnem az energiaszintemet. Percekig küszködtem, mire a folyosó formái, színei elkezdtek felragyogni. Megpróbáltam szeretetet sugározni. Lassanként jobban éreztem magam, és ismét Sebastian jutott eszembe. Ha az irodájában van, Sanchez is nyilván arra tart.

Előttem a folyosó lépcsőkben végződött; lementem két emeletet a földszintig. A lépcső üvegajtóján át kinéztem a folyosóra. Senkit sem láttam. Kinyitottam az ajtót, és elindultam, bár nem tudtam, hova is megyek.

Aztán az egyik szobából meghallottam Sanchez hangját. Az ajtó résnyire nyitva állt. Sanchez szavaira Sebastian mennydörgő hangja válaszolt. Ahogy közelebb mentem, az ajtó hirtelen feltárult, a mögötte álló katona puskacsövet szorított a melleimhez, a szobába kényszerített, és a falnak lökött. Sanchez egy pillantással nyugtázta, hogy ott vagyok, és tenyerét a hasára, a gyomorszáj tájékára tette. Sebastian undorral csóválta a fejét. A fiatal katonát, aki segíteni akart nekünk, nem láttam sehol.

Tudtam, hogy Sanchez mozdulata jelent valamit. Az jutott eszembe, hogy hátha energiára van szüksége. Miközben beszélt, az arcára koncentráltam, hogy érzékeljem a felsőbbrendű Énjét. Sanchez energiamezeje kiszélesedett.

- Az igazságot nem rejtheti véka alá - jelentette ki Sanchez. - Az embereknek joguk van megismerni.

Sebastian leereszkedő mosollyal fordult Sanchez felé. - Ezek a felismerések meghazudtolják a Szentírást. Nem lehetnek igazak.

- Vajon valóban meghazudtolják, vagy csak megmutatják a valódi értelmét?

- Ismerjük a valódi értelmét - mondta Sebastian. - Évszázadok óta ismerjük. Talán elfelejtette a tanulmányait, azt a sok évet?

- Nem felejtettem el - felelte Sanchez. - De azt is tudom, hogy ezek a felismerések kitágítják az emberi spiritualitást. Olyan...

- És ki állítja ezt? - förmedt rá Sebastian. - Egyáltalán: ki írta ezt a Kéziratot? Valami pogány, egy maja, aki megtanult arámi nyelven? Mit tudtak ezek az emberek? Mágikus helyekben, bűvös energiákban hittek. Primitívek voltak. A romokat, ahol a Kilencedik előkerült, úgy nevezik: Mennyei templom. De mit tudott ez a kultúra a Mennyei országáról?

Talán fennmaradt a kultúrájuk? - folytatta. - Nem. Senki sem tudja, mi történt a majákkal. Nyomtalanul eltűntek. És maga azt akarja, hogy higgyünk ennek a Kéziratnak? Ez a szöveg úgy állítja be a világot, mintha az ember kezében volna az irányítás. Ez nem igaz. Az irányítás az Istené. Az embereknek csupán annyi a dolguk, hogy elfogadják a Szentírás tanításait, és ezáltal elnyerjék a megváltást.

- De gondoljon bele abba - érvelt Sanchez -, hogy mit jelent elfogadni a tanítást, elnyerni az üdvözülést! Miféle folyamat az, amelyben ez lezajlik? Eppen a Kézirat mutatja meg a pontos folyamatot, amelyben az ember spirituális lényé válik, összekapcsolódik - elnyeri a megváltást! Leírja, hogy ez milyen érzéssel jár együtt! Hiszen a Nyolcadik és a Kilencedik éppen arról beszél, mi történik majd, ha mindenki így cselekszik!

Sebastian megrázta a fejét, és már ott akarta hagyni, aztán hirtelen megtorpant, és átható pillantást vetett Sanchezre. - Hiszen a Kilencedik Felismerést nem is olvasta.

- De olvastam. Egy részét.

- Hogyan?

- Még mielőtt megérkeztünk volna ide, valaki elmondta egy részét. Egy másik részét néhány perccel ezelőtt olvastam el.

- Micsoda? Hol?

Sanchez odalépett az idős főpap elé. - Bíboros úr, az emberek mindenütt azt akarják, hogy az utolsó felismerés nyilvánosságra kerüljön. Ez adja meg a többi felismerés távlatát. Ez rajzolja meg a sorsunkat. Ez mondja meg, mit jelent a spirituális tudatosság!

- Tudjuk, mi a spiritualitás, Sanchez atya.

- Valóban? Szerintem nem. Évszázadokon át beszéltünk róla, képeztünk róla, hirdettük, hogy hiszünk benne. De ezt a kapcsolatot mindig elvontan értelmeztük, olyasminek, amiben intellektuálisan hiszünk. És mindig olyannak festettük le ezt a kapcsolatot, mint amit az embernek azért kell választania, hogy megmeneküljön valami rossztól, nem pedig azért, hogy elérjen valami jót és csodálatosat. A Kézirat leírja, milyen inspirációval jár, ha az ember igazi szeretetet érez, és fejlődik az élete.

- Fejlődés! Evolúció! Legalább önmagára hallgasson, atyám, hiszen ön is mindig az evolúció befolyása ellen küzdött! Mi történt magával?

Sanchez fölegyenesedett. - Igen, küzdöttem az ellen az evolúció ellen, amely Isten helyét akarja átvenni. Amely arra szolgál, hogy Isten nélkül értelmezzék a világot. De ma már látom, hogy az igazság a tudományos és a vallásos világszemlélet szintézisében van. Az az igazság, hogy Isten az evolúció által teremtette a világot, és teremti még ma is.

- Csakhogy evolúció nem létezik - tiltakozott Sebastian. - Isten megteremtette a világot, és kész.

Sanchez rám nézett, de nekem nem volt kimondani való gondolatom.

- Bíboros úr - folytatta -, a Kézirat úgy írja le az eljövendő nemzedékek sorozatát, mint a megértés evolúcióját: a magasabb spiritualitás, a magasabb rezgésállapot felé tartó evolúciót. Minden nemzedék több energiát épít be, több igazságot foglal egybe, ezt az állapotot adja tovább a következő nemzedék tagjainak, akik tovább fokozzák.

- Ez ostobaság - jelentette ki Sebastian. - Csak egy módja van annak, hogy az ember fokozza önnön spiritualitását: ha a Szentírásban foglalt példabeszédeket követi.

- Pontosan! - helyeselt Sanchez. - De újra megkérdezem: mik ezek a példabeszédek? Nem arról szól-e a Szentírás, hogy az ember hogyan tanulhatja meg befogadni Isten energiáját, Isten akaratát? Nem erre akarták rávezetni, nem erre tanították az embereket az Ótestamentum prófétái? És vajon nem az Isten energiájára való fogékonyság tetőpontját jelentette az ács fiának élete, olyannyira, hogy azt mondjuk: a személyében maga Isten szállt le a Földre?

Vajon az Újszövetség - folytatta Sanchez - nem egy olyan embercsoport története, amelynek tagjait áthatotta és megváltoztatta valamiféle energia? Nem mondta-e maga Jézus is, hogy amit ő tesz, mi is megtehetjük, sőt többet is? Ezt a gondolatot sohasem vettük komolyan, egészen mostanáig. Csak most kezdjük megérteni, miről beszélt Jézus, merre akart vezetni bennünket. A Kézirat megvilágítja, mire gondolt! Hogy milyen módon valósítható meg a tanítása!

Sebastian elfordult, arca vöröslött a dühtől. A beszélgetés szünetében egy magas rangú tiszt rontott a szobába, és közölte Sebastiannal, hogy látták a behatolókat.

- Nézze! - mondta, és az ablakra mutatott. - Ott vannak!

Három-négyszáz méterre tőlünk két alak rohant a nyílt terepen az erdő felé. A ház közelében katonák álltak lövésre kész fegyverrel.

A tiszt elfordult az ablaktól, Sebastianra nézett, és fölemelte adóvevőjét.

- Ha eléri az erdőt - mondta -, nehéz lesz megtalálni őket. Engedélyezi, hogy tüzet nyissunk rájuk?

Ekkor ismertem fel a menekülőket.

- Ez Wil és Julia! - kiáltottam.

Sanchez még közelebb lépett Sebastianhoz. - Az Isten nevében ön nem követhet el gyilkosságot emiatt!

A tiszt a másik oldalról szorongatta. - Bíboros úr, ha vissza akarja szerezni tőlük a Kéziratot, most kell kiadnom a parancsot!

Jéggé dermedtem.

- Atyám, bízzék bennem! - mondta Sanchez. - A Kézirat nem rombolja le azt, amit ön épített, amire föltette az életét. Nem öletheti meg ezeket az embereket.

Sebastian megrázta a fejét. - Megbízni magában...? - Leült az íróasztalhoz, és a tisztre emelte tekintetét. - Ne lőjenek le senkit. Az a parancs, hogy élve kell elfogni őket.

A tiszt bólintott, és elhagyta a helyiséget. Sanchez szólalt meg. - Köszönöm. Ön helyesen döntött.

- Nem ölünk embert, rendben van - felelte Sebastian. - De a véleményemet nem változtatom meg. Ez a Kézirat: átok. Aláássa a spirituális fennhatóság rendszerét. Hatására azt hinnék az emberek, hogy spirituális sorsukat ők maguk irányítják. Aláássa a fegyelmet, amely a föld minden lakóját templomba szólítja. Ha az emberek e szerint élnének, az Ítélet napján könnyűnek találtatnának. - Sanchez felé fordult. - Ebben a percben több ezer katona tart ide. Nem számít, hogy mit tesznek maguk vagy bárki más. A Kilencedik Felismerés sohasem juthat ki Peruból. Most pedig hagyják el a missziót.

*

A sebesen robogó kocsiban hallottam, hogy a távolban több tucat teherautó menetoszlopa közeledik.

- Miért engedett el bennünket? - kérdeztem.

- Azt hiszem, azért, mert már nem tart fontosnak bennünket - felelte Sanchez -, szerinte már úgysem tehetünk semmit. Én igazán nem tudom, mit gondoljak. - Pillantásunk találkozott. - Nem sikerült meggyőznünk őt.

Én is összezavarodtam. Mit jelent ez? Lehet, hogy nem is Sebastian meggyőzése végett voltunk ott. Lehet, hogy csak hátráltatnunk, akadályoznunk kellett.

Sanchezre néztem. A vezetésre koncentrált, és tekintetével az út menti erdőt kémlelte, Wil és Julia nyomait kutatva. Úgy döntöttünk, hogy arra kanyarodunk, amerre ők menekültek, de mostanáig nem láttunk semmit. Közben a Mennyei romok felé kószáltak el gondolataim. Elképzeltem, milyen lehet: a kutatóárkok, a régészek sátrai, a háttérben magasodó piramisok...

- Úgy látszik, nincsenek itt az erdőben - szólalt meg Sanchez. - Lehet, hogy autóval menekültek el. El kell döntenünk, mit tegyünk.

- Azt hiszem, a romokhoz kéne elmennünk - mondtam.

Sanchez rám nézett. - Miért is ne? Más célunk úgyszólván.

Azzal bekanyarodott egy nyugat felé vezető mellékútra.

- Mit tud ezekről a romokról? - kérdeztem.

- Julia úgy mesélte, hogy két különböző kultúra építette őket. Az első, a maják virágzó civilizációt hoztak itt létre, bár a legtöbb templomuk északabbra, Yucatánban volt. Aztán, Krisztus előtt 600 körül a civilizációjuk minden látható ok nélkül, nyomtalanul eltűnt. Az inkák később ugyanezen a helyen egy másik civilizációt fejlesztettek ki.

- Mit gondol, mi történhetett a majákkal?

Sanchez rám pillantott. - Nem tudom.

Percekig autóztunk hallgatagon, aztán hirtelen eszembe jutott, hogy Sanchez atya azt mondta Sebastiannak: a misszióban beleolvastam a Kilencedik Felismerés szövegébe.

- Hogyan nézhetett bele a Kilencedik Felismerésbe? - kérdeztem.

- Az a fiatal katona, aki segített nekünk, tudta, hol rejtették el az egyik részletet. Mikor maga lemaradt tőlünk a folyosón, bevitt egy szobába, és megmutatta. A szöveg hozzátett

egyet-mást ahhoz, amit Phil és Dobson mondott, például azokat a gondolatokat, amelyeket Sebastiannak mondtam.

- Konkrétan mi állt benne?

- Az, hogy a Kézirat sok vallás lényegét megvilágítja, és segít, hogy ezek a vallások beteljesítsék ígéretüket. Minden vallás arról szól, mondja a Kézirat, hogy az emberiség kapcsolatot keres valami magasabb forrással. És minden vallás azt mondja, hogy Istent belül kell érzékelni, ez az érzékelés kitölti az embert, és többé teszi, mint ami azelőtt volt. A vallások akkor romlanak meg, amikor egyházi vezetők Isten akaratát magyarázzák az embereknek, ahelyett, hogy megmutatnák, hogyan találhatják meg az utat önmagukban.

A Kézirat szerint valamikor a történelem folyamán egy ember meg fogja találni az Isten energiaforrására való rákapcsolódás igazi módját, és maradandó példát mutat arra, hogy ez lehetséges. - Sanchez rám nézett. - Nem pontosan ezt tette Jézus? Megemelte az energiaszintet, a rezgést, míg annyira könnyűvé vált, hogy... - Sanchez nem fejezte be a mondatot. Elhallgatott, és láthatólag elmerült gondolataiban.

- Mire gondol? - kérdeztem.

Sanchez tanácstalan arcot vágott. - Nem tudom. Itt ért véget a katonától kapott szöveg. Kimondta, hogy ez az ember kijelöli az utat, amelyen az egész emberiség követi majd. De nem derült ki belőle, hogy az az út hová vezet.

Negyedórán át mindketten hallgattunk. Megpróbáltam valami jelzést kapni arról, hogy mi fog történni velünk a következőkben, de semmilyen gondolat nem érkezett. Talán túl erősen akartam.

- Ott vannak a romok - mondta Sanchez.

Előttünk, az úttól bal felé elterülő erdőben három hatalmas, piramis alakú építményt vettem észre. Leállítottuk a kocsit, és közelebb mentünk, ekkor derült ki, hogy a piramisok faragott kőből épültek. Egyforma, körülbelül harmincméteres távolságban voltak egymástól; a közöttük lévő területet simább kőlapok borították. A piramisok tövében több ásatás nyomait láttam.

- Oda nézzen! - mutatott Sanchez a legtávolabbi piramisra.

Az építmény előtt magányos alak ült. Ahogy közelebb mentünk, éreztem, hogy emelkedik az energiaszintem. A kikövezett terület közepén már hihetetlen energiamennyiség birtokában voltam. Sanchezre néztem; válaszképpen felvonta egyik szemöldökét. A piramis tövében ülő figura közelébe érve megismertem: Julia volt az. Törökülésben ült, és iratokat tartott az ölében.

- Julia! - szólította Sanchez.

Julia odafordult, és felállt. Az arca valósággal sugárzott.

- Wil hol van? - kérdeztem.

Julia kinyújtotta jobb karját. Úgy száz méterrel távolabb megláttam Wilt. Mintha fénylett volna a sűrűsödő alkonyatban.

- Mit csinál ott? - kérdeztem.

- Itt a Kilencedik - felelte Julia, és felénk nyújtotta a lapokat. Sanchez elmesélte neki, hogy láttuk már a felismerés egyes részleteit: azt a részt, amely megjósolja a tudatos evolúció által kibontakozó emberi világot.

- De hová vezet ez az evolúció? - kérdezte Sanchez.

Julia nem felelt. Csak nyújtotta a papírokat, mint aki azt akarja, hogy olvassunk a gondolataiban.

- Tessék? - kérdeztem.

Sanchez megérintette a karomat. Tekintete arra figyelmeztetett, hogy legyek éber, és várjak.

- A Kilencedik elárulja végső sorsunkat - szólalt meg végre Julia. - Kristálytisztnak benne van minden. Elmondja, hogy mi, emberek vagyunk az egész evolúció csúcspontja. Beszél arról, hogy az anyag kezdetben gyenge formát ölt, aztán egyre bonyolultabbat, ahogy egyik

elem következik a másik után, aztán egyik faj a másik után, és mindegyik az előzőnél magasabb rezgésszinten működik.

Amikor megjelentek az első, primitív humanoidok, tudattalanul ezt az evolúciót folytatták tovább, amikor legyőzték a másikat, ezáltal energiához jutottak, és egy kicsit előreléptek, majd maguk is áldozatul estek, és elveszítették az energiát. Ez a fizikai konfliktus mindaddig folytatódott, amíg fel nem találtuk a demokráciát - azt a rendszert, amely a konfliktusokat meg nem oldja ugyan, de a fizikai síkról átirányítja mentális síkra.

Most pedig - folytatta Julia - ezt az egész folyamatot behozzuk a tudatba. Ma már látható, hogy az egész emberi történelem a tudatos evolúcióra készített fel bennünket. Ma már képesek vagyunk tudatosan emelni energiaszintünket, átélni a véletleneket. Ez felgyorsítja az evolúció menetét, és még magasabbra emeli a rezgésszintünket.

Egy percig habozott, végignézett rajtunk, aztán megismételte: - Az a sorsunk, hogy állandóan emeljük energiaszintünket. És ahogy emelkedik az energiaszint, úgy emelkedik testünk atomjainak rezgésszintje is.

Ismét tétovázott.

- És mit jelent mindez? - kérdeztem.

- Azt jelenti - felelte Julia -, hogy egyre könnyebbé, egyre inkább tisztán spirituális lényekké válunk.

Sanchezre pillantottam. A pap feszült figyelemmel nézte Juliát.

- A Kilencedik Felismerés - folytatta Julia - kijelenti: miközben az emberek rezgésszintje emelkedik, döbbenetes dolog megy végbe. Teljes embercsoportok, akik elérték egy bizonyos szintet, hirtelen láthatatlanná válnak azok számára, akiknek rezgése alacsonyabb szintű. Az alacsonyabb szinten tartózkodók számára olyan lesz ez, mintha a többiek egyszerűen eltűnnének, a csoport tagjai azonban úgy érzik, hogy még mindig ott vannak - csak éppen könnyebbnek érzik magukat.

Julia szavai közben megfigyeltem, hogy az arca, a teste valamiképpen megváltozik. A teste olyan jellegű lett, mint amilyennek az energiamezőket láttam. A vonásai élesen, tisztán kivehetők voltak, de amit láttam, az már nem bőr és izom volt. Inkább mintha belülről világító, tiszta fényből állt volna.

Sanchezre néztem. Ő is ugyanolyannak tűnt. És legnagyobb elképedésemre minden ilyen formát öltött: a kő a lábunk alatt, a környező erdő, még a saját kezem is. A szemem elé táruló szépség felülmúlt mindent, amit addig átéltem, még a hegytetőn szerzett élményeket is.

- Amikor az emberek rezgése eléri azt a szintet, ahol a többiek már nem érzékelik őket - folytatta Julia -, ez annak a jele, hogy átlépnek a határon, amely ezt az életet elválasztja a másik világtól, ahonnan jöttünk, és ahová halálunk után visszatérünk. A határ tudatos átlépését Krisztus példája mutatja. Ő tökéletesen megnyitotta magát az energia számára, és annyira könnyűvé vált, hogy képes volt járni a vízen. Itt, a földön le tudta győzni a halált, és ő volt az első, aki átlépett, áthatolt a fizikai világból a spirituális világba. Az ő élete bemutatta, hogyan hajtható ez végre, és ha összekapcsolódunk ugyanazzal a forrással, fokról fokra mi is eljuthatunk ugyanoda. Egyszer mindannyian elérjük majd azt a magas rezgésállapotot, amikor a mai alakunkban képesek leszünk átlépni a mennyországba.

Wil lassan elindult felénk. Szokatlanul könnyedén mozgott, mintha siklott volna a föld felett.

- A Felismerés azt állítja - folytatta Julia -, hogy a legtöbb ember a harmadik évezredben eléri ezt a rezgésszintet, a hozzá legközelebb állók csoportjaival közösen. A történelem folyamán egyes kultúrák már el is érték ezt a rezgést. A Kilencedik Felismerés szerint a maják például együtt léptek át.

Julia hirtelen elhallgatott. A hátunk mögül spanyol szavak hangzottak fel fojtottan. Több tucat katona tűnt fel a romok között, és egyenesen felénk tartottak. Meglepetésemre nem

éreztem félelmet. A katonák továbbra is közeledtek, de furcsamód nem egyenesen felénk tartottak.

- Nem látnak bennünket! - kiáltott fel Sanchez. - Túl magas a rezgésünk!

Ismét a katonákra néztem. Sancheznek igaza volt. Hat-nyolc méterre járhattak tőlünk, és tudomást sem vettek rólunk.

Hirtelen hangos kiáltás tört ki a tőlünk balra álló piramis közelében. A katonák, akik a közelünkben voltak, megfordultak, és futni kezdtek arrafelé.

Meregettem a szemem, hogy lássam, mi zajlik ott. Az erdőből újabb katonák léptek elő, és két férfit hoztak a karjuknál fogva. Dobson és Phil volt az. Elfogatásuk megrázott; éreztem, hogy energiaszintem zuhanni kezd. Sanchezre és Juliára néztem. Mindketten a katonákat figyelték, és arcukon zavar tükröződött.

- Vigyázat! - hallottam Wil kiáltását az ellenkező irányból. - Ne veszítsék el az energiát! - Nemcsak hallottam a szavakat: éreztem is. A hang kissé torz, elmosódott volt.

Odanéztünk, ahol Wil közeledett felénk sebesen. Mintha mondott volna még valamit, de a szavai már teljesen érthetetlenek voltak. Úgy éreztem, egyre nehezebb élesre állítanom a tekintetemet. Wil képe ködössé vált, elhomályosult. Hitetlenkedve figyeltem, ahogy Wil a szemem láttára teljesen eltűnt.

Julia szembefordult velem és Sanchezzel. Energiaszintje alacsonyabbnak látszott, de a tekintete nem tükrözött félelmet, sőt inkább olyan volt, mintha a történetek hatására megértett volna valamit.

- Nem voltunk képesek fenntartani a rezgést - mondta. - A félelem nagymértékben lecsökkenti az ember rezgését. - Azt a helyet nézte, ahol Wil eltűnt a szemünk elől. - A Kilencedik Felismerés azt mondja: egyes egyének szórványos átlépése előfordulhat ugyan, de az emberiség általános átlényegülése csak akkor valósulhat meg, ha teljesen megszüntetjük a félelmet, ha minden körülmények között fenn tudjuk tartani a kellő rezgésszintet.

Julia izgalma fokozódott: - Nem értik? Még nem vagyunk képesek rá, de a Kilencedik Felismerés segít létrehozni ezt a magabiztosságot. És a felismerés mutatja meg, merre tartunk. Az összes többi felismerés hihetetlenül szépnek és energiával teltnek mutatja a világot, minket pedig mint akik fokozzák a szépségével való kapcsolatukat s ezáltal észreveszik.

Minél több szépséget észlelünk, annál inkább fejlődünk. Minél jobban fejlődünk, annál magasabb a rezgésszintünk. A Kilencedik Felismerés megmutatja, hogy kitágult érzékelésünk végül megnyit bennünket a Mennysorság számára, amely ma is itt van előttünk. Csak éppen egyelőre nem látjuk.

- Valahányszor kételkedünk saját utunkban, vagy szem elől tévesztjük a folyamatot, emlékezetünkbe kell idéznünk, hogy mi felé fejlődünk, miről szól az élet folyamata. Azért vagyunk itt, hogy itt a Földön elérjük a Mennysorságot. És most már azt is tudjuk, hogy ezt hogyan érhetjük el - mert el fogjuk érni.

Egy pillanatra elhallgatott. - A Kilencedik azt is említi, hogy létezik egy Tizedik Felismerés is. Azt hiszem, az arról szólhat...

Nem tudta befejezni a mondatot. Lábunk előtt géppisztolysorozat szaggatta fel a köveket. Felemelt kézzel a földre vetettük magunkat. Ettől kezdve egyikünk sem szólt. A katonák közelebb jöttek, elvették a szövegeket, és hármunkat három irányba elvezettek.

*

A letartóztatásom utáni néhány hét állandó rettegésben telt. Energiaszintem súlyosan leapadt, mert a tisztek válogatott fenyegetések közepette vallattak a Kéziratról.

Az oktondi turistát játszottam, és úgy tettem, mintha semmiről sem tudnék. Végül is valóban nem volt semmi tudomásom arról, hogy a többi pap közül kinek a birtokában van példány a Kéziratból, vagy hogy mennyire terjedt el a szöveg a lakosság körében. A taktikám

lassanként bevált. A katonák egy idő után rám untak, és átadtak a civil hatóságoknak, ahol más megközelítést alkalmaztak velem szemben.

Ezek a tisztviselők azt próbálták megértetni velem, hogy perui utazásom az első pillanattól fogva örültség volt, és pedig azért, mert a Kézirat szerintük valójában sohasem létezett. Azt hangoztatták, hogy a felismeréseket tulajdonképpen a papság egy szűk csoportja agyalta ki, azzal a szándékkal, hogy ezzel lázadást szítsanak. Engem rászedtek, mondták a hivatalnokok, én meg rájuk hagytam, hadd mondják.

Ezek a beszélgetések egy idő után már-már szívélyessé váltak. Elkezdtek úgy bánni velem, mint az összeesküvés ártatlan áldozatával, egy naiv jenkivel, aki túl sok kalandregényt olvasott, és egy ismeretlen országban sikerült jól eltévednie.

Energiaszintem oly alacsonyra zuhant, hogy talán hatott volna rám az agy mosás, de közben történt még valami. Váratlanul átszállítottak a katonai bázisról a limai repülőtér közelében álló kormány-vendégházba - itt tartották őrizetben Carl atyát is. Ez a véletlen visszaadta elveszett önbizalmam egy részét.

Az udvaron sétáltam éppen, amikor megláttam Carl atyát: egy padon olvasgatott. Odamentem hozzá, visszafajtván a túláradó örömet, és reménykedve abban, hogy nem hívom fel magamra az épületben tartózkodó hivatalnokok figyelmét. Leültem melléje, Carl atya rám nézett, és szélesen elmosolyodott.

- Már vártam magát - mondta.

- Tényleg?

Letette a könyvet; szemében öröm csillogott.

- Miután Costous atyával megérkeztünk Limába - magyarázta -, azonnal letartóztattak, elválasztottak bennünket egymástól, és azóta is itt vagyok fogságban. Nem értettem, miért, hiszen látszólag nem történt semmi. Aztán többször egymás után maga jutott eszembe. Sokatmondóan rám nézett. - Szóval, tudtam előre, hogy előbb-utóbb felbukkan.

- Örülök, hogy itt találom - mondtam. - Hallotta már valakitől, mi történt velünk a Mennyei romoknál?

- Igen - felelte Carl atya. - Pár szót tudtam váltani Sanchez atyával. Egy napig őt is itt őrizték, aztán elszállították valahova.

- Nem esett baja? Tudott valamit a többiekről? És vele mi van? Börtönbe vetik?

- Sanchez atya semmit sem tudott a többiekről, róla pedig én nem tudok semmit. A hatóságoknak az a stratégiájuk, hogy felkutatják és elpusztítják a Kézirat minden egyes példányát. Utána pedig úgy állítják be az egész ügyet, mint egy nagyszabású csalást. Gondolom, valamennyiünket ellehetetlenítenek, de hogy végső soron mi a tervük velünk, azt egyelőre nem tudom.

- Mi van Dobson példányaival? - vettem közbe. - Az Első és a Második Felismerés szövegét otthon hagyta az Egyesült Államokban.

- Azokat már megkaparintották - felelte Carl atya. - Sanchez atya elmesélte, hogy a kormány ügynökei felkutatják a rejtekhelyet, és ellopták a példányokat. Úgy látszik, a perui ügynökök mindenhol beférkőztek. Kezdetől fogva tudtak Dobsonról és a maga Charlene nevű barátnőjéről is.

- Gondolja, hogy ha vége a hadjáratnak, egyetlen példány sem marad a Kéziratból?

- Csoda lenne, ha egy is túlélne.

Elfordultam; éreztem, hogy zuhan az energiaszintem.

- Ugye, tudja, hogy ez mit jelent? - kérdezte Carl atya. Ránéztem, de nem feleltem.

- Ez azt jelenti - folytatta -, hogy mindannyiunknak pontosan emlékezni kell arra, mi állt a Kéziratban. Maga és Sanchez atya nem tudta ugyan meggyőzni Sebastian bíborost arról, hogy a Kéziratot nyilvánosságra kell hozni, de sikerült egy ideig feltartaniuk, és ezalatt Julia és Wil megértette a Kilencedik Felismerést. Most pedig terjeszteni kell. Ebben magának is részt kell vennie.

Ezt akkora nyomatékkal jelentette ki, hogy kényszerítve éreztem magam, ami kiváltotta belőlem hatalmi drámámat: a zárkózottságot. Hátradőltem a padon, és elfordítottam a fejem, amitől Carl atya nevetni kezdett. És ebben a pillanatban vettük észre, hogy többen figyelnek bennünket az egyik ablakból.

- Hallgasson rám - mondta gyorsan Carl atya. - Mostantól a felismeréseknek el kell terjedniük az emberek között. Minden embernek, aki meghallja az üzenetet, és belátja, hogy az üzenet igaz, kötelessége továbbadni mindazok számára, akik készek befogadni. Arra kell törekedni, hogy az emberek nyitottá váljanak az energiával való összekapcsolódásra; erről beszélgessenek, erre készüljenek. Ha nem így történik, az emberiség továbbra is abban él majd, hogy az élet lényege a mások fölötti hatalom és a bolygó kizsákmányolása. Ha visszasüppedünk ebbe, nem éljük túl. Mindannyiunknak meg kell tennie mindent, hogy terjessze az üzenetet.

Ekkor két tisztviselő lépett ki az épületből, és felénk tartott. - Még valami - mondta Carl atya halkán.

- Igen? - mondtam.

- Sanchez atya mesélte, hogy Julia említést tett a Tizedik Felismerésről. Azt nem találták meg, és senki sem tudja, hol keresse.

A két férfi már egészen közel volt.

- Arra gondoltam - folytatta Carl atya -, hogy magát el fogják engedni. Lehet, hogy maga lesz az egyetlen, aki felkutathatja.

A férfiak hirtelen megszakították beszélgetésünket, és visszakísértek az épületbe. Carl atya mosolyogva intett utánam, és mondott valamit, de már csak fél füllel figyeltem rá. Amint Carl atya megemlítette a Tizedik Felismerést, azonnal Charlene jutott eszembe. De vajon miért? Mi köze lehet neki a Tizedik Felismeréshez?

Két kísérőm felszólított, hogy szedjem össze azt a néhány holmit, amim megmaradt, és kövessem őket az épület előtt várakozó állami gépkocsinhoz. Egyenesen a repülőtérre vittek, és a beszállófolyosóig kísértek, ahol egyikük halványan elmosolyodott, és vastag szemüvege mögül a tekintetemet kereste.

Aztán elhalványult arcán a mosoly, a kezembe nyomott egy útlevelet meg egy repülőjegyet az Egyesült Államokba... és erős perui akcentussal figyelmeztetett, hogy soha, de soha ne térjek vissza ide.

Tartalom

1. A kritikus tömeg	3
2. A tág jelen	12
3. Az energia	24
4. Harc a hatalomért	41
5. A misztikusok üzenete	54
6. Tisztázni a múltat	73
7. Bekapcsolódni a folyamatba	89
8. Az interperszonális etika	106
9. Az új kultúra	128